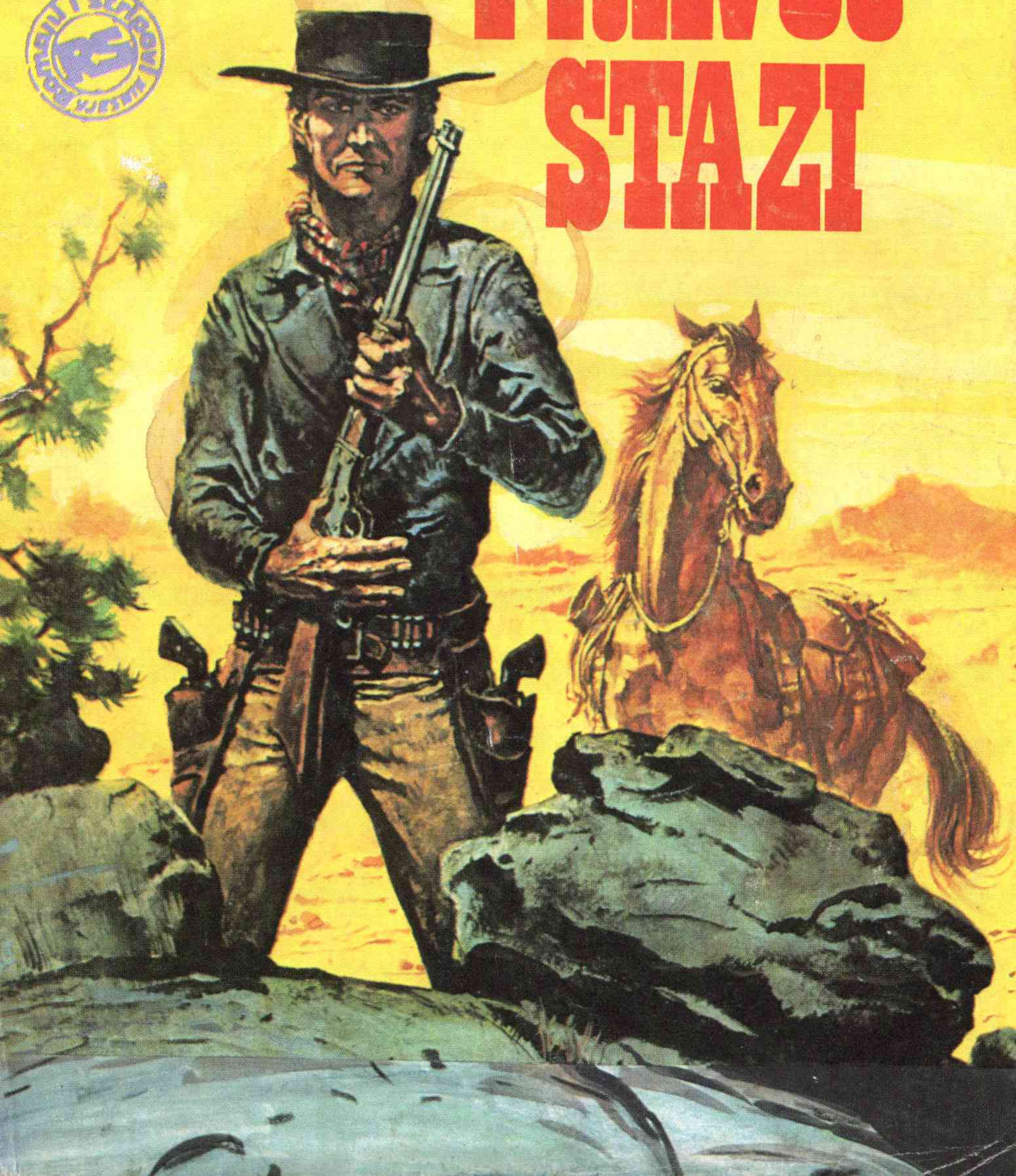

WESTERN ROMAN
LASO

cijena 150d broj 661

NA PRAVOJ STAZI

Iane Mark

NA PRAVOJ STAZI

Glavni i odgovorni urednik,
MILIVOJ PAŠIČEK

Izdavač: SOUR »Vjesnik« (predsjednik Poslovnog odbora Vjekoslav Koprivnjak) – RO Novinsko-izdavačka djelatnost, n. sol. o. (direktor **Milan Bekić**) – OOUR Informativno-revijalna izdanja, n. sub. o. (direktor **Sead Saračević**).

Tisak: RO Štamparska djelatnost SOUR »Vjesnik«, n. sol. o. OOUR Novinska rotacija n. sub. o. OOUR TM n. sub. o. i OOUR Tisak revijalnih izdanja, n. sub. o.

Predsjedavajući Savjeta redakcije »Romani i stripovi«: **dr Ivan Krtalić**

Uređivački kolegij: **Ivica Bartolić** (graf. ur.), **Marcel Čukli** (»Laso«), **Berislav Grabušnik** (graf. ur.), **Marija Jurela** (biblioteke »Super strip« i »Trag«), **Pavle Lugarić** (zamjenik gl. i odg. ur.), **Milivoj Pašiček**, **Ana Župan** (ljubavni i erotski romani).

Redakcija: **Sonja Dunduš** (daktilograf), **Zdenka Jočić-Beck** (redaktor), **Igor Mandić** (novinar), **Branka Ožegić** (teh. sur.), **Ana Poldo-Hrastović** (novinar).

Tajništvo: **Sanja Popović** (tajnik), **Biserka Pupavac** (poslovni tajnik).

Adresa redakcija, izdavača i tiskare: 41000 Zagreb, Avenija bratstva i jedinstva 4, tel. (041) 515-555 i 519-555. Telex 21 121 YU VSK.

LASO 661

JANE MARK: NA PRAVOJ STAZI

Recenzija: B. Stančić

Copyright: Josip Supić

LASO 661 izlazi 13. 6. 1986.

I

Joshua je zastao kraj ploče na kojoj je pisalo:

**DOBRO DOŠLI U ELLSWORTH!
PRISTOJNO SE PONAŠAJTE PA
NEĆETE IMATI POSLA S NAŠIM
ŠERIFOM!**

Glasno je pročitao poruku, s mukom sričući riječ po riječ. Lijeva strana usnice malo mu se iskrivila i razvukla u smješak.

- Mogli su izmisliti nešto originalnije - promrmlijao je i potjerao konja.

Životinja je zarzala i nevoljko nastavila dalje. On ju je potapšao po vratu i rekao:

- Strpi se još malo, Chistia! Uskoro ćemo se oboje odmoriti.

Kobila je zastrigala ušima i opet zarzala. Sad je to zvučilo dobroćudnije, kao da su je njegove riječi malo umirile.

Joshua nije bio pretjerano siguran u svoju tvrdnju, jer je znao da mu tek predstoji posao zbog kojeg je došao u Ellsworth. Pa ipak, to ga nimalo nije zabrinulo.

Još jedanput je pogladio kobilu i umiljatim glasom rekao:

- Dobra si ti djevojka, Chicita. Ne bih te mijenjao ni za pola osoblja u nekom boljem bordelu.

U samoći svoga lutalačkog života navikao je da mu njegov konj bude

jedino društvo. Iako po prirodi nije bio osobito razgovorljiv, povremeno je osjećao potrebu da s nekim razmijeni barem nekoliko riječi. Tada bi pričao Chiciti, iako je znao da ga ona ne može razumjeti.

Kad je dojahao do prvih kuća, Joshua je snažnije povukao uzde i kobila je još više usporila korak. S lijeve strane ugledao je veliki željeznički depo. Oko njega se nanižalo mnoštvo niskih i dugačkih baraka, koje su služile kao skladišta. Budući da ga to nije zanimalo, produžio je dalje.

Uskoro je stigao do glavne ulice, koja se pružala u smjeru istok-zapad, kao i željeznička pruga. Na ulici je bilo prilično živo, iako se već počeo spuštati sumrak. Kraj njega su prolazila kola natovarena raznovrsnom robom, a ponekad bi projahao poneki konjanik. Najviše je ipak bilo građana koji su izišli iz svojih kuća da se malo rashlade nakon dnevne žege.

Gotovo nitko nije obratio pažnju na Joshuu. Tek bi ga poneki prolaznik nezainteresirano i kratko pogledao pa bi okrenuo pogled na nešto zanimljivije.

Jahač i konj bili su prekriveni prašinom, nisu predstavljali neku osobnu sliku. U Ellsworth su ionako

svakodnevno dolazile gomile svakakvih tipova u potrazi za poslom.

Joshua je shvatio da mu se ne isplati besciljno lutati gradom kad je mnogo jednostavnije nekog prolaznika upitati ono što ga je zanimalo. Upravo u tom trenutku kraj njega je žurnim korakom prolazio neki debeljko. Iako je još bilo prilično vruće, muškarac je bio zakopčan do grla. Bio je odjeven u tamnosivo odijelo, a glavu pokrio polucilindrom iste boje. Znoj se slijevao s njega no nije usporavao korak. Zastao je tek kad mu je Joshua prepriječio put.

Debeljko se prestrašeno zagledao u Chicitu koja se odjednom stvorila pred njim, a onda podigao glavu i pogledao Joshuu.

- Što ovo treba da znači, gospodine? - piskutavo je zaskvičio.

- Htio sam vas nešto upitati - mirno je odgovorio Joshua, trudeći se da na lice navuče dobroćudni izraz.

Unatoč svemu, to mu ipak nije pošlo za rukom, jer je debeljko i dalje izbezumljeno kolutao očima kao da ga je napala skupina najkrvožednijih Indijanaca.

- Ako me ne ostavite na miru, pozvat ću šerifa! - pokušao je zaprijetiti neznancu, iako su njegove riječi više zvučile kao molba.

Joshua se nasmijuljio i promrm-ljao:

- To nije potrebno, jer za to nemate nikakvog razloga. Vjerujem da vaš šerif ima pametnijeg posla.

- Što želite od mene? - prošaptao je debeljko više mrtav nego živ od straha.

- Recite mi gdje mogu pronaći gospodu Simon - zamolio je Joshua, a onda brzo dodao da ne bi došlo do nesporazuma: Alexis Simon.

U lice njegova sugovornika naglo se vratila boja. Čak se uspio i nasmiješiti.

- Zašto mi niste rekli da nju tražite?

Joshua se namrštio, ali ništa nije rekao. Smatrao je da bi uzalud trošio riječi na objašnjenje. Debeljko je zapazio promjenu na njegovu licu, no to ga nije obeshrabrilo. Značajno ga je pogledao i upitao:

- Vjerovatno mislite na gospodicu Simon? Koliko mi je poznato, još se nije udala.

- Pojedinosti o njezinom privatnom životu me ne zanimaju. Pitao sam vas gdje je mogu pronaći? - odbrusio je Joshua gubeći strpljenje.

Debeljko se opet naglo uozbiljio, shvativši da neznanac nije raspoložen za isprazne razgovore.

- Stojite upravo pred njezinim hotelom - izgovorio je u jednom dahu i rukom pokazao dvokatnicu s njihove desne strane.

Na zgradi je kitnjastim slovima bilo ispisano »Hotel Ellsworth«.

- Da, rekli su mi da ću je naći na tom mjestu - u bradu je promrm-ljao Joshua i kimnuo glavom.

Ne obraćajući više pažnju na debeljka, sjahao je i privezao konja za ogradu.

- Baš svašta. U posljednje vrijeme u naš grad dolaze samo čudni tipovi - ljutito je prošaptao čovjek, a onda je brzo zagrabbio niz ulicu, u strahu da se neobični stranac ne predomisli.

Joshua je zamišljeno popravio šešir, izvadio iz džepa na košulji grumen duhana za žvakanje i odgrizao oveći komad. Ne žureći, popeo se za tri stube i zaputio prema ulazu u hotel.

Gurnuo je vrata i ušao. Znatiželjno se ogledao i promotrio prostori-ju u kojoj se našao. Nedaleko od

ulaza bilo je nekoliko niskih stolica okruženih širokim kožnim naslonjačima. Nedaleko od njih bio je pult za kojim je stajao Crnac u livriranom odijelu. Lijeno se protegnuo i zijevnuo, no kad je pred sobom ugledao Joshuu brzo je stavio ruku na usta.

- Oprostite, gospodine - zbunjeno se ispričao.

Joshua je samo klimnuo i ne potrudivši se da bilo što reče.

- Čime vas mogu uslužiti, gospodine? - upito ga je Crnac, a onda je dodao ne pričekavši njegov odgovor:

- Ako tražite sobu, morat ću vas razočarati, jer su sva mjesta u hotelu zauzeta.

Profesionalno se nasmiješio, no na licu mu je još bio odbojan izraz.

- Ne zanima me soba - procijedio je Joshua.

U Crnčevim očima zaiskrila je znatiželja.

- Zašto ste onda došli? - upitao je.

- Želio bih razgovarati s Alexis Simon.

- Sumnjam da će vam to poći za rukom. Gazdarica je vrlo zauzeta i nema vremena - bahatao je odbrusio Crnac.

Joshuina reakcija na njegove riječi bila je pomalo neočekivana. Munjevitim pokretima ruke zgrabio je mladića za okovratnik i privukao ga k sebi.

- Poslušaj pažljivo što ću ti reći, momče! Ni ja nemam vremena za bacanje, stoga bi ti bilo najpametnije da je odmah potražiš. Inače...

Nije dovršio prijetnju, no to i nije bilo potrebno.

Crnac se skamenio od straha. Oči su mu se raskolačile, pa se činilo da će svakog trenutka ispasti iz svojih prirodnih ležišta.

Joshua je olabavio stisak i grubo ga gurnuo tako da je ovaj odletio

nekoliko metara unazad. Najvjerojatnije bi i pao da se na svu sreću nije pridržao za pult. S mukom se uspravio i prošaptao:

- Koga da najavim gazdarici?

- Reci joj da je stigao njezin čovjek.

Crnac se iskesio, ali više se nije usudio ništa reći. Pomislio je da je najbolje da potraži šerifa. On će sigurno znati kako treba razgovarati s tim nasilnikom.

Joshua kao da je čitao njegove misli.

- Samo bez gluposti, momče! Tvojoj gazdarici neće biti po volji kad joj saopćim da si mi stvarao poteškoće - upozorio ga.

To je, čini se pokolebalo službenika hotela u namjeri da potraži predstavnika zakona.

Možda ga gospoda Simon uistinu očekuje, pomislio je, te odlučio učiniti ono što je stranac zahtijevao od njega.

Okrenuo se i nestao iza nekih vrata kraj recepcije, a Joshua se izvalio u naslonjač i s užitkom nastavio žvakati.

Uskoro su se vrata otvorila. Sad se na njima pojavila neka mlada žena. Tijelo joj je bilo skladno građeno, što nije mogla prikriti ni široka svilena haljina. Duguljasto pravilno lice bilo je obrubljeno gustom, kao bakar crvenom kosom, koja se kao užarena lava spuštala do polovice leđa. Oči su joj bile krupne i zelene, lijepe, ali Joshua u njima nije zapazio ni trunka topline. Podsjetile su ga na dva smaragda koje je vidio na ušima Meksikanke s kojom je živio neko vrijeme prije nekoliko godina.

Polako je ustao i pričekao dok mu žena nije prišla. Odmah iza nje bio je Crnac, no ona se okrenula i nabusito mu rekla:

- Više mi nisi potreban, Patrick.

Možeš iskoristiti vrijeme dok razgovaram s gospodinom i večerati.

Njemu to očito nije bilo po volji, ali nije joj se usudio suprotstaviti. Naglo se okrenuo i nestao.

Kad su ostali sami, žena je ponosno zabacila glavu i rekla:

– Slušam vas.

Joshua je bio svjestan ispitivačkog pogleda kojim ga je odmjerila, no to ga nije zbunilo. Štoviše, čak se moglo reći da mu se raspoloženje vidljivo popravilo. Nasmijuljio se i rekao:

– Čini mi se da bih ja morao slušati.

Iznenadeno se trgnula. – Kako to mislite?

– Sasvim jednostavno, jer nisam siguran ni dali razgovaram s pravom osobom.

– Onda bi se to mene još manje moglo reći.

Nasmijao se i gotovo srdačno joj rekao:

– Vrijeme je da se prestanemo igrati mačke i miša.

– Pogotovo stoga jer nisam sigurna tko je od nas mačka, a tko miš – prekinula ga ona.

– Mislim da to sad i nije važno – rekao je pomirljivim tonom, a onda brzo dodao: – Vi ste Alexis Simon?

Potvrdno je kimnula glavom, očekujući da čuje što će joj dalje reći.

– Zovem se Joshua Kelley. – Zastao je i pogledao je. Po izrazu na njezinom licu shvatio je da joj njegovo ime ništa ne govori, stoga je nastavio: – Fred Dressner mi je rekao da vas zanimaju neke usluge koje vam mogu ponuditi,

Još se nije izjašnjavala, samo je kratko rekla:

– Fred je moj stari prijatelj.

– Ja to za nas baš ne bih mogao

reći, iako se prilično dugo poznamo.

– Čini mi se da to sad nije važno. Najvažnije mi je da vas je preporučio kao pouzdanoga i sposobnog čovjeka.

– Nisam ni slutio da Freddy o meni ima takvo mišljenje – nasmijsao se on, no odmah se uozbiljio shvaćajući da nije najprikladnije vrijeme za šalu. – Freddy mi je rekao da vas posjetim. U ovom gradu navodno živi neki tip koga biste se vrlo rado riješiti?

– Upravo tako. Zbog toga sam zamolila Freda da mi pronade prikladnu osobu koja će obaviti taj poslic.

Joshua se naklonio i kavalirski rekao:

– Počasćen sam što mogu raditi za tako lijepog poslodavca kao što ste to vi.

– Sigurna sam da vam to ništa ne znači. Ako se ne varam, novac vas jedino zanima.

Ništa nije rekao, jer je znao da to nije daleko od istine. A njegov odgovor njoj nije bio važan.

– Najvažnije da smo se sporazumjeli. Uslugica koju ćete mi učiniti mnogo mi znači.

– Ne bih to nazvao uslugicom, kad ste za nju voljni platiti pet stotina dolara. Vjerujem da vam je Fred rekao da obično tražim polovicu svote unaprijed?

– Zanima me jeste li tako vješt oružju kao što ste spretan u pregovorima?

– To prepustite meni – samouvjereno je odgovorio.

Prodorno ga je pogledala, ali se u posljednji trenutak predomisli i nije izrekla ono što joj je bilo na jeziku. Umjesto toga iz kožnate torbice je izvadila svežanj novčanica i izbrojala dvijestotine dolara.

– Kao što vidite, ja svoj dio pogodbe na vrijeme izvršavam.

– Zasad se na vas ne mogu potužiti – priznao joj je, a zatim je upitao: – Kad želite da vas oslobodim tog tipa?

– Što prije, to bolje. Možda bi bilo najbolje da to učinite još večeras. S njim sam se dogovorila da ćemo izići u kazalište, a poslije ćemo zajedno otići na piće. Predložiti ću mu salun »Kanzaško gnijezdo«. Sumnjam da će odbiti moju želju.

Djevojci se prilično žuri da se riješi tog čovjeka. Baš me zanima što ju je na to ponukalo, pomislio je, ali je smatrao da je pametnije da svoja razmišljanja zadrži za sebe.

– Još mi samo morate reći kako ću pronaći to gnijezdo?

– To barem nije teško. Salun u kojem ćemo večeras biti udaljen je odavde manje od pedeset koraka. Ako krenete niz ulicu, bit će vam s lijeve strane.

– Sad kad smo i to uspješno riješili, neće biti naodmet da mi malo podrobnije opišete žrtvu. Ne bi imalo smisla da slučajno ubijem pogrešnu osobu.

– Primjedba vam je na mjestu, jer se vrlo lako može dogoditi da s nama bude još netko – složila se ona. – Čovjek kojeg ćete ubiti visok je, pedesetih godina i proćelav. Nedostaje mu gotovo lijeve ušne školjke, tako da nećete moći pogriješiti. Pretpostavljam da vas ne zanima kako se zove?

– Odmahnuo je rukom i rekao:

– Imena ionako nisu važna, pogotovo ne u našem poslu.

– To sam i mislila – suho je dobacila.

On je nastavio žvakati, a onda ju je na kraju ipak upitao:

– Zanima me druga stvar.

– A to je?

– Vjerujem da u ovom gradu po-

stoji barem nekoliko momaka koji bi učinili isto što i ja. Možda bi vam bilo jeftinije da ste angažirali njih umjesto mene.

– Ne želim da se sazna da sam umiješana u ubojstvo. Nitko me nije vidio s vama u društvu. Prema tome, nitko neće ni slutiti da ja stojim iza svega toga.

– A što je s onim Crncem. Čini mi se da ste ga nazvali Patrick?

– On bi prije dopustio da mu išćupaju jezik nego što bi zucnuo nešto protiv mene.

Joshua više ništa nije rekao, jer je smatrao da je razgovor završen. Po svemu sudeći i ona je slično mislila, jer je samo kratko dodala:

– U salun ćemo doći poslije deset, no bilo bi dobro da vi dodete onamo ranije. I pazite kako ćete sve to izvesti. Ne bih željela da mi stvorite nepotrebne glavobolje.

– Možete u to biti sasvim sigurni, gospodice. – Samouvjerenost se nasmijuljio, posebno naglašavajući ono »gospodice«.

II

Joshua je u »Kanzaško gnijezdo« ušao već u devet sati. Želio je na miru isplanirati cijelu stvar, a osim toga smatrao je da nije na odmet ako dobro promotri poprište na kojemu se trebao odvijati obračun. Time je mogao izbjeći eventualna iznenađenja.

Salun je naprosto vrvio posjetiocima, tako da za sve i nije bilo mjesta za stolovima. Neki od njih su se nalaktili na dugački bar i pijucali, većina se bila skupila oko stolova s ruletom. Malena kuglica vrtila se munjevitom brzinom, potpuno privlačeći njihovu pažnju. Svatko od njih nadao se da će se zaustaviti upravo na broju na koji se odlučio uložiti i posljednji dolar, no sreća se

kao i obično, nasmiješila samo rijetkima.

Joshua je tek letimično pogledao gomilu kockara. Iz iskustva je znao da su oni previše zaokupljeni svojom sudbinom da bi na nešto drugo obraćali pažnju. Tudi životi ih nisu zanimali, pa mu do njih nije prijetila opasnost.

– Izgledaš mi prilično usamljeno, kauboju – začuo je neki ženski glas iza svojih leđa. Trgnuo se i naglo okrenuo.

Pred sobom je ugledao neku sredovječnu crnku. Lice joj je bilo napadno napudrano, a njezina crna, uz tijelo usko pripijena haljina, malo je skrivala od draži koje je tako nesebično nudila. – Mogao bi mi platiti piće dok razmišljam kako da ti uljepšam večer.

– Doista velikodušno s tvoje strane – nasmijao se on.

– Samo bez lažne skromnosti, momče! Vjerojatno ti je i samome jasno da bi većina prisutnih muškaraca žrtvovala koješta samo da mogu sa mnom provesti nekoliko sati.

– Što se mene tiče, taj užitak im neću uskratiti.

Krv joj je naglo navalila u lice. Sva se zajapurila prosiktala: – Smrdljivi govedaru, za tebe su samo krave, jer se prema damama ne znaš ponašati!

– Hvala na savjetu, sestro! Razmislit ću o tvojim riječima, no sad me ipak ostavi na miru i potraži drugu žrtvu.

Ona je još nešto bijesno odbrusila, no on je više nije slušao. Upravo u tom trenutku u salun je ušla Alexis Simon u društvu nekog muškarca. Joshua je uzeo čašu i zaputio se prema suprotnom dijelu prostorije.

Njegova nesudena prijateljica za tu večer zapazila je pogled kojim je odmjerio vlasnicu hotela i njezinog

pratioca. Pogrešno je protumačila razlog zbog kojeg su novopridošli gosti saluna privukli njegovu pažnju. Zlurado se nasmijala i dobacila za njim:

– Previsoko letiš, govedaru. Takve koke nisu za tebe! Joshua se pomiješao s gomilom gledalaca koji su promatrali igru za ruletskim stolom. Odatle je nismetano mogao promatrati svoju žrtvu.

Nema sumnje, to je sigurno on, pomislio je. Gospodica Simon ga je prilično dobro opisala.

Bio je gologlav, pa se jasno mogla vidjeti njegova ćelava glava sva orošena od vrućine. Svakog časa bi vadio iz džepa maramicu i brisao lice.

U jednom trenutku pogledao je svoju pratilju i okrenuo se prema njoj, živo joj nešto objašnjavajući, pa je Joshua opazio da umjesto lijeve ušne školjke ima samo smiješni batrljak.

Baš me zanima kako je izgubio uho, pomislio je. Iako se čini kao da mu ga je netko prostrijelio metkom, to mi se baš ne čini vjerojatnim, jer čovjek djeluje prilično miroljubivo.

Iako se na njemu moglo vidjeti da je već duboko zakoračio u pedesetu, lice mu je zadržalo dječjački izraz. Možda se sve to činilo samo zbog njegovih očiju koje su dobroćudno promatrale što se oko njega događa.

Bio je odjeven u istočnjačko odijelo skrojeno po posljednjoj modi. Tkanina je bila prošarana uzdužnim prugama što ga je još više izdužilo, pa je djelovao viši nego što je zapravo bio.

Iako je na to posebno obratio pažnju, Joshua nije mogao otkriti je li muškarac naoružan. Oko pojasa mu nije bio pričvršćen remen s koricama i revolverom, kao većini posjetilaca saluna. To nije nimalo

umirilo iskusnog revolveraša kao što je bio Joshua. Bilo mu je čudno da bi se netko mogao nenaoružan šetati po Elseworthu. Kao i u većini zapadnjačkih gradova, tako je i u njemu još vladao zakon kolta. Predstavnicima zakona bili su malobrojni i njihov autoritet često nije bio dovoljan da bi suzbio nasilje. Pošto bi malo dublje zagledali u čašu, često je i najmanji povod bio dovoljan da među ljudima izbiju krvavi sukobi.

Iako se Joshu trudio da ispod muškarčeva sakoa otkrije izbočinu koja bi odavala mjesto gdje drži oružje, ništa sumnjivo nije opazio.

Vjerojatno je naoružan derringerom ili nekim drugim malim revolverom, zaključio je, jer to mu se učinilo jedinim logičkim rješenjem.

Čovjek i gospodica Simon sjeli su za stol, koji se na neki neobjašnjivi način odjedanput ispraznio. Joshua se tome nimalo nije čudio, jer je znao da je praksa u svim boljim lokalima da se za najbolje mušterije mora osigurati mjesto.

Pomislio je da Alexis ne pati od suvišnih skrupula kad tako bezbrižno može časkati s čovjekom kojeg je osudila na smrt. Nije se htio zamarati razmišljanjima o tome, jer to se ionako često događalo.

Neopazice je provjerio može li lako izvući revolver, a onda se polako uputio prema njihovom stolu, ravnodušno se naklonio gospodici Simon i rekao: – Ne bih vam želio smetati, ali, na žalost, ništa drugo mi ne preostaje.

Ona je nekoliko puta zatreptala očima, ali ništa nije rekla. Glumila je da je iznenadena tako drskim ponašanjem. To joj je prilično dobro uspijevalo, te je sve djelovalo vrlo prirodno. – Što želite, mladiću? – povišenim tonom, ali ipak pristojno, upitao ga je čovjek.

Joshua ga je tek tad pogledao i jedva čujno prošaptao: – Spremite se da umrete, gospodine!

Njegov sugovornik je problijedio i polako se uspravio: – Pretpostavljam da ste me zamijenili s nekim drugim mladiću. Nikad vas nisam vidio i ne znam čime sam vam se zamjerio.

– Prije nego što umrete zaslužili ste da saznate da ovo sve nije osobne prirode. Nekome ste se poprilično zamjerili, stoga ćete se hitno morati preseliti u vječna lovišta.

Njihova prepirka je privukla pažnju nekolicine posjetilaca saluna koji su bili u njihovoj neposrednoj blizini. Iako nisu mogli čuti o čemu razgovaraju, po izražaju njihovih lica vrlo lako su mogli zaključiti da se nešto sprema. Nikom od njih nije padalo na um da se umiješa u raspravu. Malo su se odmakli i sa sigurne udaljenosti znatizeljno promatrali kako će se sve to završiti.

– Možda ćete se predomisлити kad vam pokažem ovo – rekao je čovjek i posegnuo u unutrašnji džep sakoa.

Joshua je tako nešto samo čekao. Ne oklijevajući ni trenutka, trgnuo je revolver i zapucao. Metak velikoga kalibra pogodio je njegovog protivnika u prsa i on je od siline udara odletio nekoliko metara unazad. Usput je srušio dva stolca i srušio bocu na stolu. Njezin sadržaj prolio se u krilo gospodice Simon, koja je vrištala kao da je netko kolje.

Mala je roedena glumica, gotovo zadivljeno pomislio je Joshua. Usmjerio je cijev oružja prema svom protivniku pripravan da ponovo zapuca, no to više nije bilo potrebno. Muškarac je nepomično ležao na podu, a lokva oko njega sve više se širila. Desna ruka mu je još bila u unutrašnjosti sakoa.

U salunu je zavládala tišina. Ljudi su poustajali i šuteći se zagledali u Joshuu i beživotno tijelo muškarca u prugastom odijelu. Čak se zaustavilo i kolo ruleta. Nitko nije znao tko je prvi započeo svađu, no to je sad ionako bilo malo važno. Zakon kolta presudio je sporijem protivniku i za njega je sve bilo gotovo.

Tišinu je odjedanput prekinuo neki žamor koji se čuo s ulaza u salun. Joshua se hitro okrenuo da ustanovi o čemu je riječ. Odmah mu je sve postalo jasno kad je ugleđao omanjega i snažno građenog čovjeka na čijim je prsima bila šerifska zvijezda. Tako nešto je i očekivao, pa se nije iznenadio. Nije bio siguran da li je netko od prisutnih vidio kad je njegova žrtva posegnula za oružjem, no to ga nije previše zabrinjavalo. Položaj u kojem je žrtva ostala ležati sam za sebe je najrječitije govorio.

Osim toga, pretpostavljao je da će Alexis svjedočiti u njegovu korist. Na kraju, to je ionako bilo u njezinom interesu.

Zataknuo je revolver u korice i mirno pričekao dok mu šerif nije prišao. Iza njega, na pristojnoj udaljenosti natisnula se gomila znatiželjnika.

Alexis je tiho jecala pretvarajući se da je još u šoku nakon nemilog događaja koji se pred njezinim očima odigrao prije nekoliko trenutaka. Šerif joj je suosjećajno prišao i prošaptao nekoliko utješnih riječi. Joshua je pomislio kako mu, po svemu sudeći, takva dužnost ne pada teško jer je već prije zapazio da šarmantna vlasnica hotela privlači opću pažnju muškog dijela stanovništva Ellswortha.

Pošto je obavio ono što mu osjećaj za kavalirsku dužnost nalaže, šerif se narogušio i okrenuo prema Joshui.

Zašto ste ubili ovog čovjeka? – upitao ga je i glavom nehajno pokazao prema mrtvacu.

– Učinio sam to u smoo brani. Da nisam pucao, on bi me sigurno ubio i ne trepnuvši rekao je Joshua.

– Zbog čega ste se posvadali?

– Nisam vam rekao da smo se posvadali. Prije bih to nazvao različitim gledištima o istoj stvari.

– Prestanite mudrovati i odgovorite na pitanje – razljutio se šerif.

Joshua je ravnodušno slegnuo ramenima i nedužno se osmjehnulo.

– Čini mi se da to sad nije ni važno, šerife.

– Možda vama nije, ali meni je i te kako važno. Ne želim više s vama raspravljati. Dok ne ustanovimo pravu istinu, bit će najbolje da se malo ohladite u našem zatvoru. Sudac Roxten će odlučiti što ćemo s vama učiniti! – zaurlao je šerif gubeći strpljenje.

Gomila promatrača odobravajući je zažagorila, što je samo još više ohrabrilo predstavnika zakona. Istupio je korak prema Joshui i ispružio ruku.

– A sad mi predajte oružje! – naredio je.

– To ne dolazi u obzir – prosiktao je Joshua, a oči su mu prijeteci zasjale.

Nešto je u njegovu ponašanju navelo šerifa na oprez. Neodlučno je zastao i okrenuo se oko sebe kao da traži pomoć. Iz gomile se začulo podrugljivo podsmjehivanje, što je samo još više povećalo njegovu zbunjenost.

Tko zna kako bi sve to na kraju završilo da Alexis nije odlučila progovoriti i riješiti nespোরазum.

– Ako mi dopustite, saopćila bih vam što se zapravo dogodilo – obratila se šerifu slomljenim glasom.

– Svakako, gospodice Simon – živnuo je šerif, sav sretan što je barem na kratko uspio skratiti mučnu situaciju.

– Vi ste jedini vidjeli što se zapravo dogodilo, pa će mi vaše svjedočenje biti vrlo korisno.

– Nije mi jasno zbog čega je John to učinio, ali bezrazložno je uvrijedio ovoga gospodina.

– Što mu je rekao? – zanimalo je revnog predstavnika zakona.

– Ne mogu vam to ponoviti, jer se tako nešto ne priliči dami koja drži do svog ugleda – tiho je rekla.

Čak je uspjela da joj se lice malo zacrveni, što je još više naglasilo uvjerljivost njezine tvrdnje. Joshua ju je promatrao s neskrivenom znatiželjom, jer tako vraški lukavu ženu odavno nije sreo.

Toj vještici ni sam Lucifer nije dorastao, pomislio je.

– No to još nije sve – nastavila je Alexis. – Rekao je da će mu na kraju pokazati, te je posegnuo u džep kaputa. Iako se u muške stvari ne razumijem, čini mi se da ovom gospodinu nije preostalo ništa drugo nego da brani goli život.

Šerif se iznenađeno trgnuo jer tako nešto nije očekivao, no to ipak nije dugo potrajalo. Brzo se snašao i ljubazno se osmjehnuo.

– To u mnogo čemu mijenja položaj ovog gospodina. Vi ste u neku ruku krunski svjedok. Vjerujem da u vaše riječi nitko ne može sumnjati, osobito kad dolaze iz tako lijepih usta.

Ona se ljupko nasmiješila.

– Oduvijek ste znali kako treba razgovarati sa ženama, šerife.

Joshui se učinilo da je hrabri predstavnik zakona odjednom porastao za nekoliko centimetara. Brzo se ogledao, ne bili se osvjedočio da su svi dobro čuli njezinu izjavu.

Dvojica muškaraca koji su bili među rijetkim očevicima dvoboja tek sad su se malo ohrabрили. Odlučili su da potkrijepe tvrdnju gospodice Simon.

– I ja sam također vidio kako se sve to odvijalo. Ovaj gospodin je izvukao revolver tek kad je na to bio primoran – rekao je jedan od njih.

– Slažem se s Joeom, jer se i meni tako učinilo – odmah zatim oglasio se i drugi.

– U redu, gospodo! Hvala vam na svjedočenju. Vaši iskazi su mi pomogli da saznam istinu – pomalo teatralno je rekao šerif te dodao: – Možda će biti najbolje da se uvjerimo čime je pokojnik bio naoružan.

Prišao je mrtvacu i sagnuo se. S mukom je izvukao ruku iz džepa. Zavladała je tišina, jer u njegovoj čvrsto stisnutoj šaci nije bilo nikakvog oružja. Šerif je posegnuo u džep, ali ni u njemu nije pronašao ništa.

– Koga vruga je onda htio izvaditi? – zapitao se u čudu.

– Stravično – užasnuto je prošaptala jedna od salunskih dama koja je bila zadužena da zabavlja goste.

Pokojnikov posljednji stisak ipak je popustio i na pod je pao neki metalni predmet. Joshua nije vjerovao vlastitim očima, jer ni u snu nije mogao zamisliti da će vidjeti tako nešto. Pred njim se sjajila srebrna šerifska značka!

Svi prisutini, kao i šerif, bili su podjednako iznenađeni neočekivanim otkrićem. Predstavnik zakona je smeteno uzeo značku i glasno pročitao, sričući riječ po riječ:

– John Redlock, savezni šerif.

Prva se snašla Alexis. Iako je i ona bila osupnuta naglim preokretom, činilo se da je dorasla svakoj situaciji. – Zašto mi nije rekao da je savezni šerif – prošaptala je.

Iako njezino pitanje nije bilo nikom posebno upućeno, šerif je smatrao da je on pozvan da odgovori na njega.

– Vjerojatno je za to imao posebnih razloga.

Ona se naglo trgnula, kao da su je njegove riječi iznenadile. Joshua je jedini to zapazio i u njemu se rodio crv sumnje.

Recite mi otkad poznate gospodina Redlocka? – upitao ju je šerif.

– Otprije desetak dana, otkako je gost u mom hotelu. Rekao je da je poslovni čovjek koji u našem kraju istražuje mogućnosti za investiranje kapitala, pa sam mu predložila nekoliko zanimljivih projekata o kojima već duže vrijeme razmišljam. Činilo mi se da ga je to zainteresiralo, pa me je pozvao večeras u kazalište. Nisam ni slutila da će se naše poznanstvo tako tragično završiti.

– Nije mi jasno zašto nije došao k meni – u bradu je promrmlijao šerif. – Ipak je bio red da se najprije najavi kod mene, iako je viši po funkciji.

Glas mu je zvučao povrijeđeno, kao malom djetetu kojemu je uskraćena omiljena igračka.

– Ako nemate ništa protiv, sad bih otišao – obratio mu se Joshua. Po izražaju na njegovu licu lako se moglo zaključiti da je to rekao reda radi, jer bi isto učinio čak da slučajno čuvaru zakona u Ellsworthu tako nešto i ne bi bilo po volji.

Šerif ga je pogledao odsutnim pogledom i promrmlijao: – Da, možete slobodno ići. Budući da ste Redlocka prema svjedočenju očevidaca ubili u samoobrani, iako se na kraju ustanovilo da vas nije htio napasti, nemam opravdanih razloga da vas uhapsim. Sve je to nesretan stjecaj okolnosti.

Joshua nije smatrao da mora još

nešto reći. Okrenuo se i izašao iz saluna. Prije toga nije mogao, a da ne zapazi zadovoljan smiješak koji je zatitrao na Alexisinu licu.

III

Iako se na njemu to nije moglo opaziti, Joshua je bio strahovito utučen zbog onog što je učinio. Dotad je po narudžbi ubio nekoliko ljudi, ali to za njega nije bilo isto. To su uglavnom bili razbojnici ili zločinci na čije su glave raspisane visoke nagrade. Doduše, često se događalo da ni osobe koje su naručivale ubojstva nisu bile ništa bolje od žrtava, ali to ga se nije ticalo. Znao je da će jednog dana doći red i na njih. Slične misli motale su se po glavi kad je pristao da ukloni čovjeka kojeg će mu pokazati vlasnica hotela. Bio je uvjeren da je u pitanju prljava igra, no tek tad, pošto je ubio saveznog šerifa, shvatio je svu ispraznost života kojim je dotad živio. Bio je plaćeni ubojica, kojeg je svatko mogao kupiti za stotiniak dolara.

- Nitko i ništa - gorko si je promrmlijao u bradu razmišljajući o sebi. - Najobičniji pijun s kojim rade što im se sviđa.

U njemu je napokon proradila savjest, ili bolje rečeno ono malo savjesti što je u njemu još životarilo. Nimalo se nije bolje osjećao zbog toga što je doista mislio da je njegova žrtva namjeravala izvući oružje. Reagirao je instiktivno kao životinja koja se bori za život. To je ionako bilo jedino što je znao raditi. Pucati i ubijati.

Nikad nije razmišljao o tome zašto je svoje protivnike pobjeđivao u dvobojima. Opazio je da se drugi prema njemu odnose sa strahom, no to mu je s vremenom postalo sasvim prirodno. Znao je da je brz kao zvečarka, no isto tako je vrlo dobro znao da će jednog dana naići

na protivnika koji je brži od njega. To je ionako sudbina revolveraša.

Nije se bojao, jer mu je taj osjećaj bio stran. Naučio je kako treba prevladati strah i suzbiti ga još u početku. Poslije o tome više nije razmišljao. Djelovao je brzo kao dobro podmazani stroj, jer to je zapravo i bio. Stroj za ubijanje.

Ponekad je nostalgичno razmišljao o smirenom i sretnom životu sasvim običnih ljudi sitnih trgovaca ili farmera. Nakon napornog dana kod kuće ih je čekala žena s večerom. Bilo je potrebno samo nekoliko nježnih riječi pa da zaborave na umor i sve napore proteklog dana. A tek dječica! Njihov topli zagrljaj i veselje kad bi ih ugledali nisu imali cijenu.

Joshua se s vremenom pomirio s time da tako nešto nije za njega. On je u životu odabrao drugo. Oduvijek je htio nešto više i bolje. Njegovi roditelji imali su malu farmu u Missouriju. Škrta zemlja nije davala dovoljno plodova da bi se prehranila mnogobrojna usta, jer osim njega bila su još četiri brata i dvije sestre. Pa ipak, iako u njihovoj kući ničeg nije bilo u obilju, topline i ljubavi nije nedostajalo. Živjelo se siromašno, ali skladno.

Joshua je sa zavišću gledao djecu bogatih rančera. Bili su dobro uhranjeni i kicoški odjeveni. Kad je stasao u momka, pokušao se približiti djevojkama, no one ga nisu htjele ni pogledati. Kad bi im prišao, prezirno bi napućivale usta i okrenule glavu na drugu stranu kao da imaju posla s tvorom. Vrlo brzo je shvatio da je to zbog novca koji nije imao. Tad je čvrsto odlučio da će se po bilo koju cijenu obogatiti, samo da bi im jednog-dana pokazao tko je Joshua Kelley. Odluka je u njemu sve više sazrijevala, a onda je jednog dana otkrio na koji

će način ostvariti ono što je naučio.

Sve je započelo sasvim slučajno, kao obična igra. Njihov susjed, stari Samuel Planker, zadirkivao ga je: kakav je on momak kad ne zna ni pucati. Planker se u građanskom ratu kao dobrovoljac borio na strani Sjevernjaka i na to je bio strašno ponosan. Često, kad bi im došao u posjet pričao je o slavnim bitkama u kojima je sudjelovao. Kelleyjeve su zamarale njegove priče, jer ih je ponavljao bezbroj puta, no nitko nije imao srca da mu to reče. Jedino ga je Joshua slušao otvorenih očiju, željno upijajući svaku njegovu riječ. Stari farmer je to opazio i više iz šale nego što je tako mislio predložio mu je da ga nauči vještini pucaanja. Joshua je to objeručke prihvatio, pa se Planker više nije mogao povući.

Praktičnom su obukom započeli već drugog dana. Pošto je obavio poslove kojima ga je otac tog dana zadužio, odjurio je Joshua do Plankerove farme. Stari mu je pružio spensericu, koju je kao trofejno oružje donio iz rata, i objasnio mu kako će s njome rukovati.

Nije prošlo dugo a Joshua je mogao pogoditi praznu limenku na udaljenosti većoj od pedeset metara. Farmer je ostao iznenađen, jer tako nešto nije očekivao. Shvatio je da momak ima sigurnu ruku i oštro oko. Iz korica je izvadio revolver i pružio mu ga. Bio je to stari mornarički kolt kojim su se služili južnjaci.

- Ovo je vrlo pouzdano oružje, iako nije osobito precizno. No za borbu na udaljenosti od desetak metara nije ni potrebna neka osobita preciznost. Najvažnije je da u odlučujućem trenutku oružje ne zakaže, a to mi se nikad nije dogodilo. Zato ti ja fućkam na ove današnje kico-

ške pucaljke kojima smeta malo vode ili prašine.

Joshua je uzeo teški revolver i zaljubljeno ga pogledao. - A sad da vidimo kako pucaš njime - dobrodušno se nasmije stari i pokazao mu petnaestak metara udaljeno stablo. - Svaka ti čast ako od šest metaka barem jedanput pogodiš onaj hrast.

Joshua je podigao oružje i pažljivo naciljao. Povukao je okidač jednom, a odmah zatim i drugi put, ali meci su profijukali dobar metar od stabla. Isto se dogodilo i s prostala četiri metka.

- Kao što vidiš, nije to nimalo lak zanat. Treba proliti mnogo znoja da bi ga pošteno ispekao.

Početni neuspjeh nije nimalo obeshrabrio Joshuu. Od skromne uštede kupio je rabljeni Smith and Wesson i kutiju metaka pa nastavio vježbati. Uspjeh nije izostao, jer mu je već nakon manje od dva mjeseca Planker priznao da ga više nema čemu naučiti. Učenik je postao bolji od učitelja.

- Pucaš odlično, momče. Očito imaš talenta za te stvari. Samo, pazi, oprezno s tim. Nemoj zaboraviti da će se uvijek naći netko tko je brži od tebe.

Ubrzo nakon toga Joshua je otišao iz obiteljskog doma. Čak ni majčine suze nisu ga mogle odvratiti od onoga što je naumio. Otac je bio natmuren kao kišni dan. Nešto je gundao u bradu i ljutito ga odmjeravao. Na kraju je samo rekao:

- U svakom žitu se nađe kukolja, pa tako i u mom. Joshua je krenuo na zapad, jer to je bila obećana zemlja za ljude poput njega. Prvo zaposlenje dobio je u nekoj kockarnici u gradiću čije je ime zaboravio. Vlasnik kockarnice ga je sumnjičavo mjerkao, no kako mu je tre-

bao čovjek koji će osiguravati red, na kraju ga je ipak zaposlio.

Prilika da pokaže što zna ukazala mu se prije nego što je i očekivao. Već drugog dana u kockarnicu su nahrupila četvorica kauboja. Bili su pijani kao bačve i samo su čekali priliku da se s nekim zakvače i ispuste paru. Najpogodnijom osobom za to učinio im se Kinez koji je čistio stolove i skupljao prazne čaše. Najkrupniji među njima, koji je po svemu sudeći bio njihov voda, dohvatio je jadnoga Kineza i pošteno ga protresao kao da je vreća kumpira.

- Predahni malo, žučo - nasmijuljio se nasilnik i gurnuo ga prema najbližem prijatelju. Ovaj ga je povukao za perčin i jadni čovjek je zajauknuo od bola. Činilo se da je to samo oraspoložilo njegove mučitelje, jer su prasnuli u grohotan smijeh.

Vlasnik kockarnice je to opazio i glavom dao znak Joshui da se pobrine za red u lokalu. Mladić im je prišao i hladno rekao:

- Molim vas da pronadete neku drugu vrstu zabave, gospodo! Ostavite Linga na miru prije nego što dode do neprilika.

Glas mu je bio miran, ali u njemu se naslućivala prijetnja. Kauboji su uistinu pustili Kineza i s ushićenjem se okrenuli prema čovjeku koji im je neočekivano pružio priliku da se ispušu.

- Pa ti nam prijetiš, momče! - zagrmio je najkrupniji od četvorice. Okrenuo se svojim prijateljima i upitao ih:

- Zar ćemo dopustiti nešto takvo, momci?

- Svakako da nećemo! - zaurrali su oni gotovo u isti glas. To je njihovom vodi bilo sasvim dovoljno. Bez ijedne riječi upozorenja zamahnuo je prema Joshui. Da ga je

udarac slučajno zahvatio, sigurno bi najmanje petnaestak minuta proveo u carstvu snova. No Joshua je bio vrlo okretan mladić. Hitro se izmaknuo u stranu i izbjegao udarac. Istovremeno je zamahnuo i iz sve snage nogom raspalio protivnika u najosjetljivije mjesto. Ovaj se sagnuo i uhvatio za udareno mjesto, zarikao kao ranjeni bizon, no već slijedećeg trenutka je zašutio kad ga je Joshua skupljenim rukama raspalio po potiljku. Srušio se na zemlju kao da ga je grom pogodio i više se nije pomaknuo.

Preostala trojica kaubojica ostala su iznenadena naglim obratom situacije. Zbunjeno su zastali, a onda je jedan od njih posegnuo za revolverom. Joshui to nije promaklo. Brzinom koju oko gotovo i nije moglo pratiti izvukao je oružje i njegov Smith and Wesson je zalajao. Kauboj je ispustio revolver i zateturao. Joshua je hladnokrvno zapucao još jedanput, a onda se okrenuo prostojoj dvojici kaubojica.

- Ako želite, može se i vama nešto slično dogoditi. No to se ipak nije dogodilo, jer je u njima naglo splasnula svaka želja za borbom. Zablenuli su se u Joshuino oružje, iz čije cijevi se još dimilo, a onda su pogledali svog prijatelja koji više nije pokazivao znakova života.

- Pokupite ovo smeće i tornjajte se odavde! - naredio im je Joshua pokazujući revolverom mrtvoga i onesviještenoga kaubojica.

Poslušali su ga bez ijedne riječi, sretni što su uspjeli sačuvati cijelu kožu.

Desetak minuta nakon toga, kad se uzbuđenje u kockarnici malo stišalo, Joshui je prišao neki čovjek odjeven u radno odijelo kakvo nose kauboji. Mladić je već na prvi pogled vidio da nema posla s običnim

kaubojem. Iz neznanca je naprosto zračila sigurnost.

- Dobro ste sredili onu dvojicu - priznao je.

- Za to sam plaćen - odbrusio je Joshua, nimalo raspoložen za razgovor.

Muškarac je to osjetio, ali je ipak dodao:

- Možda bih vam ja mogao ponuditi nešto bolje. Šteta je da trunete u ovoj rupi kad ste sposobniji za bolje.

Kao lovački pas kad nanjuši divljač Joshua je osjetio da je u pitanju novac, i to gomile novca. S neskriivenom znatiželjom pogledao je neznanca i upitao ga:

- Morate biti jasniji, jer ne znam na što mislite. Još nisam otkrio da sam vidovit.

Njegov sugovornik se suho nasmejao i rekao:

- Ne bih vas htio zamarati time. Možda je najbolje da sutra o svemu porazgovaramo na miru.

- Gdje ću vas naći?

- To je barem vrlo jednostavno. Samo pitajte gdje je ranč Noela Robertsa.

- Zapamtit ću to ime - zamišljeno je rekao Joshua.

Smatrao je da je time razgovor završen i da je šteta gubiti riječi na dalje objašnjavanje. U znak pozdrava kimnuo je rančeru i odšetao do stola za kojim je sjedio vlasnik kockarnice.

Drugog dana je ranije ustao. Budući da prije podne ionako nije bio potreban u kockarnici, raspitao se kako može stići do Robertsovog ranča. To nije bilo teško saznati, jer je Noel Roberts očito bio prilično poznat u gradiću. Osedlao je konja i za nešto manje od sata dojahao do prostrane dvokatnice na krajnjem rubu velikog ranča.

Roberts ga je primio srdačno, kao da se poznaju godinama. Uveo ga u prostrani salon i odmah prešao na stvar.

– Posao koji sam vam sinoć ponudio mogao bi vam donijeti oko tisuću dolara.

Zastao je i pričekao da vidi kakav će učinak ostaviti njegove riječi na sugovornika. Unatoč svim nastojanjima, na mladiću nije opazio nikakvu promjenu i nezadovoljno se nakašljao.

– Potrebno je da mi učinite samo jednu uslugu.

– O čemu je riječ? – naoko nezainteresirano upitao ga je Joshua, iako mu je srce brže zakucalo na pomisao da bi mogao biti bogatiji za tisuću dolara. To je za njega bio bajoslovno velik iznos. Donedavno se nije ni usudio pomisliti da će ikad toliko zaraditi.

Ne okolišući dalje, rančer mu je ukratko objasnio što od njega zahtijeva. Rekao je da je njegov predradnik čovjek s kojim je za vrijeme rata služio vojsku u istoj četi. Prilikom nekog napada zarobili su štab neprijateljske pukovnije. Iskoristio je priliku kad ga nitko nije gledao i iz pukovnijske blagajne uzeo vrećicu u kojoj su bile dvije tisuće zlatnika. Bob Lunger, kako se zvao njegov predradnik, na neki način je to saznao. Kad je rat završio, Roberts je za ukradeni novac kupio ranč. Sve je bilo u redu dok se jednog dana nije pojavio Lunger. Rekao mu je da zna na koji je način došao do novca i zatražio popriličan iznos da bi šutio o tome. Ujedno je napomenuo da bi najbolje bilo da ga Roberts zaposli na ranču kao predradnika dok ne prikupi traženu svotu.

– Ništa drugo mi nije preostalo nego da ga poslušam. Nakon dvije godine isplatio sam mu koliko je

tražio, no on se predomislio i tražio još. Kad sam mu i to platio, njegova lakomost je porasla. Bojim se da će me otjerati na prosjački štap, jer mi je jasno da nikad neće prestati ucjenjivati – slomljenim je glasom završio Roberts.

Dobio si što si i tražio, pomislio je Joshua, ali je svoje mišljenje zadržao za sebe. U krajnjem slučaju, sve to ga se nije ticalo. Najvažnije je bilo da dode do tisuću dolara.

– U redu, pobrinut ću se da vam taj Lunger više ne dosađuje – obećao je rančer.

Prošlo je gotovo mjesec dana prije nego što mu se pružila prilika da izvrši svoj dio pogodbe. Predradnik kao da je naslutio što mu se sprema, pa nije dolazio u grad.

A onda je ipak jednog dana dojahao. Bila je subota, i on je vjerojatno poželio da se malo provede. Joshua je Roberts obavijestio gdje može pronaći Lungera. Svratio je u javnu kuću, koja je bila poznata po najljepšim djevojkama u cijelom kraju.

Stari jarac očito želi malo promjene, podrugljivo je pomislio Joshua na putu do javne kuće.

Lungera je zatekao u društvu prsate plavuše, koja se kikotala dok joj je on nešto šaptao u uho. Njezino dobro raspoloženje je očito bilo dobrim dijelom izazvano time što joj je predradnik svaki čas među grudi tutnuo novčanicu od pet dolara.

Joshua nije ni trenutka oklijevao. Prišao im je i glumeći zbunjenost posramljeno promućao:

– Nemojte se ljutiti, gospodine, ali večeras bih želio biti u društvu ove dame.

Lunger ga je pogledao kao da je pred njim osmo svjetsko čudo. Prezirno ga je odmjerio i procijedio kroz zube:

– Gubi se odavde dok još imaš vremena!

– Nećete me zaplašiti prijetnjama, jer sam čvrsto odlučio da večer provedem s ovom ljepoticom. Danas mi je rodendan i vjerujem da mi tako nešto ne možete odbiti.

– Čuj, klipane, sad mi je zbilja dosta! Ako odmah ne nestaneš, imat ćeš posla s ovim ovdje! – zagrmio je Lunger i potapšao korice s revolverom.

– To bih htio vidjeti – nedužno se nasmijuljio Joshua, ali oči su mu opasno bljesnule.

– Nema razloga da ti ne ispunim želju! – prosiktao je Lunger sav izvan sebe od bijesa i posegnuo za oružjem.

Joshua ga je pustio da dopola izvuče iz korica revolver, i tek onda je potegao svoj Smith and Wesson pa zapucao s boka i ne ciljajući. To i nije bilo potrebno jer je udaljenost između njih dvojice bila manja od dva metra.

Lungera je metak pogodio u vrat i smrskao mu jabučicu. Bio je mrtav prije nego što se strovalio u ženinino krilo. Ona ga je s gnušanjem odgurnula i užasnuta vrisnula.

Joshua je spremio revolver u korice, a onda se okrenuo i mirno išao iz javne kuće. Još dugo mu je u ušima odjekivao prestrašeni ženin krik. Nije ni opazio kad mu je prišao šerif. Bio je ljutit kao ris, ali nije mu mogao ništa učiniti jer su mnogi svjedoci vidjeli da je Lunger prvi posegnuo za oružjem.

– Najradije bih te strpao u zatvor da tamo truneš dok ne crkneš od gladi i žeđi, ali to ne mogu uraditi. Ipak te mogu istjerati iz grada. Ako te sutra na večer zateknem u gradu, ubit ću te kao bijesnog psa – s mržnjom u glasu promumljao je šerif.

– Velike riječi, šerife – nehajno se nasmijao Joshua kao da ga sve to skupa zabavlja. – Možete mirno spavati, jer sam ionako odlučio potražiti neko zanimljivije mjesto.

S Robertsom se sastao po dogovoru na skrivenom mjestu. Rančer mu je šuteći isplatio tisuću dolara. Joshua nije ni prebrojio novac. Strpao ga je pod košulju i bez pozdrava potjerao konja. O rančeru nije imao ništa bolje mišljenje nego o čovjeku kojeg je ubio.

Nakon toga slične stvari su se događale u većini gradova koje je posjećivao. Postajao je sve poznatiji pa je dobivao sve više narudžbi. Znao je da ugled koji je stekao nije osobito laskav, no na to se malo obazirao. Najvažnije mu je bilo da na lak način dode do novca. U tome je prilično dobro uspijevao, no isto tako je i na lak način trošio novac na žene i kockanje. Rezultat toga bio je da nakon gotovo osam godina »posla«
kojim se bavio njegova uštedovina nije iznosila više od tri stotine dolara.

Kad bi se prisjećao svoje tamne prošlosti, u Joshui je sve više sazrijevala odluka da jednom zauvijek prekinе s takvim načinom života. Nedavni događaj pokolebao je u njemu uvjerenje da se zbog novaca isplati činiti takve stvari koje je on radio. Od novca ionako nije ništa nije imao. Nježnosti i poljupce žena za kojima je toliko žudio mogao je kupiti samo za novac, no vrlo dobro je znao da su njihovi osjećaji bili lažni. Često bi na licima žena čiju je ljubav kupovao vidio loše prikriiven prezir, ili čak odbojnost. Bio je ružan i toga je bio svjestan, a u njemu nije bilo nikakve vrijednosti koje bi privukle nečiju pažnju.

S mržnjom je dohvatio korice s oružjem i zavitla ih kroz prozor.

— Neka sam proklet ako još jedanput upotrijebim revolver! — zaškripao je zubima, a onda iznenada briznuo u plač.

Više se nije ni sjećao kad je posljednji put zaplakao. Bilo je to u djetinjstvu, koje mu je izgledalo daleko kao da je otada prošlo nekoliko stoljeća.

IV

Nekoliko dana Joshua nije izlazio iz sobička u jeftinom pansionu u kojemu je odsjeo. Nije osjećao potrebu za hranom, jedino bi povremeno otpio čašu vode iz velikog vrča koji je stajao na stolici kraj kreveta. Sve iluzije kojima se dotada zanosio srušile su se kao kule od karata. Više nije imao volju nizašto, no napokon je u njemu ipak prevagnuo nagon za samoodržanjem. Joshua je bio čvrsta korjenika, a takvi su bili i svi njegovi. Vjerojatno su se samo zbog toga i održali, unatoč mnogim nedaćama koje su ih neprekidno pratile. Trećega dana trgnuo se iz mrtvila u koje je zapao. Misli su mu se potpuno sredile i u njegovoj glavi više nije bilo zlobe iako kriza još nije prošla. Čvrsto je odlučio započeti nov život, iako je bio svjestan da više neće moći živjeti na lagodan način kao dotad.

Sumnjičavo je pogledao ruke na kojima nije bilo žuljeva. — Baš me zanima jeste li sposobne za nešto drugo osim za ubijanje? — poluglasno je promrmljao u bradu, a onda je slegnuo ramenima te dodao: — Uskoro ću i to saznati.

Ustao je iz postelje i otresao prašinu sa šešira. Nabio ga na glavu, a onda je osjetio da mu nešto nedostaje. Desna ruka mu je klizila niz bok, no nije napipao ono što je tražio. To je učinio nagonski, kao bezbroj puta dotad. Tek tad se sjetio

svoje zakletve. Lice mu se iskrivilo u kiselu grimasu.

Morat će se naučiti živjeti bez revolvera, pomislio je i izišao iz sobe. Sišao niz rasklimane stube do velikog predvorja pansiona. Osim vlasnice svratišta u sobi su bila samo još dva muškarca. Kad su ugledali Joshuu, brzo su se okrenuli na drugu stranu, pretvarajući se da ga nisu opazili.

Žena se nelagodno promisekoljila i pogledala muškarce kao da od njih očekuje pomoć, no oni su zaključili da je najpametnije što prije se izgubiti. Podigli su bisage i bez pozdrava izašli iz pansiona.

Joshua je znao zbog čega su to učinili, jer mu se tako nešto nije prvi put dogodilo. Navikao je da ga ljudi gledaju sa strahom, jer od revolveraša nisu ionako mogli očekivati ništa dobro.

Na licu vlasnice pansiona jasno se mogao naslutiti strah. Činilo se da bi se i ona najradije izgubila, ali to ipak nije mogla učiniti. Ona je bila odgovorna za red u pansionu. Dohvatila je metlu i zdušno počela mesti pod, iako na njemu nije bilo prljavštine.

— Dobro jutro — pozdravio ju je Joshua.

Glas mu je zvučio mirno, no to nju nije nimalo smirilo. Napokon se odvažila i podigla glavu. Pogledala ga je u strahu, ne znajući što revolveraš želi od nje.

— Želio bih platiti račun.

Njegove riječi su je malo oraspoložile, no ipak joj se činilo da bi sve to bilo prelijepo da se tako glatko završi.

— Koji je danas dan? — upitao ju je.

Taj zbilja nije normalan, zaprepšteno je pomislila, a onda se dosjeti da se on ipak samo poigrava s njom. Pa ipak, skupila je svu hra-

brost koja joj je preostala i prošaptala:

– Četvrtak, gospodine.

– Četvrtak? – iznenađeno je ponovio, a onda se brzo nasmiješio i nastavio: – A ja sam mislio da je tek utorak. Tko bi rekao da vrijeme tako brzo prolazi.

Iako mu je glas zvučio miroljubivo, žena nije bila raspoložena za razgovor.

– K vama sam došao u petak, što znači da vam moram platiti za šest noćenja.

I ne razmišljajući o tome je li njegova računica točna, žena je nekoliko puta brzo klimnula glavom.

– Da, upravo tako. Sveukupno dvadeset četiri dolara.

Posegnuo je ispod košulje i izvukao kožnatu vrećicu što mu je visila oko vrata. Rastvorio ju je i izvadio svežanj novčanica. Izbrojio je trideset dolara i pružio joj.

Ona je tek tada odložila metlu i oklijevajući primila novac. Kad je shvatila da joj je dao više nego što je trebao, brzo je rekla:

– Molim vas pričekajte nekoliko trenutaka dok se ne vratim.

– Što se mene tiče ne morate nikuda ići.

U njoj se ponovo probudi tjeskoba.

– Kako to mislite? – prošaptala je. – Moram vam vratiti šest dolara.

Nehajno je odmahnuo rukom i rekao:

– Zadržite ostatak. Ionako ste zaslužili taj novac, jer me kod vas barem nitko nije ometao.

– Hvala vam, gospodine – rekla je jasno mu dajući na znanje da je ne veseli njegov neočekivani velikodušni dar. Dapače, jedva je čekala da on ode.

On je to shvatio, ali joj nije zamjario i ničim to nije pokazao. Kimnuo

joj je u znak pozdrava i zaputio se prema vratima. Kad je već bio dohvatio kvaku, naglo se okrenuo i upitao je: – Zar je danas zbilja četvrtak?

– Možete biti sigurni da je – razočarano je promucala, bijesna sama na sebe jer se naivno ponadala da joj nezgodni gost više neće stvarati neprilike.

– Tada više nemam što tražiti u ovoj smrdljivoj rupi – promrmlijao je razmišljajući glasno, a onda se nečeg sjetio. – Je li me netko tražio u protekla tri dana?

Pomislila je da li je pametno nastaviti razgovor, pa je na kraju oklijevajući rekla:

– Jutros je ovdje bio šerif i raspitivao se za vas.

Joshuine oči su se stisnule u dvije uske crte.

– Što ga je zanimalo?

– Pitao me jeste li otišli iz grada.

– Što je rekao kad ste mu rekli da nisam?

Žena je neodređeno raširila ruke i bojažljivo prošaptala:

– Baš ništa. Zapravo je samo nešto promrmlijao a onda je odjurio kao da mu je za petama skupina najkrvoločnijih Indijanaca.

– Tako dakle – neodređeno je kroz zube procijedio Joshua i pomislio kako je šerif najvjerojatnije odlučio da ga još neko vrijeme ostavi na miru. Zanimalo ga je što ga je na to ponukalo, unatoč očitoj netrpeljivosti koju je prema njemu osjećao.

Možda se ipak samo preplašio, pomislio je, iako u to nije bio sasvim uvjeren. Naslućivao je da je šerif uznemiren njegovim produženim boravkom u gradu.

Ionako na to neće morati dugo čekati, pomislio je i izišao iz pansi-

ona ne potrudivši se ni da pozdravi ženu.

Pansion je bio na suncanoj strani ulice, tako ga je napolju na trenutak zaslijepilo svjetlo. Nekoliko puta je žmirnuo, a onda se odgegao do javne staje u kojoj je ostavio konja.

Nakon toga potražio je restoran u kojemu je utažio glad. Bilo mu je drago što je ponovo postao onaj stari Joshua, no ipak, on je sad bio posve drugi čovjek. Kriza kroz koju je prošao pošto je ubio saveznog šerifa u njemu je probudila osjećaj savjesti. To ga nije nimalo sprečavalo da se unaprijed ne veseli susretu koji mu je predstojao.

– Pošto poravnam stare račune, siguran sam da me Ellsworth neće više vidjeti – zadovoljno je promrmljao.

Pod »starim računima« podrazumijevao je osvetu koju je smislio za Alexis Simon. Dopustio je da bude slijepo oružje u njezinim rukama, iako je za to nije mogao kriviti. Dobrovoljno je pristao da ukloni čovjeka koji joj je smetao, kao što je učinio mnogo puta dotad. Pa ipak, ovo je bilo nešto sasvim drugo, jer je žrtva bio savezni šerif, a to joj nije mogao oprostiti.

Ubojstvo je ubojstvo, govorio mu je neki unutrašnji glas koji se u njemu iznenada probudio. Zašto se sad uzbuđuješ samo zato što si ubio predstavnika zakona, a prije si u sličnim situacijama ostajao miran?

Joshua je to pokušao sam sebi objasniti time što njegove prijašnje žrtve nisu zaslužile da žive, no glas savjesti se nije dao zavarati.

Tko si ti uopće da sudiš drugima, i tko te je za to ovlastio?

– Nitko – priznao je glasno i tek tada zapazio raskolačeni pogled neke postarije žene kraj koje je

prolazio. Žena je, po svemu sudeći, zaključila da s njim nešto nije u redu kad razgovara sam sa sobom.

Nešto je ljutito opsovao i odvezao uzde kojima je konj bio privezan za ogradu. Uzjahao je i pojurio prema izlazu iz grada.

Nije još znao kamo da ode. U svakom slučaju, morao je odjahati dovoljno daleko, gdje još nisu čuli za njega. No prije toga morao je obaviti još jednu stvar.

Tek kad mu je vlasnica pansiona rekla da je četvrtak, Joshua se sjetio dogovora s Alexis.

– Bolje je da pričekamo nekoliko dana dok se malo ne slegne prašina oko dvoboja – rekla mu je pošto su zaključili »posao«. – Bit će najbolje da se pritajite u nekoj sobici koju ćete unajmiti i da uopće ne izlazite.

– Kad ćete mi isplatiti ostatak dogovorene svote? – zanimalo ga je.

– Sljedeći četvrtak. Kad sunce zađe, izjašite iz grada i pričekajte me kod napuštene brvnare. Lako ćete je naći, jer je udaljena samo nekoliko stotina metara od ceste.

Sunce je još bilo prilično visoko na nebu i do zalaska je morao pričekati još nekoliko sati, no Joshui se nije žurilo. Jedino se pribojavao da vlasnica hotela neće održati riječ. Kad je malo bolje razmislio, shvatio je da tako nešto ne dolazi u obzir. Nije joj bilo u interesu da se pročuje po gradu da su u ubojstvo saveznog šerifa umiješani njezini prsti, stoga se zacijelo neće htjeti nepotrebno izlagati riziku.

Prokleta zmija, na sve je mislila. Nikome očito neće pasti na um da je ona iz prikrajka vukla konce, ogorčeno je pomislio Joshua.

Baš kao što mu je Alexis Simon rekla, uskoro je s desne strane ce-

ste ugledao brvnaru. Iako je još bilo rano za sastanak, odlučio je da se skloni u kuću. Time će izbjeći mogućnost da ga netko vidi u društvu vlasnice hotela, što im ne bi odgovaralo. Osim toga, u kući je bilo ugodnije nego na otvorenom, gdje je bio izložen žarkim sunčevim zrakama.

Iz opreza je konja ostavio u kotlinici udaljenoj pedesetak metara od brvnare. Sasušena trava pružala je kakav-takav izvor hrane njegovoj kobili, pa je životinja počela odmah pasti. Joshua ju je potapšao po sapima i promrmlijao:

– Očito si se i ti zaželjela svježeg zraka. Stavio bih ruku u vatru da si u staji bila više gladna nego sita.

Kad se vratio u brvnaru, s gađenjem je razgrnuo gustu paučinu i prišao uskom prozoru. Otpuhnuo je prašinu s rasklimane drvene klupe i primaknuo je bliže prozoru. Upravo kad je htio sjesti, iza sebe je začuo ženski glas:

– Nešto ste poranili, revolverašu. Trgnuo se kao oparen i naglo okrenuo. Iza vrata je stajala Alexis i prezirno se smješkala. No to još nije bilo sve. S druge strane bio je neki muškarac. Joshua je u sebi prokleo svoju nesmotrenost.

Do vraga, tako nešto sam mogao i očekivati. Ova zmija očito ništa ne propušta slučaju, pomislio je.

Čovjek mu se učinio poznatim, ali u polumraku koji je vladao u kolibi nije mogao sigurno utvrditi ima li pravo. Pa ipak, u jedno je mogao biti siguran. Muškarac je u ruci držao revolver, čija je cijev bila prije teći uperena u njega.

– Očito vam se žurilo da što prije dobijete ostatak svote koju sam vam obećala i da nestanete iz ovoga kraja – dodala je vlasnica hotela.

Njezine riječi su prije zvučile kao tvrdnja nego kao pitanje. Odlučio je glumiti naivca. To mu je ionako jedino preostalo.

– Vjerujem da ste donijeli novac – mirno je rekao i nedužno se nasmiješio.

– To ti više neće trebati, momče, jer sam ti namijenila drugačiji način isplate.

– Morat ćeš se zadovoljiti olovom – smijuljio se pakosno muškarac s revolverom.

Kad je čuo njegov glas, Joshua je bio siguran da je to šerif. Na trenutak je pomislio da je predstavnik zakona u Ellsworthu želio sam presuditi ubojici svoga kolege kad za to već nije imao dovoljno snažne dokaze da ga pošalje na vješala.

Da mi je samo znati kako se našao u društvu s tom vješticom?

Bilo mu je jasno da nema nikakvog izgleda da izvuče živu glavu, pa ipak je pokušao odgoditi ono što se očito moralo dogoditi.

– Time što ćete me ubiti nećete dobiti baš ništa. Ne znam kako da vas uvjerim da je posrijedi bio strašan nespোরазум. Nisam ni znao da je taj čovjek savezni šerif. Inače bih sasvim sigurna drugačije postu...

– Ma tko uopće govori o tom Redlocku. Dobio je što je zaslužio – prekinuo ga je šerif.

Joshua je od iznenađenja prestao disati. Takav odgovor nikad ne bi očekivao.

– Samo gubimo vrijeme s tim štakorom, Bryane. Ionako nam može stvarati samo probleme – mrzovoljno je promrmijala Alexis, koju je sve to počelo zamarati. Mrko je odmjerila Joshuu te dodala: – Svršite s njim već jedanput.

Joshua više nije gubio ni trenutka. Vješto kao mačka iskočio je kroz otvoreni prozor. Prizemljenje je bilo prilično bolno, no on nije

imao vremena za razmišljanje o takvim sitnicama. Iz unutrašnjosti brvnare zaorio je prasak i metak je prozviždio iznad njegove glave.

Po svemu sudeći, šerif nije očekivao takvu njegovu reakciju, pa se na trenutak zbunio. Samo tome je mogao zahvaliti što je još živ. No opasnost još nije prošla, jer su njegovi protivnici dojurili na prozor.

– Što čekate, pucajte! – povikala je Alexis sva izvan sebe od bijesa.

Šerif ju je poslušao, ali Joshua se već podigao i krivudajući pojurio prema gustom niskom raslinju koje je bilo udaljeno desetak metara od brvnare. Trčao je koliko su ga noge nosile, pa je predstavljao cilj koji nije bilo tako lako pogoditi. Meci su fjukali svuda oko njega, no nijedan ga nije pogodio.

Nakon dvije ili tri sekunde, koje su mu se učinile dugačke kao vječnost, dočepao se grma, bacio se i raširenih ruku uletio u spasonosno sklonište. Bodljikave grane oderale su mu kožu s lica, ali on to nije ni osjetio. Nastavio je gmizati ispod zelene krošnje što se nadvila nad njim i zaklanjala šerifu pogled. On je zapucao još dva puta, a onda shvatio da samo uzalud troši municiju.

– Ne smije nam pobijeći! Morate ga ubiti po svaku cijenu! – zakreštala je Alexis.

– Prestanite već jedanput. Zar ne vidite da to pokušavam učiniti?! – neraspoloženo je odbrusio šerif.

– Ali to vam baš ne uspijeva. Ponašate se kao da prvi put imate oružje u rukama. Uskoro će se smračiti, a onda ga više nećemo uhvatiti!

– To mu neće osobito pomoći, jer bez konja ionako ne može daleko stići. Ne vjerujem da je tako glup da se vrati u Ellsworth.

Činilo se da su je njegove riječi malo umirile, jer više ništa nije rekla. Joshua je začuo lomljenje grančica. Šum je bio sve bliži. Odlučio je riskirati i ostati na mjestu gdje je bio. Potpuno se pritajio, gotovo se i ne usuđujući disati.

Šum mu se sve više približavao, a onda se postupno počeo udaljavati. Znao je da njegovi progonitelji ne znaju gdje da ga traže. Pa ipak, bilo je preopasno zadržavati se duže vrijeme u grmlju, jer će ga šerif prije ili poslije pronaći.

Šteta što sam bacio revolver, požalio je. Da sam naoružan, pokazao bih ja njima.

Pa ipak, u dubini duše bilo mu je drago što nema oružja. Iako je bio u smrtnoj opasnosti, nije odustajao od odluke da promijeni način života.

Dosta je bilo ubijanja. Izvući ću se i bez revolvera, pomislio je i oprezno nastavio puzati. Pri tom nije stvarao gotovo nikakav šum, jer se provlačio ispod granja.

Nakon pet minuta opet se našao na ravnici. Malo se podigao i pogledom potražio svoje progonitelje. Ugledao ih je tridesetak metara dalje. Još su pretraživali grmlje, očito se nadajući da će ga pronaći. Bili su mu okrenuti leđima, i ne sluteći da ih je zaobišao i da je sad iza njih.

Ne gubeći ni trenutka, pretrčao je do sljedećega grma udaljenog pet-šest metara. Uronio je u zelenilo i ponovo se okrenuo. Šerif i Alexis još su bili na istom mjestu.

– Snalaženje u prirodi baš vam nije jaka strana – nasmijuljio se Joshua i nastavio puzati.

Sad je već mogao slobodnije disati, jer je bilo malo vjerojatno da će ga protivnici pronaći. Pa ipak, još nije bio siguran. Šerif je imao pravo kad je tvrdio da bez konja neće daleko stići.

Zastao je da razmisli što će dalje učiniti. Do kotline u kojoj je ostavio konja nije mogao otići, jer bi to bilo preopasno. Šerif i Alexis prepriječili su mu put donde i najvjerojatnije su samo čekali da se pokuša približiti mjestu gdje je pasla njegova kobila. Kako su do brvnare došli prije njega, zacijelo su opazili gdje je ostavio Chicitu.

Odjedamput mu je mozgom prostrujila spasonosna pomisao.

– To će ih sigurno dokraja razbjesniti – promrmljao je u bradu i lukavo se nasmijuljio.

Pažljivo je provirio i pogledao prema mjestu gdje su bili njegovi neprijatelji. Živo su gestikulirali kao da se ne mogu dogovoriti što dalje da učine. Joshua je znao da to neće dugo potrajati, pa više nije želio gubiti dragocjeno vrijeme.

Podigao se i u širokom luku približio se stražnjoj strani brvnare. Kao što je pretpostavio, tamo su mirno pasla dva konja. Ne razmišljajući više ni trenutka, prišao im je i odvezao uzde kojima su bili privezani uz ogradu. Vještim skokom našao se u sedlu na leđima crnog pastuha. Životinja se propela i prestrašeno zarzala, no Joshua je bio vješt jahač i trebao mu je samo nekoliko sekundi da primiri konja.

Pograbio je uzde drugoga konja i potjerao pastuha u galop. Životinje su pojurile kao da su odapete iz luka. Tišinu koja je zavládala nakon bjesomučne šerifove pucnjave odjedamput je prekinula tutnjava konjskih kopita, no Joshua to više nije zabrinjavalo. Njegovi protivnici su svakog trena bili sve udaljeniji od njega, pa mu više nisu mogli nauditi.

Okrenuo se tek kad se već sasvim približio prašnjavoj cesti. Ugledao je Bryana kako trči za njim. U rukama je držao revolvere,

no nije zapucao jer je i njemu samom bilo jasno da je udaljenost između njega i Joshue prevelika i da bi samo uzalud trošio municiju.

Alexis je skamenjeno stajala na mjestu. Nagli obrat situacije potpuno ju je iznenadio. Nemoćno je zaškripala zubima i prijeteci mahnula prema njemu.

– Samo ti maši, vještice! To ti je još jedino preostalo – zadovoljno se nasmijuljio Joshua, no pomisao na vjernu kobilu koju je morao ostaviti naglo mu je pomutila veselje.

Sav se snuždio i potišteno dodao:

– Kunem ti se da se rastajemo samo privremeno, stara moja. Vratit ću se po tebe kad se malo slegne prašina. Nadam se da to neće dugo potrajati.

V

Joshua se prevario u svojim očekivanjima. To mu je i samom uskoro postalo jasno. Znao je da za njega ne bi bilo nimalo zdravo da se opet vrati u Ellsworth. Alexis Simon i šerif Bryan zacijelo tada ne bi propustili priliku da mu zauvijek začepe usta. Shvatio je da mu nitko ne bi povjerovao kad bi ispričao pravi razlog zbog kojeg je ubio saveznog šerifa. Uostalom, tko je on da bi mu netko vjerovao? Najobičnija skitnica i revolveraš kakvih je na stotine švrljalo unaokolo. Za razliku od njega, vlasnica hotela i šerif su bili građani, koji su uživali poštovanje svojih sumještana. Štoviše, Bryan je bio plaćen da u Ellsworthu čuva red i da ga brani upravo od takvih protuha kao što je on.

Joshua je shvatio da mu ne preostaje ništa drugo nego da nastavi tamarati. Vrlo lako se moglo dogoditi da zbog ubojstva saveznog

šerifa Bryan za njim raspiše potjernicu. Da ironija bude veća, tada će se naći u ulozi progonjenog.

Za svaki slučaj izbjegavao je naseljena mjesta. Tamo bi svraćao tek kad je na to bio prisiljen, kad je morao obnoviti zalihe hrane. Čak i tada se u njima zadržavao što je kraće mogao. Dojahao bi do prodavaonice živežnih namirnica i kupio najnužnije namirnice. Ljudi su sumnjičavo promatrali visokog stranca. Neki od njih pokušali su zapodjenuti razgovor, no ubrzo bi odustali kad su shvatili da iz šutljivog neznanca ne mogu izvući nijednu riječ.

Joshuina skromna ušteda brzo se smanjivala. Jedini novac kojim je raspolagao bio je zapravo onaj koji je dobio kao predujam od Alexis Simon. Nadao se da će mu to biti dovoljno do proljeća, kad je namjeravao potražiti posao na nekom ranču. Zima je bila na pragu, a po svim predznacima činilo se da će biti vrlo oštra. To je samo povećavalo njegovu zabrinutost. Bilo mu je jasno da neće moći sam preživjeti u divljini. Stoga je, iako nerado, na kraju odlučio da se privremeno skrasi u nekom gradiću. Pa ipak, odgadao je to što je više mogao.

Iako se zakleo da više neće uzeti oružje u ruku, morao je prekršiti riječ koju je dao sam sebi. Puška mu je trebala da bi mogao uloviti divljač i time je pravdao svoj postupak. Od nekog farmera je za šezdeset dolara kupio gotovo novu vinčesterku. Znao je da puška ne vrijedi toliko, no nije se htio cjenkati. Bio je sretan što ga čovjek nije ništa pitao.

Nakon toga se njegov jelovnik vidljivo popravio. Postao je raznolikiji, jer je dotadašnju sušenu govedinu i dvopek zamijenila pečena divljač. No to ipak nije dugo potra-

jalo. Uskoro je pao prvi snijeg i Joshua je bilo sve teže pronaći lovinu. Više nije vidio čak nijednoga divljeg zeca, pa je napokon došao trenutak za ono što je tako dugo odgadao.

U velikom luku je zaobišao nekoliko gradića koji su mu se učinili nepogodnim da se u njima zaustavi. Iz daljine je ugledao telegrafske žice isprepletene iznad krovova, i to mu je bilo dovoljno. Iako nije pouzdano znao da li je Bryan za njim raspisao potjernicu, nije želio iskušavati sreću. Stoga je odjahao dalje, u potrazi za nekim sigurnjim mjestom.

Nakon tjedan dana napokon je dojahao do mjesta koje mu se već na prvi pogled učinilo prikladnim da ondje prezimi. Naselje se sastojalo od pedesetak kuća smještenih uz cestu. Čovjek je morao imati mašte da to nazove gradićem. Pa ipak, na njegovu ulazu ponosno se kočperila drvena ploča s natpisom Bunkley City.

Jedina ulica u naselju je potpuno prazna pa se činilo kao da je Bunkley City napušten. Da to ipak nije tako, svjedočile su trake plavičastog dima koje su se lijeno izvijale iz dimnjaka na kućama. Vrata i prozori na njima bili su čvrsto zabrtvljeni i kroz njih se nije probijao ni tračak svjetla.

Joshua je neodlučno zastao, a onda je sjahao i za sobom poveo oba konja. Iz jedne kuće začuo je prigušenu graju. Tek tada je na njezinu pročelju opazio izbljedjeli natpis »SALUN«. Privezao je konje za ogradu i popeo se na nogostup. Popravio je šešir i otvorio vrata. Dočekala ga je zadimljena atmosfera pomiješana s mirisom jeftinog viskija. Pošto je brzo promotrio desetak gostiju, zaputio se prema tezgi.

Odněkud se stvorio suhonjavi momak i nepovjerljivo ga odmjerio.

– Što želite? – neljubazno je promumljao.

– Bilo što što bi me moglo zagrijati. Napolju je prokleta hladno.

Barmen čini se nije bio raspoložen za razgovor, jer je samo nešto procijedio sebi u bradu, s police dohvatio bocu i čašu i stavio ih pred Joshuu. Nakon toga okrenuo se na drugu stranu.

Joshua je polako skinuo čep s boce i natočio piće u čašu. Otpio je gutljaj a onda mu se lice iskrivilo u kiselu grimasu.

Pa ovo je najgora splaćina koju sam kušao u životu, pomislio je, ali ništa nije rekao.

Okrenuo se preko ramena i promotrio goste u salunu. Nije mu dugo trebalo da shvati da je njegov dolazak privukao sveopću pažnju. Muškarci su ga nekako čudno pogledavali i međusobno se došaptavali.

Čini se da ovi baš ne vole strance, sjevnulo je Joshui kroz mozak.

Neki krupni čovjek, sav zarastao u gustu, crnu bradu, dao je znak barmenu da dođe k njemu. Momak je smjesta poslušao. Sagnuo se i ponizno slušao što mu je bradati šapnuo u uho. Na kraju je samo kimnuo glavom, te se opet vratio iza tezge. Uzeo je masnu krpu i žustro počeo čistiti pult. Kad se približio mjestu na kojemu je bio Joshua, na trenutak je zastao, a onda premjestio čašu i bocu i još marljivije stao čistiti. Koliko god se trudio, Joshua nije mogao vidjeti ni traga prljavštini.

– Namjeravate li dugo ostati u našem gradu? – umjesto bilo kakvog uvoda upitao ga je barmen.

Joshui je odmah postalo jasno da je momak naglo postao razgovor-

ljiv nakon uputa koje je dobio od bradatog.

– Ovisi – dvosmisleno je odgovorio.

– O čemu? – iznenađeno je promućao barmen i tupavo se zablejio u njega.

– O tome hoću li ovdje naći neki posao.

– Posao? – ponovio je barmen kao da ne vjeruje vlastitim ušima.

– Dobro ste čuli. Tražim bilo kakav posao koji će mi omogućiti da dočekam proljeće.

Nakon početnog iznenađenja momak se uspio malo sabrati. Štoviše, činilo se da mu se vratio smisao za šalu. Objema se rukama uhvatio za trbuh i prasnuo u smijeh.

– Pa vi kao da ste došli s druge strane svijeta! Ne samo da u gradu nećete pronaći posao, nego vam to neće poći za rukom u cijeloj oblasti. Vi ste zbilja pali s neba!

– Nemoj da ti tamo završiš prije vremena – prijeteci je procijedio Joshua, koji je polako počeo gubiti strpljenje.

Tek tad se sjetio obećanja koje je dao sam sebi. Posramio se svog ponašanja te je to nastojao nekako ispraviti. No, za sve je već bilo kasno, jer je mladić problijedio kao krpa koju je držao u ruci. Neodlučno je pogledao bradatog, kao da od njega očekuje pomoć.

Tada se dogodilo nešto što vjerojatno nitko od prisutnih nije očekivao. S udaljenog stola u kutu ustao je neki muškarac i prišao im. Bio je odjeven u sivo odijelo, skrojeno po istočnjačkoj modi, i kao snijeg bijelu košulju. Čak je oko vrata imao svezanu vrpцу od crnog baršuna.

Joshua ga je začuđeno odmjerio, jer nije očekivao da će u tako zabitom mjestu kao što je bio Bunkley

City naići na osobu kojoj je važno kako se odijeva.

Činilo se da je muškarac shvatio kakve mu se misli vrzmaju glavom, jer se osmjehnuo kao da uživa u njegovu iznenađenju.

– Ako sam dobro čuo, vi tražite posao? – upitao je, iako je njegovo pitanje više ličilo na tvrdnju.

– Da – kratko je odgovorio Joshua.

Nešto mu se kod to čovjeka nije svidalo, ali nije zasad mogao odgonetnuti što bi to moglo biti. Naprosto je iz njega zračila neka čudna odbojnost. Možda je to bilo zbog napaunanog ponašanja, ili možda zbog njegove kicoške odjeće, a možda i nešto sasvim treće. Joshua nije želio time razbijati glavu, jer je napokon pronašao ono što je tražio. Muškarac mu je nudio posao, a to je bilo najvažnije. Doduše, još mu nije rekao što bi morao raditi, no to će ionako uskoro saznati.

– Mislili ste na neki konkretni posao?

Joshua se kratko osmjehnuo.

– Kad je čovjek u nevolji i traži bilo kakav posao, onda želje može ostaviti za bolje dane.

Činilo se da je takav odgovor zadovoljio njegovog sugovornika. Pružio mu je ruku i rekao:

– Drago mi je što sam vas upoznao. Zovem se Bob Donovan.

Joshua je nekoliko sekundi oklijevao prije nego što se s njime rukovao. S mukom se prisilio da se ne strese od mlakog i ljigavog stiska Donovanove ruke. Činilo mu se kao da se rukovao s uginulom ribom.

– Joshua Kelley – nevoljko je procijedio.

Njegov novi poslodavac ga je znatiželjno pogledao.

– Rekli ste: Kelley?

– Hm, da – nakašljao se Joshua.

– Joshua Kelley – zamišljeno je

ponovio Donovan. – To mi zvuči poznato.

Nisu valjda i ovdje čuli za mene? Blijedo se nasmiješio i rekao:

– To vam se vjerojatno ipak samo učinilo. Siguran sam da se dosad nismo sreli.

– Nije riječ o tome, jer vrlo rijetko zaboravljam osobe koje upoznam. Vas sigurno još nisam vidio, ali vaše sam ime već negdje čuo, samo se ne mogu sjetiti kojom prilikom.

– Imena ionako nisu važna. Najvažnije je da sam napokon našao posao – brzo je rekao Joshua nastojeći sve prebaciti na šalu.

– Imate pravo, jer vam još nisam rekao što biste morali raditi – složio se s njim Donovan.

Prije nego što je Donovan dospio bilo što reći, bradonja je uz tresak odgurnuo stol i ustao. Lice mu se izobličilo od bijesa, a oči su mu prijetile zasjale.

– Već sam te upozorio da mi u gradu ne zadržavaš neznance, Bobe! – zaurao je.

Donovan ga je hladno odmjerio i prosiktao:

– Moji poslovi te se ni najmanje ne tiču. Od toga ionako svi imate koristi.

Bradonja je na trenutak zbunjeno zastao, a onda je opet u njemu sve zakuhalo.

– Varaš se ako misliš da me se ne tiču! Ovo je, na kraju, moj grad!

– Vrijeme je da se otriježniš i vratiš na zemlju, George. Činjenica je da je tvoj otac osnovao Bunkley City, ali to ti ne daje pravo da drugima namećeš svoju volju – upozorio ga je Donovan, a onda tiše dodao: – Bar ne što se mene tiče, a za druge mi ionako nije stalo.

Joshua je iznenađeno slušao prepirku, jer mu ništa nije bilo jasno. Jedino je naslućivao da između te

dvojice postoji neki čudan odnos.

Nije mu promaklo da su trojica muškaraca koji su sjedili s bradonjom napeto promatrali kako se stvari razvijaju. Bio je siguran da je bio dovoljan samo mig njihova vode, pa da se bace na njega i Donovan kao bijesni psi. No to se ipak nije dogodilo, jer se bradonja malo smirio. Još je frktao, ali više nije izgledao onako ratoborno kao prije pola minute. Na to je u svakom slučaju najviše utjecalo Donovanovo hladnokrvno, ali istovremeno i prijeteće ponašanje. Joshui se činilo da njegov budući gazda i bradonja, kojeg je nazvao George, taje neke stvari za koje ne bi željeli da ih drugi saznaju.

Bradonja je nešto ljutito opsovao, a onda je rukom dao znak svojim ljudima da pođu za njim. Krupnim koracima zaputio se prema izlazu iz saluna, nijedanput ne pogledavši Donovana. Trojica muškaraca koji su sjedili s njim za stolom brzo su ustali i poslušno krenuli za njim kao dobro dresirani psi.

Izraz na Donovanovu licu nešto se ublažio. Zapucketao je prstima i barmen je odmah pred njega stavio praznu čašu.

– A sad bismo mogli nazdraviti uspješno sklopljenom poslu – u vedrom tonu se obratio Joshui i ulio viski u čašu.

Otpio je samo jedan gutljaj, ali je odmah s gađenjem ispljunuo tekućinu na pod.

– Čini se da si čvrsto odlučio da me otruješ, Bene? – predbacio je barmenu.

Momak je naglo pocrvenio i promućao:

– Nisam znao da ćete vi piti iz te boce, gospodine Donovan. Odmah ću ispraviti grešku.

Brzo se sagnuo i ispod pulta izvukao drugu bocu. Uzeo je čistu čašu

i u nju ulio viski. Donovan je opet otpio, no sad mu se na licu pojavio blaženi osmijeh.

– Ovo je sasvim nešto drugo, Bene – odao je priznanje barmenu.

– Iz te boce služimo samo posebne goste.

– Zašto onda ne natočiš i gospodinu Kelleyju? – oštro ga je upitao Donovan.

Barmen se sav zbunio.

– Pa on je ipak nešto drugo nego vi...

– Potpuno se slažem s tobom, ali nemoj zaboraviti da od danas radi za mene. Ne bih valjda želio da moji ljudi radni tjedan provedu u krevetu pošto popiju nekoliko pića u salunu?

– Da... ovaj, ne. Svakako da to ne bih želio, gospodine Donovan.

Donovan ga više nije slušao. Okrenuo se Joshui i rekao:

– Sad kad smo i to uspješno riješili, mogli bismo porazgovarati o poslu.

– Slažem se, jer još mi niste rekli što bih morao raditi. Što više, čak i ne znam čime se bavite.

– Ja sam pogrebnik – smrtno ozbiljnim tonom rekao je Joshuin novi poslodavac.

Unatoč tome mladić je pomislio da se Donovan šali.

– Mislio sam da ćemo ozbiljno razgovarati – ljutito mu je predbacio.

– Rekao sam vam istinu. Vlasnik sam pogrebnog poduzeća u Bunkley Cityju.

– Nemojte mi reći da imate toliko posla da nam je potrebna pomoć – nasmijuljio se Joshua, iako mu nije bilo nimalo stalo do šale. Činilo mu se nevjerojatnim da tako malo mjesto kao Bunkley City mora imati svog pogrebnika.

– Niste daleko od istine, no naj-

prije vas moram upitati koliko ste vješti u stolarskim poslovima?

– Otprilike kao u kopanju grobova – kiselo je odbrusio.

Donovan ga je neraspoloženo odmjerio.

– Navikao sam da mi se bez okolišanja odgovara na postavljena pitanja.

– A ja sam navikao da me ne vuku za nos!

Donovanove oči su zlokobno zasjale, no to je potrajalo samo djelić sekunde. Opet se dobrodušno nasmejuljio i rekao:

– Vidim da vam moram objasniti neke stvari kako više ne bi došlo do nesporazuma. – Otpio je malo viskija i nastavio: – Imate pravo ako ste pomislili da kao pogrebnik u Bunkley Cityju ne bih mogao zaraditi ni za čavle, no pošlo mi je za rukom razgranati posao. Moje je pogrebno poduzeće najveće u oblasti, pa cijelo područje oskrbljujem ljesovima. To vam može izgledati smiješno, ali donosi sasvim pristojan prihod.

– Već sam čuo da novac ne smrdi – promrmlijao je Joshua, no ipak dovoljno glasno da je Donovan mogao čuti.

Oči su mu opet prijeteći zasjale.

– Ponudio sam vam posao i objasnio u čemu je riječ. Na vama je da prihvatite ili odbijete ponudu.

Drugo mi ništa ne preostaje, nego da... – započeo je Joshua, ali ga je njegov sugovornik nestrpljivo prekinuo.

– Nego što? – oštro je upitao.

– Da prihvatim posao – uzdahnuo je Joshua i od muke iskapio čašu viskija.

VI

Nakon tjedan dana Joshua se potpuno uhodao u posao. Pilio je i tesao daske kao da je to radio cijelog života. To ipak nije značilo da je radio s ljubavlju. Svaki put mu se smučilo kad je pomislio na krajnji proizvod koji će nastati od tih dasaka, ali se trudio da odagna tmurne misli. Najvažnije mu je bilo da radi neki posao, a to mu je napokon uspjelo. Ponekad bi se sjetio očevih riječi da je svaki posao častan ako se pošteno obavlja, no on bi ipak vrlo rado radio nešto drugo da mu se pružila prilika.

Baš me zanima što bi sad rekao da vidi što radim, pomislio bih u tim trenucima. Tako nešto sigurno mu ne bi palo na um ni u ludilu.

S mukom bi uzdahnuo, pogledao žuljave ruke i nastavljao posao. S njim je u stolarskoj radionici radio Rey Jones. Iako je već bio prevalio šezdesetu, starčić je još bio pun energije. Rijetko kad se odmarao, a ni onda nije bio raspoložen za razgovor. S vremenom je Joshua stekao njegovo povjerenje, te je Rey postao razgovorljiviji. Rekao mu je da nema obitelji i da se nikad nije ženio. Činilo se da svu strast koja je još preostala u njemu pretapa u izradu ljesova.

– Moraš znati da ljudi ne vole grobare. Vjerojatno ih i sam pogled na njih podsjeća na smrt – rekao mu je jednom prilikom i prasnuo u smijeh kao da ga to razveseljava. Smijao se piskutavo i u naletima, što je Joshuu neodoljivo podsjećalo na zvukove koje stvara stara i nepodmazana crpka za vodu.

Rey je ipak imao jednu strast, a to je bio alkohol. Nije mu bilo važno što pije, najvažnije mu je bilo da se brzo može napiti. Joshua ga je nekoliko puta uhvatio kako pije buć-

kuriše koje je sam pripravljaio iz krumpira. Kad je i sam otpio iz boce koju mu je starčić velikodušno ponudio, stresao se od smrada.

– Radije ne bih – brzo je rekao i vratio mu bocu.

– Hoćeš reći da ne vjeruješ da je rakija dobra? – narogušio se Rey.

– Nije stvar u tome.

– U čemu je onda?

– Liječnik mi je zabranio alkohol – promućao je Joshua, trudeći se da na lice navuče ozbiljni izraz.

– Liječnik ti je zabranio? – začuđeno je ponovio Rey kao da ne vjeruje vlastitim ušima. Odmahnuo je glavom i rekao: – Da sam na tvom mjestu, opasno bih se zabrinuo.

– Zbog zdravlja? – upitao ga je Joshua.

– Ma ne: zbog liječnika. Morao bi ga svakako hitno promijeniti.

Joshua se jedva suzdržao da ne prasne u smijeh i u tome je nekako uspio.

– Dobra rakija ti je najbolji lijek protiv svih bolesti – nastavio je Rey.

– Zato si ti i doživio tako duboku starost – peckao ga Joshua.

Starčić se naglo uozbiljio.

– Nije u tome stvar, sinko. Za tako nešto najvažnije je ne zabadati nos u stvari koje te se ne tiču. To ti je najsigurniji recept za dug život, osobito u ovom kraju.

Joshua se zamislio nad njegovim riječima. Shvatio je na što Rey cilja, no usput je želio saznati i što ga je zanimalo. – Vjerojatno si mislio na našega gazdu?

Starac se naglo uozbiljio.

– Ni na što nisam mislio, i to dobro zapamti!

Joshua je zašutio, jer nije htio navaljivati da nešto više sazna o ono-

me što ga je zanimalo. Donovan je rijetko dolazio u radionicu. Najčešće je bio na putu, a i kad je bio u Bunkley Cityju više vremena je provodio u salunu nego u radnji. Svu brigu oko posla prepustio je Reju. Donosio mu je narudžbe o rokovima kad su lijesovi morali biti gotovi. Posla je bilo sve više, pa su stranac i Joshua jedva stizali zadovoljiti povećanim zahtjevima.

Jashua je nezadovoljno mrmljao jer je za naporan posao dobivao tek toliko da može preživjeti, ali je vrlo dobro znao da nema drugog izbora. Njegova ušteda se istopila, a drugi posao sigurno ne bi mogao dobiti do proljeća.

Samo da nekako proguram ovu zimu, tješio se u trenucima kad mu je bilo najteže. Kad bi barem Donovan zaposlio još nekog radnika. Tada ne bismo morali toliko rintati.

Jedanput je to spomenuo Reju, no ovaj je samo odmahnuo rukom i rekao:

– Najbolje je da to odmah zaboraviš, jer nitko neće raditi lijesove. Pravo je čudo kako je tebe uspio nagovoriti da se zaposliš kod njega.

– Nisam imao drugog izbora – mrzovoljno je procijedio Joshua i nastavio raditi.

Kad bi se u radionici skupilo toliko lijesova da više nije bilo slobodnog prostora, odnekud bi se stvorila kola i otišli a sa s Joshoum i Reyom ne bi progovorili ni tri riječi.

To je samo još više budilo Joshui-nu znatiželju. Zanimalo ga je gdje završavaju svi ti lijesovi, te je odlučio da to pokuša na neki način izvući iz starca. Prilika za to mu se napokon ukazala, ili je on tako barem mislio, kad je jedne subote pošto su dobili plaću, pozvao Reya u salun.

– Vrijeme je da te počastim nečim malo boljim od tog bučkuriša koji si sam smiješao – predložio mu je.

Starčić je ljutito napucao usta dajući mu time na znanje da ga je duboko pogodila takva izjava o njegovoj plemenitoj kapljici, no nakon kraceg razmišljanja naposljetku je ipak pristao.

Salun je bio prepun kauboja, koji kao da su se žurili da što prije potroše svoje tjedne zarade. Iako je još bilo prilično rano, Joshui je već na prvi pogled bilo jasno da im je to dobro polazi za rukom. Prostori-ja je odzvanjala od podvriskivanja i razularenog smijeha pijanih gostiju.

Kad su se nakon mukotrpnog probijanja napokon dočepali tezge, Joshua je doviknuo barmenu da im donese bocu viskija. Rey se blaženo nasmiješio kao da su se pred njim otvorila rajska vrata, a onda je bolno zaurlo kao da mu netko dere kožu s tijela.

Joshua ga je iznenadeno pogledao, jer nije shvaćao što ga je spopalo. Starčić se uhvatio za lijevu nogu, a na desnoj je poskakivao. Ljutito je pogledao dugajliju koji je stajao kraj njega i prostenjao:

– Mogao bi malo pripaziti kamo staješ, momče!

– Oprosti, tatice, bilo je namjerno – nacerio se dugajlija i otpuhnuo mu u lice oblak dima.

– Što? – zaprepastio se Rey skakutajući na jednoj nozi.

Dobro si čuo, bilo je namjerno – zarežao je dugajlija.

– Zašto uopće trošiš riječi na tog lešinara, Frank? – upitao ga je bradonja koji je bio s njim u društvu.

Joshua je u njemu odmah prepoznao tipa koji mu je stvarao neprilike kad je došao u grad.

– Imaš pravo, George, najbolje je da ih izbacimo iz saluna. Ionako nam samo zagaduju zrak.

Čim je ugledao bradonju, Rey se sav ukipio. Više nije ni pisnuo, samo je preplašeno treptao očima.

George se okrenuo prema Joshui i prijeteci ga odmjerio.

– To se odnosi i na tebe, stranče. Takvi kao ti ovdje nam nisu potrebni.

Joshua je shvatio da je cijela ta komedija s Reyem upriličena zbog njega. Bilo mu je jasno da je još od Donovanove prepirke s njim bradonji nagazio na žulj, te da mu se on po bilo koju cijenu želi osvetiti. Očito je jedva dočekao priliku koja mu se napokon pružila.

– A što ako vas ne poslušam? – mirno je upitao.

– U tom slučaju se nećeš najbolje provesti – zaprijetio je Frank.

– Samo uzalud trošiš riječi na tog lešinara. Naučit ćemo ga kako se razgovara s džentlmenima.

Rey se još više uspaničario. Prestrašeno je pogledao Joshuu i molećivo zacvilio:

– Najbolje je da učinimo kao što su nam rekli, Josh.

– Ne dolazi u obzir, još nismo ni naćeli bocu.

– Ali, Josh... – započeo je starčić, no nije stigao dovršiti jer ga je George odgurao u stranu.

Jadni Rey je odletio kao ispaljen iz katapulte i tresnuo o drvenu stijenu tezge. Zahroptao je i stropoštao se na pod. Od snage udarca izgubio je svijest, pa se više nije ni pomaknuo.

– Ne bi vam smetalo da pokažete malo više poštovanja prema starijim osobama – mirnim ih je tonom upozorio Joshua.

– Da nas možda ti ne namjera-vaš naućiti ponašanju? – nasmijuljio se Frank. U glasu mu se jasno

naslućivalo da se raduje što mu je Joshua pružio priliku za sukob.

To ću učiniti s osobitim zadovoljstvom – procijedio je Joshua.

– Ne miješaj se u ovo, Frank. Prepusti ga meni da ga naučim pameti – zarežao je George.

Prezirno je odmjerio protivnika. Pogled mu se malo duže zadržao na Joshuinom desnom boku.

Nešto je nezadovoljno promrm-ljao kad je vidio da tamo nema koricica s revolverom, te glasno dodao:

– Lešinar ima sreću što nije naružan te ga ne mogu poslati tamo gdje mu je mjesto. Zašutio je, a na licu mu je zatitrao paklenski smijesak. – No i ovako ću mu promijeniti izgled da ga više ni rodena majka neće prepoznati.

S tezge je dohvatio boču i razbio je. Zveket razbijenog stakla privukao je pažnju pošjetilaca saluna. Uzbudeno su zagrajali i brzo se povukli unatrag. U tom trenutku ulazna vrata su se otvorila i u prostori-ju je ušao nizak, ali snažno građen muškarac. Šešir i kratki kožnati kaputić bili su mu prekriveni debelom naslagom snijega. Duguljasto lice bilo mu je zaraslo u nekoliko dana staru bradu, a oči su mu bile crvene od umora i vjetra i još su više upale u šupljine.

Došljak je stresao snijeg s odjeće i zastao kod vrata. Već na prvi pogled bilo mu je jasno što se događa.

Upravo tada je George zamahnuo grlicem boce prema Joshui, no ovaj se spretno izmakao. To je samo još više razljutilo njegovog protivnika. Nesmotreno je pojurio prema mladiću kao razljućeni bik.

Opet je zamahnuo, ali je Joshua bio brži. Lijevom šakom raspalio je bradonju u trbuh, tako da je ovaj ostao bez zraka. Zahroptao je kao riba koja se iznenada nađe na su-

hom, a onda ga je Joshuina desnica pogodila u bradu.

Zateturao je, ali još se nije predavao. Spretno je iskoristio trenutak protivnikove nepažnje i nogom ga pogodio u koljeno. Mladić je osjetio strahovitu bol, a pred očima mu se sve zaiskrilo.

Ohrabren iznenadnim obratom, bradonja je još jedanput iz sve snage nogom raspalio Joshuu. Ovaj put pogodio ga je u potkoljenicu na drugoj nozi i mladić se stropoštao na pod.

– Napokon je došlo vrijeme da te malo uljepšam – grohotom se nasmijao George i sagnuo se da dovrši ono, što je započeo.

Kad su već svi pomislili da će izvršiti prijetnju, Joshua se s mukom otkotrljao u stranu. Bradonja je pojurio za njim, a onda se kao puma bacio na njega.

Sad je Joshua bio pripravan. Skupio je noge i pričekao dok se njegov protivnik nije našao nad njim, a onda ih je naglo ispružio. George je zahroptao i odletio nekoliko metara dalje. Spotaknuo se o Reya, koji je još nepomično ležao kraj tezge, i ispružio se koliko je dug i širok. Grlić razbijene boce ispao mu je iz ruke i otkotrljao se u stranu.

Joshua se s mukom uspravio i pričekao dok i njegov protivnik nije ustao. Tada je mladić prvi krenuo u napad. Trgnuo je lijevim ramenom kao da se sprema na udarac, ali je munjevito zamahnuo desnom rukom. Varka mu je uspjela, jer prije nego što se bradonja uspio snaći, pogodio ga je Joshuin direkt. Udarac je bio tako snažan da se jasno začulo kako je nešto zaškripilo u njegovoj vilici.

Mladić nije prestao udarati udarci su pljuštali po onemoćalom protivniku. On se spuštao sve niže i na kraju je ponovo pao. Sad nije

ni pokušao ustati. Ljudi su opet zagrali, jer takav obrat nitko od njih nije očekivao. George Bunkley bio je jedan od najsnažnijih ljudi u gradu i široj okolini i nitko mu se nije usuđivao suprotstaviti. I sad se dogodilo da ga pred njihovim očima isprebija neki stranac, koji je osim toga još grobar! Za tako nešto još nisu bili čuli.

Joshua je sav zadihan obrisao znoj s čela. Još jedanput je pogledao bradonju i shvatio da mu od njega više ne prijeti opasnost. Pogriješio je što nije obratio pažnju na Franka, koji je samo čekao da mu okrene leđa, pa da naplati za sva poniženja svog prijatelja.

Dugajlija je zamahnuo stisnutim rukama i iz sve snage raspalio Joshua po potiljku. Udarac je bio strahovit, tako da se mladić srušio kao gromom pogoden.

– Ovo će te malo opametiti, lešinaru – prosiktao je Frank i zamahnuo nogom da do kraja onesposobi protivnika.

Iako mu se sve mutilo pred očima, Joshua je u posljednjem trenutku nekako uspio zaustaviti udarac i dohvatiti protivnikovu nogu. Skupio je ostatke snage i naglo je povukao.

Dugajlija tako nešto nije očekivao. Izgubio je ravnotežu i tresnuo na pod. Joshua je pod rukama napipao grlić razbijene boce. Pograbio ga je i ne razmišljajući udario po Frankovu licu. Ovaj je zaurlao od strahovite boli, a onda se izvio u stranu, no time je postigao samo to da mu je staklo još više razderalo kožu na licu.

Joshua je odbacio grlić u stranu i polako se uspravio. Pogledao je prema bradonji i skamenio se, jer je u njegovoj ruci ugledao revolver.

– Crkni, kojote – s mržnjom u glasu procijedio je George i napeo

kokot. – To ime ti u svakom slučaju bolje pristaje nego Joshua Kelley, kako si rekao da se zoveš.

Nije želio odmah povući otponac, kao da se prethodno htio nasladiti protivnikovom nemoći. Udaljenost između njih bila je oko tri metra i obojici je bilo jasno da bi Joshua bio mrtav prije nego što bi stigao bilo što učiniti. Činilo se da ga više ništa ne može spasiti.

Tada je prostoriju ispunio gromoglasni prasak, no pucanj nije bio ispaljen iz Georgeova revolvera. Metak je bradonju pogodio u čelo.

Upravo u tom trenutku Rey se osvijestio. Ugledavši pred sobom užasan prizor, siroti starčić je zakolutao očima i ponovo klonuo. No, na njega nitko nije ni obraćao pažnju. Svi prisutni pogledali su neznanca koji je stajao kraj ulaza. U ruci je držao revolver s dugačkom cijevi, iz koje se još izvijao dim.

– Ne volim prljave igre – rekao je čovjek i spremio oružje u korice.

Mirno, kao da ga se sve to što se dogodilo uopće ne tiče, prišao je tezgi i stao kraj Joshue.

– Čini se da sam se pojavio u pravom trenutku, prijatelju – srdajčno se nasmijao kao da časka s dugogodišnjim znancem.

Joshua se osjećao kao da se ponovo rodio, no to se na njemu nije moglo zapaziti. Zamišljeno je kimnuo i promumljao:

– Čini se da imate pravo. Ovaj tip se očito nije šalio.

Glavom je pokazao prema mrtvacu i prezirno pljunuo.

– Ne volim se miješati u tuđe stvari, ali mi se učinilo da ste u neravnopravnom položaju – rekao je muškarac koji je Joshui spasio život i pogledao na mjesto gdje bi morao biti revolver.

Joshua je shvatio na što je ciljao, no pretvarao se kao da mu nije ja-

sno. Neznanac nije tek tako odustajao.

– Rekao bih da je ovdje prilično riskantno izlaziti bez oružja, osobito ako čovjek ima neprijatelja.

– Nisam ni slutio da u ovom gradu postoje takvi ljudi – promrm-ljao je Joshua.

Neznanac se veselo nasmijao.

– Sad ste i to saznali. Na svu sreću, sve se dobro završilo. – Opet se nasmijao i brzo dodao: – Barem za vas.

Joshua je pogledao mrtvog bradonju i rekao:

– Kako je započelo, čini mi se da neće sve završiti na ovome. U svakom slučaju, zahvalan sam vam što ste mi priskočili u pomoć.

– Nema na čemu. To ću učiniti ako mi se i drugi put pruži prilika – odgovorio je muškarac. Čini mi se da je vrijeme da se napokon upoznamo. Zovem se Bruce Powell.

Joshua je prihvatio pruženu ruku i srdačno je stisnuo.

– Joshua Kelley. Drago mi je što sam vas upoznao. Možda ću jedanput i ja vama priskočiti u pomoć.

Joshui nije promaklo da su se Powellove oči stisnule kad je čuo njegovo ime. To nije potrajalo duže od djelića sekunde, a onda se njegov sugovornik srdačno nasmijao.

– Nadam se da to ipak neće biti potrebno.

VII

Na početku novog tjedna činilo se da se sve odvija po starom. Ali se dogodilo nešto neobičajeno. Već u osam ujutro u radionicu je ušao Bob Donovan. Iako je još bilo rano, bio je odjeven besprijeckorno kao i uvijek.

Rey Jones bio je tako iznenađen da je zaboravio zatvoriti usta pošto je pozdravio gazdu. Iako je znao bolje prikriti osjećaje, ni Joshua nije

bio ništa manje zatečen. Donovan su rijetko vidali jer najčešće nije bio u gradu, a kad je slučajno i bio tamo, uvijek je bio zauzet drugim stvarima, pa je rijetko svraćao u radionicu.

Otkako se Joshua zaposlio kod njega, nikad ih gazda nije posjetio tako rano. Odmah se dosjetio što je moglo biti razlog tome, pogotovo kad je opazio kako ga je Donovan čudno odmjerio. I uistinu, je odmah prešao na stvar.

– Čuo sam da su se za vrijeme moje odsutnosti dogodile neke nemile stvari.

Rey se skupio, pa je izgledao još sitniji. Joshua se nije dao tek tako zbuniti. Ništa nije rekao, čekajući da Donovan da kraja objasni što je mislio.

– Kako je do svega toga došlo?

– nastavio je njihov gazda.

– Do čega to? – Joshua se pravio da ne shvaća.

– Pa valjda znaš na što mislim!

– planuo je Donovan gubeći strpljenje. – Svi u gradu pričaju samo o pogibiji Georgea Bunkleyja.

Dobio je što je zaslužio – kao iz topa ispalio je Rey, koji se malo ohrabrio.

Gazda ga je prezirno odmjerio i nacerio se.

– Kako možeš tako nešto tvrditi, kad si, koliko sam čuo, veći dio večeri proveo u nesvijesti?

– Rey ima pravo. George Bunkley je samo čekao priliku da me izazove. Potegao je revolver iako nisam bio naoružan. Vjerojatno bi me i ubio da se u posljednjem trenutku nije pojavio onaj stranac – hladno je odvratio Joshua.

– No dobro, tako nešto sam i čuo.

– U čemu je onda problem?

– Ne bih to tako nazvao. Problema vjerojatno neće biti, iako je George bio jedan od vodećih ljudi u

gradu. Na kraju, njegov otac je osnovao ovo mjeso – brzo je rekao Donovan kao da želi udobrovoljiti Joshuu. Lukavo se nasmijuljio te dodao: – Namjerio se na tvrd orah.

– Kako to mislite?

– Napokon sam se sjetio gdje sam čuo tvoje ime. Zapravo, bolje bi bilo reći s čim u vezi.

Joshua je protrnuo. Nemoguće da je već dovde stigao glas o ubojstvu Johna Redlocka.

Donovan kao da je čitao njegove misli.

– Pomalo je neobično da se čovjek tvojeg ugleda prihvatio tako dosadnog posla kao što je izrada lijesova. Uvjeren sam da bi mnogo lakše mogao doći do novca na drugi način.

– Ako niste zadovoljni sa mnom, onda mi to možete reći na drugi način, bez mnogo okolišanja – odbrusio je Joshua.

– Nisam to uopće spomenuo, mladiću. Dapače, čini mi se da te mogu bolje iskoristiti – pomirljivim tonom nastavio je Donovan i opet se nasmijuljio. – Šteta je da propada takav talent.

Joshua se htio pobuniti, ali on ga je pokretom ruke brzo ušutkao.

– Pomalo shvaćam što si odlučio da se više ne baviš starim zanimanjem. Ne moraš strahovati da ću ti predložiti nešto slično. Riječ je o nečemu sasvim drugom.

– O čemu to? – živnuo je Joshua.

Na njemu se jasno moglo zapaziti da mu je odlanulo kad je shvatio da ga Donovan ne želi ponovno uvući u prljavi posao plaćenog ubojice.

– Jedan od momaka koji je radio za mene naglo je obolio. Nije ništa strašno, no čini mi se da slijedećih mjesec dana od njega neću imati koristi. Zove se Buck Pringer. Vjerojatno ga obojica poznajete, jer je

često prevozio gotove lijesove do obližnjih gradova.

Rey je brzo nekoliko puta kimnuo, a i Joshua mu je dao na znanje da poznaje Pringera. Nezadovoljno je uzdahnio, jer mu se Donovanova ponuda nije previše svidjela. Nije vidio veliku razliku između izrade lijesova i njihova razvoženja.

– Posao nije tako jednoličan, a i mnogo bolje je plaćen. Osim toga, moći ćeš upoznati nove ljude – dvosmisleno je dodao Donovan.

Joshua je kratko razmišljao, a onda ga je upitao:

– Kad bih morao preuzeti novi posao?

– Već sutra, jer sam se dogovorio s partnerom u Rocky Springu da ću mu poslati novu pošiljku lijesova.

Joshua se kratko dvoumio, a onda je odlučio da prihvati Donovanovu ponudu. Ionako mu je već dosadilo naporno rintanje u radionici, te je pomislio da će mu malo promjene dobro doći.

– U redu, prihvaćam – brzo je rekao.

– Znao sam da se na tebe mogu osloniti. Vjeruj mi da zbog toga nećeš požaliti – oduševljeno je rekao Donovan i srdačno mu prodrmao ruku. – Ostatak dana možeš provesti kako želiš, s tim da ujutro, čim se malo razdani, kreneš na put.

Joshua je nešto nerazgovijeno promrmljao, što je otprilike trebalo značiti da može biti bez brige.

Kad se našao na ulici, duboko je udahnuo punim plućima. Bilo je hladno, ali to mu nije ni najmanje smetalo. Bio je odjeven u dugački kaput izrađen od uštavljene ovčje kože, koji ga je dobro štitio od hladnoće. Odlučio je malo protegnuti noge prije nego što se vrati u kolibu u kojoj je stanovao s Reyom.

Odjedanput je njegovu pažnju privukao neki čovjek čije je ponašanje bilo više nego sumnjivo. Sakrio se iza napuštenih kola koja su bila točno preko puta jedinog hotela u gradu i provirivao kao da nekog očekuje, ali istovremeno želi da ga taj netko ne opazi.

Muškarac mu se učinio poznatim. Nekoliko trenutaka mu je trebalo dok se nije sjetio da ga je vidio u društvu Georgea Bunkleya. To je još više povećalo Joshuinu znatiželju, te je odlučio pričekati da vidi što je posrijedi. Zaklonio se iza stupca na nogostupu, tako da ga čovjek nije mogao vidjeti.

Nije prošlo dugo, a iz hotela je izašao Bruce Powell. Pažljivo se ogledao kao da je slutio opasnost. Muškarca iza kola nije mogao vidjeti, jer se ovaj brzo povukao u zaklon. Iz korica je izvukao revolver i nategnuo kokot. Pričekao je otprilike dvije minute, a onda je ponovo izvirio.

Powell je u međuvremenu odmakao pedesetak metara niz ulicu. Muškarac u zasjedi se uspravio i brzo krenuo za njim. Revolver je čvrsto stiskao, kao da jedva čeka pogodnu priliku da ga može upotrijebiti.

Joshui je bilo sasvim dovoljno ono što je vidio. Zaključio je da je njegov spasilac u opasnosti, i da mu se upravo pruža prilika da poravna račune.

Ne gubeći ni trenutak, pojurio je za muškarcem s revolverom. On je upravo zastao i pažljivo naciljao. Joshua je shvatio da će zakasniti. Udaljenost između njega i protivnika iznosila je više od deset metara. Shvatio je da ga neće moći pravovremeno spriječiti da upotrijebi oružje. Ne razmišljajući o tome da je i sam u opasnosti, povikao je iz svega glasa:

– Pazite Powell!

Činilo se da to nije ni morao učiniti, jer je u Bruceu Powellu proradilo šesto čulo. Okrenuo se kao da je predosjetio opasnost upravo kad ga je Joshua opomenuo. Hitro poput pume bacio se na zemlju i otkotrljao se na stranu.

Njegov protivnik je zapucao, no udaljenost je bila prevelika da bi mogao precizno ciljati. Osim toga, Powell se još uvijek kotrljao, što je još više otežavalo ciljanje. Napadač je povukao okidač drugi treći put. Meci su se zarili nedaleko od Powella, koji je odjednom zastao. Još u okretu je izvukao revolver i odmah zapucao. On je bio precizniji, jer je već prvi metak iz njegova oružja pogodio muškarca u lijevo rame. Iako ranjen, napadač još nije odustajao od svoje namjere. S mukom je opet naciljao, no prije nego što je stigao opaliti pogodio ga je drugi Powellov metak. Sad je rana bila smrtonosna. Čovjek je zahripao – i zateturio nekoliko koraka, a onda se stropoštao. Još se nekoliko puta trgnuo prije nego što se potpuno umirio.

Ulica je odjednom oživjela, jer su sa svih strana stizali znatiželjnici. Najprije su oprezno i s pristojne udaljenosti nastojali otkriti što se dogodilo, a kad su shvatili da je sve gotovo pritrčali su mrtvacu.

Powell se nije obazirao na mnoge povike koji su mu bili upućeni. Ustao je i s odjeće otresao prašinu, te je prišao Joshui koji mu je krenuo u susret.

– Da me niste opemenuli, vjerojatno bih sad lovio bizone po vječnim lovištima – našalio se Powell, kojeg je očito bilo teško zaplašiti. Čak ni iznenadna opasnost u kojoj se našao nije u njemu ugasila smisao za humor.

– Sad smo na neki način izrav-
nali račune. Ne volim biti nikome
dužan, pogotovo ne u takvim stvari-
ma – kiselo se osmijehnuo Joshua.

– Niste mi valjda samo zbog to-
ga priskočili u pomoć? – Čini mi
se da je to u ovom trenutku najma-
nje važno – neraspoloženo je pro-
cijedio Joshua.

– Imate pravo, jer je najvažnije
da sam sačuvao cijelu kožu. Pa
ipak, ne mislite li da sve ovo nije
bilo slučajno?

Joshua ga je začuđeno pogledao.

Svakako da nije, jer vam se onaj
tip očito želio osvetiti zbog prijate-
ljeve smrti. Vjerojatno ste ga i sami
neku večer opazili u društvu Geor-
gea Bunkleyja?

– Da, da... – brzo se Powell slo-
žio s njim. – Najvjerojatnije imate
pravo. Najvažnije je da se sve dobro
završilo. – Zašutio je i nasmijuljio
se. – Barem za mene. Nadam se da
će me nakon ovoga te usijane glave
ostaviti na miru.

– Po meni bi bilo najpametnije
da što prije odete iz grada. Tako bi-
ste bili najsigurniji – rekao je Jos-
hua.

Powell ga je ispitivački promo-
trio.

– Zar mislite da ste vi sigurni?
Na kraju, ako me pamćenje ne va-
ra, vi ste prvi imali s njima teškoća.

– To je točno, ali neke stvari su
se u međuvremenu izmijenile.

– Što se to tako značajno dogo-
dilo?

– Moj gazda je prilično utjecajna
osoba u gradu, te se pobrinuo da
me Bujkleyjevi ljudi ostave na miru.
Rekao mi je da se zbog toga više ne
moram zabrinjavati.

– Ne djelujete mi kao muškarac
kome je potrebna tuda zaštita, iako,
mogu vidjeti, ne nosite oružje. Re-
kao bih da za to imate razloga.

Joshua se pretvarao kao da je
prećuo njegovu posljednju primjed-
bu. Odgrizao je veliki komad duha-
na za žvakanje i promrmljao:

– Nisam vam rekao još nešto
zbog čega sam prilično siguran da
ću izbjeći moguće sukobe s
Brnkleyjevim prijateljima. Naime, i
ja sutra odlazim iz grada.

– Odlazite iz Bunkley Cityja? –
začudeno je ponovio Powell.

– Da, na neko vrijeme. Gazda mi
je povjerio nov posao.

– Učemu se sastoji?

Joshua je zakolutao očima i na-
smijao se.

– Prevožit ću lijesove u Rocky
Springs.

– Ne zvuči mi baš previše pri-
mamljivo.

– Vremena su teška i mora se
nekako preživjeti. Možda mi ti mo-
žeš predložiti nešto bolje? – zlo-
voljno je zafrktao Joshua.

– Nemoj se odmah vrijedati, jer
nisam ništa loše mislio. I ja sam u
sličnom položaju, pa te potpuno ra-
zumijem.

– Ako želiš, mogao bih razgova-
rati s Donovanom da te zaposli.
Djeluješ mi kao prilično spretan
momak, a njemu su baš takvi po-
trebni.

– Zar s Bobom Donovanom? –
upitao je Powell.

– Pa ti ga poznaješ? – začudio
se Joshua.

– Ne osobno, čuo sam za njega.
Nisam znao da je postao pogrebnik.

– Zar je prije bio nešto drugo?

– Da, ako je riječ o istoj osobi, no
i sam znaš da je prezime Donovan
prilično rasprostranjeno. To sad io-
nako nije važno.

– Imaš pravo – složio se s njim
Joshua, iako sumnje koja se u nje-
mu iznenada probudila još nije bilo
potpuno nestalo.

– Kad malo bolje promislim, čini mi se da je najpametnije da učinim kako si mi predložio – započeo je Powell, namjerno mijenjajući temu razgovora. – Mogao bih sutra s tobom otići u Rocky Springs. Možda i sam tamo pronadem neki posao.

– Bit će mi drago budemo li zajedno putovali – razveselio se Joshua na njegov prijedlog. Iako ga je poznavao tek kratko vrijeme, Powell mu je bio simpatičan. Osim što mu je spasio život, svojim ponašanjem je ulijevao povjerenje. Takve osobine kod suputnika mogu biti vrlo poželjne, pogotovo na putu po pustim predjelima.

– Možda će biti najbolje da Donovanu ništa ne govoriš o tome. Tko zna što mu može pasti na um. I samom ti je vjerojatno poznato da na gazde nikad ne možeš računati – predložio mu je Powell okolišajući kao mačak oko vruće kaše.

– Budi bez brige, Bruce! O našem dogovoru nikom neću reći ni riječi – obećao mu je Joshua.

VIII

Ujutro sljedećeg dana još se nije bilo ni razdanilo, a Joshua je već bio pripravan za put. Rey je ustao prije njega i skuhaio mu kavu.

– Dobro će ti doći da te malo zagrije – promrmljao je starčić.

– Pa nisi morao ustajati tako rano samo zato. Mogao si još malo odrijeti.

Rey se dobroćudno nasmiješio i odmahnuo rukom.

– Ne moraš time razbijati glavu. Kad jedanput ostariš, onda ti je dovoljno samo nekoliko sati odmora. Osim toga, pomoći ću ti da utovariš robu na kola.

Kad su stigli u radnju, tamo ih je već čekao Donovan. Rey nije mogao suspregnuti iznenađenje, jer tako

nešto dotad nije bilo uobičajeno. Donovan je to odmah uočio.

– Budući da ti je ovo prvi put da prevoziš lijesove, htio bih da sve protekne u redu. Zbog toga sam došao da ti dam posljednje upute – obratio se Joshui.

– Možete se osloniti na mene, gazda – brzo je rekao mladić, kojemu nije promakao zabrinut izraz na Donovanovu licu.

Slijedeće iznenađenje uslijedilo je kad su Rey i Joshua ustanovili da su lijesovi već utovareni na kola. Bili su naslagani jedan preko drugog kao balvani i prekriveni debelim nepromoćivim platnom.

– Niste valjda sami ukrcali sve te... – zbunjeno je prošaptao starčić.

Prije nego što je dovršio, Donovan ga je nervozno prekinuo.

– Kako ti tako nešto uopće može pasti na um? – ljutito je prosiktao i nerado dodao:

– Pronašao sam neke momke koji su to učinili, tako da Joshua ostane odmoran za put.

i Joshui je sve to djelovalo čudno, ali se suzdržao od bilo kakvog komentara.

– Nemoj se nepotrebno zadržavati na putu. U Rocky Springsu bi se morao pojaviti najduže za tri dana – napomenuo mu je Donovan i pružio zapečaćenu omotnicu. – Ovo ćeš predati Michaelu Fosteru kad stigneš. Ovdje je i adresa na kojoj ćeš ga naći.

– Budite bez brige, gazda. Trudit ću se da opravdam povjerenje koje ste mi ukazali.

Činilo se kao da su njegove riječi malo umirile Donovana. Kimnuo je glavom i osmjehnuo se.

– Michael Foster je novi kupac i nema smisla da već na početku nećim zabrljamo.

Ne gubeći više ni trenutka, Joshua se popeo na kola i oslobodio uzde. Uzeo je bič i zamahnuo. Šest mazgi poslušno je krenulo kao da i one shvaćaju da nemaju više vremena.

Kao što su se prethodnog dana dogovorili, Bruce ga je čekao na izlazu iz grada.

– Nisam te tako rano očekivao. Zacijelo nisi ni spavao – nasmijao se Bruce.

– Zašto tako misliš?

– Pa kad si već stigao utovariti svu tu ropotarnicu?

– Već sam ti rekao da ne mogu birati posao – odbrusio je Joshua.

– Ne moraš se odmah ljutiti, prijatelju. Začudio sam se što si tako brzo natovario očito poveću gomilu lijesova pod ceradom.

– Nisam ih ja natovario. Gazda se za to pobrinuo – pomirljivijim tonom je odvratio Joshua.

– Nije valjda veliki Bob Donovan zasukao rukave? – nije se mogao načuditi Bruce.

– Kako ti tako nešto uopće može pasti na um? Platilo je momcima, koji su bili sretni što mogu zaraditi nekoliko dolara.

I Joshui je sve to oko utovara lijesova djelovalo pomalo zagonetno, ali o tome nije htio ništa govoriti Bruceu. Smatrao je da ga se to ionako ne tiče.

Pretvarajući se da je ljutit, napucao je usta i podviknuo:

– Penji se na kola da krenemo, osim ako ne želiš da ovdje dočekamo noć.

Bruce više ništa nije rekao. Privezao je konja za stražnji dio kola, a onda se popeo na sjedalo kraj Joshua. Putovanje su nastavili šuteći, zadubljeni u svoje misli.

Zastali su tek oko podneva. Mazgama je odmor bio zaista potreban,

jer ih je naporan put pošteno izmorio. Tokom noći je napadao novi snijeg, što im je otežavalo kretanje. Joshui i Bruceu je odmor također dobro došao. Iskoristili su kratki odmor da skuhamo ručak. Toplo jelo ih je malo okrijepilo i postali su razgovorljiviji. Bruce je rukom pokazao mazge i rekao:

– Životinje izgledaju prilično umorne.

Joshua nije ništa rekao, samo je kimnuo glavom.

– Nisu valjda lijesovi tako teški? Možda ih je Donovan napunio svježim mrtvacima – našalio se Bruce.

– Nisi baš duhovit. Osim toga, nisam ljubitelj crnog humora.

– Uopće se ne šalim. Kad bi malo bolje otvorio oči, i sam bi priznao da je tako. Pogledaj samo kako je duboki trag ostao za nama.

Iako nerado, Joshua je morao priznati da Bruce ima pravo. Već je i prije zapazio da su kotači duboko zapali u snijeg, a mazge su se umorile kao da vuku neki teški teret.

– Možda ne bi bilo loše da pogledamo što je u lijesovima – predložio je Bruce.

– Tako nešto ne dolazi u obzir. Plaćen sam da prevezem robu do Rocky Springsa a ne da zabadam nos u stvari koje me se ne tiču.

Bruce je shvatio da se Joshua naljutio, pa više nije ustrajao na tome. Kad su nastavili put, zamotao se debelim pokrivačem i pretvarao se da spava, ali nije zaspao. Nikako nije mogao odgonetnuti zašto bi kola tako duboko upadala u snijeg, i to ga je sve više kopkalo. Znao je da to ne može biti samo zbog lijesova.

Te večeri napokon mu se pružila prilika da sazna ono što ga je zanimalo. Kad se već tako smračilo da se više nije vidio prst pred nosom, Joshua je zaustavio kola ispod neke

stijene i predložio da na tom mjestu prenoće. Bruce nije imao ništa protiv.

Nakov večere Joshua se zavukao u vreću za spavanje, a Bruce je sjeo kraj vatre. Prethodno su se dogovorili da on stražari do ponoći, a nakon toga je morao probuditi Joshua. Iscrpljen od dugotrajnoga i napornog drmusanja Joshua je odmah zaspao.

Bruce je pričekao neko vrijeme dok se nije uvjerio da njegov suputnik čvrsto spava, a onda je tiho ustao i odšuljao se do kola. Prebacio je tkaninu i neodlučno zastao. Slabi odsjaj vatre zatreperio je na lijesovima, stvarajući pomalo stravičnu sliku. Bruce se stresao od nelagode, ali nije odustajao od onog što je započeo. Pokušao je podignuti pokrov na jednom lijesu, ali to mu nije pošlo za rukom. Shvatio je da je pokrov čvrsto zabijen čavlima. To je samo još više raspirilo njegovu sumnju. Odlučio je da sazna što se skriva u lijesovima, no to je bilo lakše zamisliti nego učiniti. Na trenutak je neodlučno zastao jer nije znao kako da otvori lijes, a onda se sjetio da su na desnoj strani kola pričvršćeni pijuk i lopata. Zaobišao je kola i oslobodio pijuk, popeo se na kola podmetnuo oruđe u uski prorez na lijesu. Trudeći se da ne stvara buku prionuo je poslu. Iako se naprezao iz sve snage, pokrov nije mogao podići. Bijes je u njemu sve više rastao, pa je postao neoprezan. Tiho je opsovao i snažno trgnuo pijukom. Sad je njegov trud urodio plodom, jer je drvo zaškripalo i čavli su popustili.

Začuvši neobičnu buku, Joshua se trgnuo iz sna, skočio je kao oparen i povikao:

– Do vraga, što to radiš?

– Pokušavam saznati ono što me zanima – hladno je promumljao

Bruce i podigao pokrov na lijesu.

Bilo je previše mračno da bi mogao vidjeti unutrašnjost škrinje, stoga je iz džepa izvadio šibicu i kresnuo je o pokrov. Zaslalo je slabo svjetlo i on je ugledao uredno složene dugačke zamotuljke obavijene platnom.

– Pa ti si sasvim poludio! Ako Donovan sazna za ovo, najurit će me bez oklijevanja!

– To nije najgore što ti se može dogoditi.

– Lako je tebi reći tako nešto kad nije riječ o tvojoj koži! – razljutio se Joshua.

Bruce ga je tek tada pogledao. Oči su mu se stisnule u dvije uske crte, a glas mu je podrhtavao kad je rekao:

– Umjesto da zapomažeš, mogao bi pogledati što sam otkrio.

Joshua je neodlučno zastao, a onda se ipak popeo na kola. Šibica u Brucevoj ruci upravo je dogorijevala, no njezini posljednji odsjaj bio je dovoljan da Joshua zaviri u unutrašnjost lijesa.

– Pa to su... – nesigurno je započeo.

– Jest, prijatelju. To su puške! – slavodobitno se nasmijao Bruce.

– Koga vraga one rade u lijesovima?

– To i mene zanima, iako pomalo naslućujem odgovor.

– Ti znaš o čemu je riječ? – iznenađeno je prošaputao Joshua.

– Već sam ti rekao da to naslućujem, iako još nisam potpuno siguran.

– Nisam ni slutio da se Donovan bavi trgovinom oružjem. Da mi je samo znati zašto je puške sakrio u lijesove – čudio se Joshua, koji se još nije mogao oporaviti od iznenađenja zbog otkrića.

Uzeo je jedan zamotuljak i razmotao ga do kraja. Pred njim se

ukazao najnoviji tip vojničkog karabina.

– Kako se samo domogao oružja koje je isključivo namijenjeno vojsci?

– Ako nas sreća posluži, uskoro ćemo i to saznati – hladno je odvratio Bruce.

Joshua ga je začuđeno pogledao kao da ne vjeruje vlastitim ušima.

– Što si rekao?

– Uvjeran sam da je posrijedi prljava igra i naša je dužnost da je razotkrijemo.

– O čemu ti to pričaš, Bruce? Zar misliš da sam tako lud da nesreću nepotrebno navlačim na vrat?

– Hoćeš – nećeš, već si i sam upleten u tu rabotu. Kao i ja, sasvim slučajno si otkrio da se Donovan bavi nedopuštenom trgovinom.

– Najbolje je da sve zaboravimo, Bruce! Zabijmo čavle kao što su bili! Kad dođem u Rocky Springs pretvarat ću se da ne znam što sam dovezao u lijesovima.

Iako nije vjerovao da će Bruce pristati na njegov prijedlog, ovaj je kimnuo glavom kao da je odjedanput promijenio mišljenje.

– Možda imaš pravo. Slažem se da pribijemo pokrov, no prije toga moramo još nešto učiniti.

– Što?

– Otvoriti pismo i pročitati ga.

– Koje pismo?

– Ne pravi se lud! Mislim na pismo koje ti je dao Donovan.

Joshua se više nije mogao suzdržavati. Srdito je zaškripao zubima i zaurlao:

– Pa ti si sasvim poludio! Kako ti tako nešto uopće može pasti na um?

– Bojim se da nam ništa drugo ne preostaje.

– Kako to misliš »nama«?

Bruce se nasmiješio i rekao strpljivo kao da objašnjava djetetu:

– Budući da smo zajednički otkrili što je u lijesovima, smatram da te sad ne smijem ostaviti. Sve to mi se sve manje sviđa, i nije isključeno da ti je Donovan namijenio nešto što ti se ne bi svidjelo.

– Sad si me zbilja utješio – Joshua će uz grimasu. – Kako si uspio saznati da mi je Donovan dao pismo?

Bruce je prignuo glavu i nakašljao se. Činilo se da mu je doista neugodno.

– Iz prikrajka sam promatrao pripreme za odlazak – tiho je rekao.

– To znači da si me uhodio? – neugodno se iznenadio Joshua.

– Pa ne baš tebe... – još tiše je prošaptao Bruce, tako da ga je Joshua jedva čuo.

– Što ti je sve to trebalo? Zar uistinu imaš toliko vremena da svuda guraš nos?

– Nadam se da ću ti uskoro moći sve objasniti.

– I to mi je neki odgovor – zafrktao je Joshua, a onda se malo smirio i dodao: – Zar zbilja misliš da ćemo u tom prokletom pismu pročitati nešto zanimljivo?

– Više sam nego uvjeren u to. Siguran sam da je u njemu rješenje cijele zagonetke.

Joshua je pačenički uzdahnuo i zakolutao očima.

– U redu, pristajem, iako ne znam zašto sve to činim.

Bruce kao da je samo to čekao. Sav je nekako živnuo i Joshui se činilo kao da bi ga najradije izljubio. Nestrpljivo se meškoljio dok je Joshua iz unutrašnjeg džepa kaputa izvlačio pismo. Mladić je nekoliko trenutaka oklijevao, a onda je svom suputniku pružio omotnicu.

– Iako nisam previše uvjeren da je ispravno to što činim, najbolje je da sad sam do kraja otkriješ što te

zanima – mrzovoljno je promrm-ljao.

Bruce nije čekao da mu to dvaput ponovi. Gotovo mu je istrgao omotnicu iz ruke.

– Ha! Pismo je adresirano na Michaela Fostera. Tako nešto sam i očekivao.

– Nemoj mi reći da i njega poznaješ! – prostenjao je Joshua.

– Ne osobno – uzbuđeno je rekao Bruce i prišao vatri. Pažljivo je nad nju nadnio omotnicu, pazeći da plamen ne zahvati papir. Vosak na pečatu se počeo topiti i on je brzo maknuo pismo. Izvadio je nož iz korica za pojasom i pažljivo otvorio kovertu.

– Vidim da osim dobrog pucanja znaš još mnogo toga – podrugljivo je dobacio Joshua, ali Bruce se na njega nije obazirao. Rastvorio je pismo i preletio pogledom reko redak. Lijeva obrva mu se malo izdigla, što je ujedno bila jedina promjena na njegovu licu.

– I onda, što si otkrio? – nestrpljivo je upitao Joshua.

– Pročitaj sam – odgovorio je Bruce i pružio mu pismo.

Joshua ga je oklijevajući prihvatio. Čitao je na glas, s mukom sričući riječ po riječ.

– Dra...gi Mick. Ko...načno ti mogu ja...javiti do...bre vijesti.

– Možda će biti najbolje da ti uštedim napore i sam pročitam pismo. Po svemu sudeći, nisi bio osobito marljiv u školi – Nestrpljivim pokretom istrgnuo mu pismo i odmah nastavio čitati:

– Upoznao sam čovjeka koji je dušom i srcem za našu stvar. On je na takvom položaju da nam može osigurati dovoljno oružja. Za to je, svakako, potreban novac. Molim te da se ti za to pobrineš. Za početak će mi biti potrebno pedeset tisuća dolara.

– Pedeset tisuća! – zaprepašteno je povikao Joshua, za kojeg je ta svota graničila s nemogućim.

– Ne prekidaј me, jer će uskoro i na tebe doći red – ljutito je progundao Bruce i nastavio čitati:

– Čini mi se da je najsigurniji i najbolji način da ti oružje kao i dosad šaljem u lijesovima. Tako barem nikom nećemo upasti u oči. Dobro si učinio što si ušutkao onog momka koji je postao previše znatiželjan. Najbolje je da svaki put vozi drugi kočijaš. Stoga te molim da se pobrineš i za ovog tupavka koji će ti dovesti puške. Samo oprezno s njim, jer je vješt u tučnjavi.

– Pokazat ću ja njemu tupavka! Neće se on tako lako izvući kad mi dopadne šaka! – prosiktao je Joshua sav izvan sebe od bijesa.

– Na to ćeš morati još malo pričekati. Osim toga, još ti nisam do kraja pročitao...

– Ne moraš se dalje truditi, jer mi je i ovo sasvim dovoljno! – prekinuo ga je Joshua. – Jedva čekam da ga propustim kroz ruke. Takvog licemjera još nisam upoznao.

– Tvoja osveta može još neko vrijeme pričekati. Najprije moramo obaviti neke stvari.

– Ma kakve to stvari? Valjda ti je jasno kakvu sudbinu mi je namijenio taj kojot!

– Rekao sam da to još može pričekati. Najprije ćemo posjetiti tog Fostera i predati mu pošiljku.

– S tobom očito nešto nije u redu kad možeš tako nešto predložiti! Nemoj mi reći da još moram mirno pričekati da me sredi!

– Ne moraš se bojati, jer ću ja biti blizu – nastojao ga je Bruce smiriti, no to mu nije baš najbolje polazilo za rukom.

– Sad mi je pao kamen sa srca kad znam da ćeš mi ti doći na spro-

vod. – podrugljivo se nasmijuljio Joshua.

– Prestani se šaliti jer za to nije trenutak. Moramo smisliti način na koji ćemo jedanput zauvijek srediti tu pokvarenu bandu.

– Zar misliš da sam ja Wyatt Erp ili Divlji Bill Hickok, koji su plaćeni za tako nešto?

– Ne možeš tako promatrati stvari. Da je tako, onda bi zločinci mogli raditi što ih je volja – pokušao je Bruce u njemu probuditi savjest, ali je shvaćao da mu to teško polazi za reukom. Na kraju je posegnuo za posljednjim argumentom.

– Taj Foster, ili netko od njegovih ljudi ubili bi te a da ni okom ne trepnu.

Sad su njegove riječi postigle pun učinak, jer se Joshua trgnuo kao da ga je ugrizla zvečarka. U njemu se opet probudio onaj stari Joshua Kelley, za kojega ubiti čovjeka nije bilo ništa strašnije nego ubiti muhu. Najčešće je to činio za novac, no nekoliko puta ubijao je kad se netko usudio dirnuti u njegov ponos, ili barem ono što je od njega preostalo, jer plaćeni ubojice obično nisu imali ponosa. To je tada izgledalo kao da netko dirne u roj osa. Pretvarao se u ranjenog bizona, koji se smiruje tek pošto se osveti.

– Uspio si me uvjeriti, Bruce – prosiktao je kroz zube.

IX

U Rocky Springs stigli su predvečer trećeg dana. Bruce je nekoliko milja prije grada sišao s kola i zajahao svoga konja, a onda je polako krenuo za kolima. Nije želio da netko od Fosterovih ljudi, ako su očekivali Joshuin dolazak, ustanovi da je s njim u društvu.

Michaela Fostera nije bilo teško pronaći, jer je i najmanje dijete u

gradu znalo gdje je njegova kuća. Njemu je ionako pripadalo pola Rocky Springsa. Dva hotela, nekoliko prodavaonica i javna štala bili su samo dio njegovih nekretnina.

Kuća u kojoj je živio bila je na kraju grada, malo izdvojena od ostalih zgrada. Bila je sagrađena u južnjačkom stilu, sa širokim ulazom i nekoliko neoklasičnih stupova na koje se oslanjala prostrana terasa. Ispred kuće bio je brižljivo odnjegovan perivoj s malim jezerom u sredini.

– Nije loše. Taj Foster se očito ne može potužiti da mu život nije ugodan – promrmljao je Joshua tjerajući zapregu prema kući.

Osjećao se kao da ulazi u vučji brlog, no ipak, dugogodišnje iskustvo pomoglo mu je da sačuva mir. Uostalom, nije imao mnogo vremena za razmišljanje, jer mu je odmah prišao neki gorostas koji je izgledao kao od stijene odvaljen.

– Što tražiš ovdje? – prijeteci je promrmljao div.

– Tvoga gazdu – odbrusio je Joshua.

Muškarac se iznenadeno trgnuo, jer nije očekivao takav odgovor. Prije nego što se snašao, Joshua je nervozno dodao:

– Požuri, jer nemam vremena.

To je, čini se prevagnulo. Div ga je mrzovoljno odmjerio i nešto ljutito promrmljao, ali se ipak okrenuo i odgegao do kuće. Uskoro se opet pojavio s nekim muškarcem u odijelu kao snijeg bijelom i isto takvoj košulji. Oko vrata imao je nehajno svezanu svilenu maramu. Djelovao je samouvjereno, a takvim se i tonom obratio Joshui.

– Čuo sam da želiš razgovarati s gospodinom Fosterom. Zar misliš da on ima vremena na gubljenje?

– nabusito je zarežao.

– Ne moraš zbog toga brinuti.

Samo mu reci da me šalje Bob Donovan.

Činilo se da je Donovanovo ime imalo čarobni učinak, jer se nabusit izraz na muškarčevu licu odjedanput smekšao. Muškarac se nasmiješio i promrmljao:

– Morao si to odmah reći. Odmah ću obavijestiti gospodina Foster.

Ne gubeći ni trenutka, zajedno s divom nestao je u kući. Ponovo se pojavio nakon nekoliko minuta i smiješeći se rekao:

– Gospodin Foster vas očekuje.

Joshua je sišao s kola i iz kaputa izvukao ploču duhana za žvakanje. Odgrizao je oveći komad i počeo ga žvakati. Muškarac u bijelom odijelu ga je mrko odmjerio. Na njemu se jasno moglo zapaziti da s mukom suzdržava ljutnju zbog tako drskog ponašanja.

– Gazda ne voli čekati – prijeteći je dobacio.

Joshua se nije obazirao na njega. Povukao je kočnicu privezao uzde, i tek onda se udostojio pogledati svog sugovornika.

– Ni ja nemam vremena – odvratio je a onda se za njim zaputio prema kući.

Dotad nije imao prilike vidjeti takvu raskoš. To ga se vidljivo dojmiло, osobito kad je u prostranom predvorju spazio veliki kristalni luster. Svijeće su u njemu gorjele iako još nije bilo mračno. Zbunjeno se ogledao, no prije nego što je uspio sabrati misli, otvorila su se pokrajnja vrata i u prostoriju je ušao neki muškarac. Iako je bio odjeven u jednostavno radno odijelo od plavog denima, Joshui je odmah bilo jasno da se pred njim nalazi Michael Foster. Iz njega je naprosto zračio autoritet. Muškarac nije bio stariji od četrdeset godina, lice mu je bilo brižljivo njegovano i na nje-

mu gotovo i nije bilo bore. Kao ugljen crne oči ispitivački su odmjerile Joshuu.

– Čuo sam da te šalje Bob Donovan – rekao je umjesto bilo kakvog uvoda.

– Da, dovezao sam pošiljku – odgovorio je Joshua.

– Momak je prilično uporan, gazda. Nisam ga se mogao nikako riješiti, jer je po svaku cijenu htio razgovarati s vama – brzo je rekao muškarac u bijelom kao da se želi ispričati.

– U redu je Manfrede – kimnuo je glavom Foster, a onda pogledao Joshuu.

– Vjerojatno mi je Donovan nešto poručio!

– Da, rekao mi je da vam predam pismo – brzo je odgovorio Joshua i izvadio kuvertu. Preko lica mu je preletio nervozan izraz, jer se pribojavao da bi Foster mogao otkriti da je pismo otvarano.

Na svu sreću, Foster nije ništa posumnjao. Brzim pokretom razderao je kuvertu i brzo pročitao sadržaj pisma.

Joshua se osjećao kao miš u mišolovci. Znao je da mu život ne vrijedi ni pet centa, jer ni na trenutak nije posumnjao da Foster neće učiniti ono što mu je Donovan savjetovao. Gotovo je požalio zbog svoje odluke da više nikad neće posegnuti za oružjem, pa čak ni u životnoj opasnosti u kakvoj je tada bio.

Pažljivo je promatrao Fostera i dvojicu njegovih ljudi. Bio je pripravan grčevito se boriti za vlastiti život, no unaprijed je znao da protiv trojice naoružanih protivnika nema nikakvih izgleda.

– Vaš posao je završen. Za robu će se pobrinuti moji ljudi. Vi ćete se u međuvremenu sigurno malo odmoriti prije nego što se vratite u Brunkley City? – obratio mu se Fo-

ster. Joshua se nelagodno promeškolio.

– Putovanje je bilo prilično naporno, pa ću to morati iako bih se najradije odmah vratio.

– Čemu takva žurba? – sumnjičavo ga je upitao Foster.

– Gazda je rekao da za mene ima novi posao.

– Ništa se neće promijeniti ako se vratite dan-dva kasnije. Najvažnije je da se dobro naspavate, inače će Bob od vas imati male koristi. Možete ostati kod mene. Manfred će vas odvesti u prostoriju u kojoj spavaju moji radnici.

Joshui se njegov prijedlog nije svidio, jer je slutio što se iza njega skriva. Pa ipak, nije ga smio otvoreno odbiti jer bi to moglo probuditi sumnju.

– Vrlo ste ljubazni, ali bih ipak radije odsjeo negdje u gradu. Najbolje će biti da odmah odem, jer sam vas ionako predugo zadržao – rekao je Joshua, trudeći se da na lice namjesti smiješak.

Fosteru se njegov odgovor očito nije svidio, što se na njemu moglo jasno opaziti.

– Ne volim kad mi se netko suprotstavlja – zarežao je, no odmah je mirnijim tonom dodao: – Rekao sam vam da ćete biti moj gost. Time je za mene rasprava završena.

Jadni se Joshua našao na tisućumuka kako da se izvuče iz paukove mreže koju je Foster vješto spleo oko njega. Bilo mu je jasno da nipošto ne smije pristati na njegov prijedlog, jer bi mu time samo olakšao posao. Bio je uvjeren da će Foster poslušati Donovanov savjet i poslati ga u vječna lovišta. Zbog toga je zacijelo toliko navaljivao da Joshua prespava kod njega.

– Još jedanput vam zahvaljujem na gostoprimstvu, no želio bih male prolunjati gradom prije spavanja.

Dosad nisam imao prilike posjetiti Rocky Springs, iako sam to već odavno namjeravao učiniti. Čuo sam da su djevojke vrlo susretljive prema strancima, a tako nešto ni po koju cijenu ne bih želio propustiti.

Fosteru je čini se bilo dosta ispraznog razgovora. Ljutito je zaškripao zubima, a onda je nenadano izvukao revolver iz korica, uperio cijev u Joshuu i prijeteci prosiktao:

– Već sam ti rekao da ćeš ostati ovdje, a sad samo dodajem da će to biti zauvijek – prijeteci je prosiktao.

Muškarac u bijelom, kojeg je Foster nazvao Manfred, i div također su potegnuli oružje. Na njima se jasno moglo vidjeti da čekaju najmanji gazdin mig pa da se poput bijesnih pasa bace na Joshuu.

Mladić je shvatio da se našao u bezizlaznom položaju. Da je čak i bio naoružan, ne bi mogao ništa učiniti protiv trojice protivnika. Ovako, bez ikakvog oružja, njegovi izgledi da izvuče živu glavu iz svega toga bile su ravne nuli. Ipak se nije tek tako predavao. Mozak mu je munjevito radio dok je pokušavao smisliti kako da se izvuče iz nevolje. Ali, koliko god se trudio, ništa pametno nije mu padalo na um.

Foster kao da je čitao njegove misli i zlorado se nasmijuljio.

– Ako si pobožan – rekao je – dopustit ću ti da se pomoliš, samo neka to bude kratko. Dobro si primijetio da si me već predugo zadržao.

Da bi potkrijepio svoje riječi, nategnuo je kokot na revolveru. Najvjerojatnije bi već sljedećeg trenutka povukao okidač da iz dvorišta nije do njih dopro neki žamor. Začuli su rzanje konja popraćeno uzbuđenim povcima.

– Što se to događa napolju? – zarežao je Foster i pogledom prostrijelio dvojicu svojih ljudi.

Prvi se snašao Manfred. Zbunjeno se nakašljao kao da osjeća krivnju zbog nepredviđenog događaja, a onda je bojažljivo promrmeljao:

– Ni meni nije jasno, jer nismo očekivali nikakav posjet.

To je samo povećalo Fosterov bijes. Činilo se da su njegove riječi samo dolile ulje na vatru, jer je zaurlao:

– Otidi i provjeri što se događa umjesto da tu zbunjeno trepćeš kao djevica u prvoj bračnoj noći!

Manfred je još više problijedio, ali mu se nije usudio otvoreno suprotstaviti. Pokunjeno je prignuo glavu i prošaptao:

– Da, gazda.

Žurno se uputio prema vratima kao da se boji novog izljeva Fosterova bijesa, no ipak nije bio pošteđen.

– Kamo ćeš s tom pucaljkom, budalo?

Manfred je nešto nerazgovijetno promrmeljao, a onda je spremio revolver u korice i izjurio iz prostorije.

Galama se napolju pojačala, što je samo još više uznemirilo Fostera. Odlučio je sam ustanoviti što se događa.

– Pobrini se da nam ne stvara probleme – naredio je divu i glavom pokazao prema Joshui, no prije nego što je ovaj dospio bilo što reći vrata su se otvorila i na njima se pojavio Manfred.

– Samo nam je to još trebalo – slomljeno je prošaptao.

– O čemu to pričaš?! – zagrmio je Foster vidljivo uzrujan. Po zabrinutom izrazu na Manfredovu licu lako je mogao zaključiti da se dogodilo nešto neočekivano. I uistinu, ovaj je to odmah i potvrdio.

– Šerif želi razgovarati s vama.

– Zar u ovo vrijeme? Reci mu neka sutra dođe u moj ured.

– Pokušao sam ga se otarasiti, ali on je uporan i ostaje pri svom zahtjevu.

– Pa on je zbilja poludio! Zar je zaboravio da samo o mojoj dobroj volji ovisi hoće li biti ponovo izabran za šerifa? Foster se sav zapjenio. Nije mu išlo u glavu kako se netko nepozvan usuđuje da ga uznemirava.

Preplašeni izraz na Manfredovu licu ga je zabrinuo, jer nije navikao na tako nešto.

– Crown nije sam, gazda. S njim su trojica njegovih pomoćnika i neki neznanac. Najviše me zabrinulo to što su svi naoružani puškama – pokušao mu je Manfred objasniti razlog svoje zabrinutosti.

Joshua je naslućivao što je moglo biti posrijedi, ali je smatrao da je pametnije da drži jezik za zubima i da se ne miješa u razgovor. Samo se potihom naslađivao Fosterovim iznenađenjem.

– Ponijeli su puške – ponovio je Foster kao jeka te glasno razmišljajući dodao: – Da mi je samo znati zašto su to učinili?

Prije nego što je Manfred dospio bilo što reći, neka nepoznata sila ga je gurnula naprijed, tako da je poletio kao da je krpena lutka. Na vratima se odmah zatim pojavila neka ljudeškara i Joshui je odmah bilo jasno da je on nimalo nježno oslobodio ulaz u salon.

Ušao je u prostoriju i stresao snijeg s čizama. Za njim su odmah nahrupila tri muškarca. Posljednji je ušao nitko drugi nego Bruce. Zadovoljno se smješкао kao da se dobro zabavlja. Pogledao je Joshuu i veseo mu namignuo.

– Zar ste nas namjeravali ostaviti da se smrznemo napolju? – zabundala je ljudeškara.

– Što sve ovo treba značiti, šerife?! – ljutito je povikao Foster, koji se već oporavio od iznenadenja.

– Došli smo vas uhapsiti, Fosteru!

– Kakve su to glupe šale, Crowne! Moje strpljenje je na granici.

– Uopće se ne šalim. Siguran sam da u životu nisam bio ozbiljniji.

– Ovo je već prevršilo svaku mjeru! Obećavam vam da ćete požaliti zbog svoga drskog ponašanja, jer...

Foster nije dospio dovršiti prijetnje, jer ga je šerif grubo prekinuo.

– Nemoj misliti da se bojim tvog lajanja, gnjido! S užitkom ću ti izbiti sve zube da više nikoga nećeš moći ugristi.

– Zbog ovog si zaslužio smrt, jer nitko ne može tako razgovarati s gazdom, i ostati nekažnjen – s mržnjom u glasu prosiktao je div, koji je cijelo vrijeme grčevito stiskao držak revolvera. Podigao je oružje i uperio ga u šerifa, no prije nego što je stigao pritisnuti okidač dvojica šerifovih pomoćnika su zapucali.

Jedan od njih bio je naoružan sačmaricom. Pritisnuo je oba okidača, pa je gorostasovo tijelo naprosto prepolovljeno kišom olova.

Od siline udarca odletio je nekoliko metara unatrag, a onda se beživotno skljkao na pod.

Manfred je posegnuo za revolverom, ali se naglo predomislio kad je ugledao cijev Bruceove puške uperenu u svoja prsa. Na licu mu se pojavio kiseli izraz, te je podigao ruke uvis. Nakon kraćeg oklijevanja njegov je primjer slijedio i Foster. Odbacio je revolver i prekrižio dlanove na potiljku.

– Prvu rundu si dobio, Crowne, no uvjeravam te da ćeš uskoro snositi punu odgovornost zbog svega ovoga. Poželit ćeš da se nisi ni rodio.

– Već sam ti rekao da začepiš ako ti je stalo do toga da još kratko poživiš. Samo ova značka koju nosim sprečava me da s tobom ne svršim po kratkom postupku. Znaj da moje strpljenje ima granica! – zaprijetio je šerif.

– Bit će najbolje da ga strpate u zatvor dok ne odlučimo što ćemo dalje učiniti – sad se prvi put oglasio Bruce.

To je rekao glasom koji nije dopuštao suprotstavljanje.

Na Joshuino veliko iznenadenje šerif i njegovi pomoćnici su ga odmah poslušali. Grubo su gurnuli Fostera i Manfreda prema izlazu iz salona. Crown je posljednji izašao. Prije toga se rukovao s Bruceom i rekao:

– Vjerujem da vam je za večeras dosta uzbuđenja, gospodine Powell. Sutra me možete posjetiti u uredu. Ja i moji momci stojimo vam na raspolaganju.

Kad su ostali sami, Joshua nije mogao sakriti iznenadenje. Zadivljeno je pogledao Bruceja i uzviknuo:

– Da mi je netko prije rekao da je nešto ovako moguće, nazvao bih ga lašcem! Reci mi kako ti je u tako kratkom vremenu pošlo za rukom da obrlatiš šerifa?!

– Njegova je dužnost da tako postupi – kratko je rekao Bruce.

– Kakva dužnost! Vjerojatno ti je i samom jasno da je taj Foster prvi čovjek u gradu. Zacijelo si imao čvrste argumente kad ti je šerif povjerovao. Priznajem da bih se i ja kolebao da sam slučajno bio na njegovom mjestu i da mi dođe neki

stranac s pomalo neobičnom pričom.

Bruce se dobrodušno nasmiješio i posegnuo u džep. Izvadio je ruku, ali dlan nije odmah rastvorio.

– Imaš potpuno pravo! Imao sam pravi argument.

– A to je? – navaljivao je Joshua i ne trudeći se da zataji znatiželju.

– Ovo ovdje – rekao je Bruce, a onda raširio dlan.

Bruce se iznenadeno zabuljio u srebrnu šerifsku zvijezdu koja je zasjala pred njim. Nesigurno ju je primio i glasno pročitao:

– Bruce Powell, savezni šerif.

Ne vjerujući da je tako nešto moguće, za svaki slučaj je još jedanput pročitao što je bilo utisnuto na zvijezdi, a onda promućao:

– Zašto mi to odmah nisi rekao?

– Nisam smatrao potrebnim. To ti ionako ništa ne bi značilo, zar ne? – upitao je Bruce i pronicljivo ga odmjerio.

Joshua je osjetio kako ga prožimaju trnci.

– Ili bi ti to ipak nešto značilo?

– ispitivački je nastavio Bruce.

– Ma ne, to sam tek tako pitao.

Činilo mi se prirodnim da mi to rečeš, osim ako nisi imao nekih posebnih razloga – brzo je rekao Joshua trudeći se da mu glas zvuči bezbrižno.

– Imaš pravo Josh, jer sam doista imao za to posebnih razloga.

– A to su?

– Ne moram ti baš sve otkriti. Ostalo ćeš ionako ubrzo saznati.

Joshua nije htio dalje ispitivati da ne bi ispao sumnjiv. Činilo mu se da su odjedanput ponovo oživjele stare aveti za koje je mislio da ih se zauvijek riješio. Pitao se je li Bruce čuo za smrt Johna Redlocka i koliko je znao o tom događaju. Zaključio je da se ne mora igrati va-

trom i da valja promijeniti temu razgovora.

– To uistinu sad nije važno. Najvažnije je da sam iz svega ovog izvukao živu glavu. Već sam se vidio kako trunem tri metra pod zemljom.

– Rekao sam ti da ću biti blizu i da se na mene možeš osloniti.

– Kad se nađeš ispred tri revolveraške cijevi, onda ti tako nešto može pružiti slabu utjehu – kiselo se osmijehnuo Joshua.

– Slažem se, jer se ni ja ne bih najugodnije osjećao da sam bio u tvojoj koži – složio se Bruce. Nekoliko trenutaka je oklijevao prije nego će nastaviti: – Pa ipak, čudim se jednoj stvari. Nadam se da se nećeš uvrijediti ako te upitam.

– Što ti nije jasno?

Zašto nikad ne nosiš oružje? Barrem večeras si ga mogao ponijeti kad si znao kakvoj se opasnosti izlažeš.

Joshua se pribojavao da bi ga mogao upitati tako nešto. Nekoliko trenutaka je oklijevao, a ondda je neraspoloženo odbrusio:

– To je načelna stvar.

– Pomalo čudna načela, osobito ako ti je život u pitanju – začudio se Bruce.

Joshua je smatrao da je najpametnije više ništa ne govoriti jer bi svako dalje objašnjavanje moglo u Bruceja izazvati sumnju. Pa ipak, on nije tek tako odustajao od onog što ga je zanimalo.

– Koliko mi je poznato, toga se nisi uvijek pridržavao – zamišljeno je rekao.

Joshua je protrnuo i od iznenadjenja čak zaboravio zvakati duhan koji mu je bio u ustima.

Nemoguće je da zna sve o meni. Da je tako, već bi se odavno drukčije ponašao, zabrinuto je pomislio.

Činilo se da Bruce doista čita nje-

gove misli. Hladno se nasmijuljio i nastavio:

– Barem ne dok si bio plaćeni ubojica i revolveraš.

Dakle, ipak je od početka znao sve, proletjelo je kroz Joshuin mozak. Zašto se onda neprekidno sa mnom poigravao, kad me već odavno mogao uhapsiti?

Kao utopljenik se uhvatio za posljednju slamku, nadajući se da savezni šerif ipak ne zna sve o njemu, ili da barem ne zna to da je ubio njegovoga kolegu.

– O čemu to pričaš, Bruce? Zacijelo si me zamijenio s nekim drugim! – nervozno je rekao.

– Ne moraš više glumiti, Josh, jer mi je poznato sve o tebi. Zar misliš da ne znam da si ti ubio Johna Redlocka?

– Kunem ti se da sam ga ubio u poštenom dvoboju, ili sam barem smatrao da je to morao biti.

– I to mi je poznato, iako u to nisam bio pretjerano uvjeren. U Washingtonu smo nagađali da ti je netko platio da to učiniš, samo nismo mogli otkriti tko.

– Zbog toga si, znači, došao na Zapad? – prošaptao je Joshua utučen iznenadnim otkrićem.

– Između ostalog i zbog toga, iako ti u cijeloj priči nisi tako važan. Znali smo da si ti pijun, da netko drugi vuče poteze.

– Zašto misliš da je netko htio ušutkati Redlocka? – zanimalo je Joshuu. Pokušavao je odgonetnuti pozadinu tog događaja. – Ubojstvo saveznog šerifa je krupna stvar i ne može se tek tako prikriti.

– Za to su i te kako imali opravdane razloge, jer je John otkrio što smjeraju. Na žalost imao je smolu jer su otkrili da im je na tragu.

– Stalno pričaš u zagonetkama. Hoćeš li mi napokon reći tko su ti

tvoji tajanstveni neprijatelji? – prasnuo je Joshua.

– Hulje koji bi htjeli ponovo obnoviti Konfederaciju. Riječ je o šarenom i prilično dobro organiziranom društvu, koje je čvrsto zasjelo u nekim saveznim državama.

Joshua je napokon počinjao shvaćati.

– To znači da sam im ja poslužio kao slijepo oruđe – prostenjao je iznenađen.

– Upravo tako, Josh. U početku sam bio uvjeren da si i ti jedan od njih, no posljednji događaji su me u tome razuvjerali.

– Zar je i Michael Foster upleten u tu prijavu igru?

– Svakako, i ne samo on, jer je i tvoj poslodavac jedan od glavnih organizatora u Kansasu.

– Sad mi je jasno kome su bile namijenjene puške koje sam prevozio u lijesovima. Zbog toga je i bila izmišljena cijela ta komedija da netko ne bi nešto posumnjao.

– Napokon si shvatio, Josh – kimnuo je Bruce.

– Što ćeš sad učiniti?

– Pobrinut ću se da Donovan izvrši tamo gdje mu je mjesto.

– Što će biti sa mnom? I ja ću vjerojatno morati odgovarati jer sam ubio saveznog šerifa – potišteno je napomenuo Joshua.

– Polako, prijatelju, jer to može pričekati. Najvažnije je da što prije pohvatamo cijelu tu družinu. Nadam se da ćeš mi pomoći u tome?

– Učinit ću sve što je u mojoj moći – gorljivo je povikao Joshua, ispunjen plemenitim zanosom.

– Za to je ipak potrebno još nešto osim dobre volje – nasmijuljio se Bruce.

Umjesto pitanja Joshua je samo podignuo obrve.

– Morat ćeš ponovo steći naviku nošenja oružja, inače ću od tebe imati slabe koristi.

– Možeš od mene tražiti sve, samo ne to. Zakleo sam se da više neću uzeti revolver u ruku.

– Tko je uopće spomenuo da moraš prekršiti zakletvu?

– Ne razumijem. Kako to misliš?

– Vrlo jednostavno. Revolverom se uistinu ne moraš više koristiti. Umjesto njega možeš uzeti pušku. Nadam se da si barem upola toliko vješt u rukovanju puškom kao što si bio revolverima. Čuo sam da si bio strahovito brz i precizan.

Joshua se lupio šakom po čelu.

– Kako se samo toga nisam prije sjetio! Ovaako ću moći napokon primijeniti svoj jedini talenat za korisnu stvar, a da ujedno ne prekršim obećanje koje sam dao sam sebi!

X

Bruce više ništa nije želio prepustiti slučaju. Zbog toga je odlučio da u pomoć pozove vojsku. Kao savezni šerif to je mogao učiniti. Stoga su najprije odjahali do Fort Jacksona, udaljenog tridesetak milja. Pukovnik McCoy, zapovjednik utvrđenja, odmah je uvidio da je stvar ozbiljna i da nema vremena za odugovlačenje. Zbog toga je Bruceu stavio na raspolaganje jedinicu od dvadeset konjanika. Predvodio ih je poručnik koji je po svemu sudeći nedavno izišao iz klupa West Pointa. Na njegovu mladolikom licu vidjelo se da je uzbuđen i da nestrpljivo očekuje da što prije krenu.

– Poručnik Springfield potječe iz poznate obitelji. Njegovi preci su dosad proizvodili oružje, no on se odlučio da prekine obiteljsku tradiciju i da u praksi provjeri kako pucaju njihove puške – dobrodušno se nasmiješio stari pukovnik dok je

Brucea i Joshuu upoznavao sa svojim podređenim oficirom.

– Osobita nam je čast što možemo jahati s vama – u istom stilu je odgovorio Bruce.

Mladićevo otvoreno lice odmah mu se svidjelo i on nije skrivao simpatiju koju je prema njemu osjetio.

Poručnik se kratko naklonio.

– Čast pripada meni, gospodine. Dosad sam se o vama dosta naslušao, a sad mi se pružila prilika da vas napokon upoznam. Recite kad namjeravate krenuti?

– Što prije, to bolje. Nema smisla dopustiti štakorima da pobjegnu sad kad se zamka počela zatvarati oko njih.

McCoy je također dijelio njegovo mišljenje.

– Imate pravo, Powelle. Svaki trenutak je dragocjen. Tko zna što su ti prokletnici dosad zakuhali? Možda smo već na pragu novoga građanskog rata? – tjeskobno je promrmljao.

– Možda još ipak nije kasno. Na svu sreću, barem smo se domogli posljednje isporuke oružja, koja je očito bila namijenjena pobunjenicima – pokušao ga je oraspoložiti mladi poručnik.

– Zanima me koliko je već takvih pošiljki dospjelo u njihove ruke? – glasno je razmišljao Joshua, kojemu se sve to nimalo nije sviđalo.

U tih nekoliko mjeseci koliko je radio za Boba Donovana bio je svjedokom, barem pet tajnovitih odlazaka kola.

– Jasno je da nemamo vremena. Što prije krenete, to je manja opasnost da će se sukobi ponovo rasplamsati. Koliko sam po vašem pričanju shvatio, taj Donovan je ključna osoba u cijeloj priči – nestrpljivo je rekao poručnik Springfield.

– Polako, mladiću. Moramo paziti da nekom nesmotrenom sitnicom ne upropastimo sve ono što smo dosad postigli – upozorio ga je Bruce.

– Gospodin Powell ima pravo. Zbog toga će biti najbolje da on rukovodi akcijom – složio se pukovnik.

– Ali on nije vojnik! – poručnik nije mogao a da ne izrazi svoje nezadovoljstvo.

– Što se tiče zapovijedanja nad jedinicama, to i dalje ostaje u vašem ovlaštenju. Važno je da zapamtite da se u ništa ne smijete upuštati bez njegova znanja – opomenuo ga je zapovjednik tvrđave.

Mladiću to očito nije bilo po volji, no nije se usudio suprotstaviti svom pretpostavljenom. Nevoljko se nasmiješio i rekao:

– Bit će kao što ste rekli, gospodine pukovniče. I sam uviđam da će biti najbolje da zajednički razradimo akciju.

– To mi se već više sviđa – zadovoljno je kimnuo McCoy i namignuo Bruceu, ali mladić to nije vidio.

– Ovo vam je prvi samostalni zadatak, stoga pazite da nešto ne uprskate. Vjerojatno i sami znate da o tome ovisi vaše dalje napredovanje.

Poručnik je shvatio po pukovnikovim riječima da je za njega time okončan svaki dalji razgovor. Naglo se ukočio i udario petama.

– Nadam se da ću opravdati povjerenje koje ste mi poklonili, gospodine.

Nepunih pola sata nakon toga kroz vrata tvrđave izjahala je mala četa konjanika. Na čelu su jahali poručnik Springfield, Joshua i Bruce. Nekoliko metara iza njih jahao je narednik čije lice je bilo tako izborano od vjetra i sunca da Joshua nije mogao pouzdano utvrditi koli-

ko je star. Narednik im se u nekoliko navrata približio, očito želeći nešto više saznati o cilju puta, no svaki put bi se predomislio i zašutio prije nego što je uopće nešto rekao. Dugi niz godina provedenih u vojničkoj službi naučili su ga da drži jezik za zubima i da ništa ne govori dok ga ne pitaju.

Slično je bilo i s preostalim vojnicima. Medusobno su se došaptavali, ali se nisu usudili glasno upitati kakav je cilj puta. O tome nisu pitali čak ni narednika, koji je mudro šutio pretvarajući se da zna više od njih.

Joshua, Bruce i Springfield medusobno su malo razgovarali. Svatko od njih bio je zadubljen u svoje misli. Bruce je požalio što nije pukovnika zamolio za veći odred kao pratnju. Pribojavao se da će ih u Bunkley Cityju dočekati više protivnika nego što su očekivali. Time će biti doveden u pitanje ne samo uspjeh cijelog pothvata, nego i njihovi životi.

Joshua je naslućivao da će se uskoro početi odmotavati klupko događaja koji su započeli još u Ellsworthu. U njemu je tinjala nada upaljena riječima saveznog šerifa, premda nije vjerovao u čuda. Ubio je predstavnika zakona i ništa ga nije moglo spasiti od zaslužene kazne. No, čudno je bilo već i to što je još na slobodi.

Možda mi uzmu kao olakšavajuću okolnost što sam im pomogao otkriti pobunjeničku bandu? – ponadao se.

Poručnik Springfield je maštao o slavi koju će steći nakon pobjede nad pobunjenicima. Već je zamišljao sebe kako se pobjedonosno vraća u Fort Jackson na čelu gomile zarobljenika. Vijest o tome će vrlo brzo stići do Washingtona, na-

kon čega će sigurno biti unaprijeđen u viši čin.

Tako će postati najmlađi kapetan u cijeloj vojsci, pomislio je sretan.

Iako mu se žurilo da se što prije obračuna s državnim neprijateljima, na kraju je ipak morao pristati na Bruceov prijedlog da se zaustave u nekoj udolini koja je sa tri strane bila zaklonjena velikom stijenom. Iako je do sumraka preostalo još najmanje dva sata, poručnik je teška srca morao priznati da je uistinu bolje da se zaustave i potave logor. Ljudi i konji bili su iscrpljeni od napornog probijanja kroz visoki snijeg, pa im je odmor bio nužan. Da stvar bude još gora, upravo je počeo sipiti novi snijeg. Bijele pahuljice brzo su prekrivale tragove koje je četa ostavila za sobom.

– Pitanje je bismo li uspjeli do noći pronaći ovako dobro zaklonjeno mjesto – glasno je razmišljao Joshua, koji je također gorio od nestrpljenja da što prije stignu do Bunklev Cityja.

– Do grada više nije daleko, najviše šest, sedam sati jahanja. Danas donde ionako ne možemo stići, jer je noću previše opasno putovati.

Lako bi se moglo dogoditi da netko od nas završi u kojoj provaliji, kojima ovo područje obiluje – pokušao ih je utješiti Bruce, shvaćajući kakve im se misli vrzmaju po glavi.

Joshua i poručnik nisu rekli ništa. Springfield se pridružio naredniku i dao mu kratke upute. Ubrzo nakon toga vojnici su sjahali i slalomom istrljali konje, a onda su podigli šator i spremali se za spavanje. Počeo je puhati sjeverac i hladnoća im se uvlačila u kosti. Na svu sreću, jedinica je imala kuhara koji je marljivo prionuo na pripremanje večere.

Pošto su se najeli, ljudi su osjetili kako ih obuzima slatki umor. Jedan po jedan su ustajali i zavlačili se u vreće za spavanje. Uskoro se u logoru moglo čuti samo glasno hrkanje, koje je ponekad prekinulo pucketanje vatre kad bi jedan od stražara bacio u nju suhu granu.

Ujutro su krenuli odmah čin je svanulo. Snijeg koji je tokom noći napadao još im je više otežavao kretanje, pa su nadomak Bunkley Cityja stigli u popodnevnim satima. Springfield je podigao ruku i kolona je stala. Ukratko je objasnio vojnicima što je svrha njihovog puta. Rekao im je da će njihovi protivnici biti pripravnici za sve, stoga su morali očekivati snažan otpor.

Vojnici su uzbuđeno zagrajali, jer nisu ni slutili da se nešto tako kuha. Neki od njih borili su se za Uniju u vrijeme građanskog rata i nimalo im se nije svidjela pomisao da bi se ponovo morali boriti nekoliko godina protiv tako žilavih protivnika kakvima su se u secesionističkom ratu pokazali Južnjaci.

– Kukolj se mora uništiti u početku – na kraju je naglasio poručnik. – Ti otpadnici su još gori od kukolja, stoga ih moramo uništiti dok nisu pustili svoje otrovne pipke. Prema informacijama kojima raspolazemo samo je pitanje dana kad će se pobuna opet rasplamsati.

– Smrt izdajnicima! – gorljivo je povikao stari narednik i izvukao sablju.

Vojnici su slijedili njegov primjer. Isukali su sablje i mahali njima iznad glava.

– Smrt izdajnicima! – zaorilo se iz njihovih grla.

Poručnik je pričekao nekoliko trenutaka dok se povici nisu malo stišali, a onda im je ukatko objasnio strategiju koju je prethodne noći razradio s Bruceom i Joshuom. Jedinicu je podijelio u dvije

skupine. Nad jednom od njih je sam preuzeo zapovjedništvo, a na čelo druge postavio je narednika. Odmah zatim skupine su se razdvojile i u širokom luku zaobišle Bunkley City.

Prema dogovoru, u gradić su najprije morali ujahati Joshua i Bruce, a tek pošto izvide stanje morali bi dati znak vojnicima. Pojava vojnika zacijelo bi izazvala sumnju pobunjenika, koji, čini se, ne bi čekali prekriženih ruku da ih vojnici uhapsu. Poručnik je vodio brigu o svojim ljudima, te je po svaku cijenu nastojao izbjeći nepotrebno prolijevanje krvi. Stoga je odmah pristao na Bruceov prijedlog, iako mu se nimalo nije svidjelo da ta dvojica hrabrih ljudi budu najviše izložena opasnosti.

Nije bilo isključeno da je Donovan već saznao za događaje u Rocky Springsu, a samim tim će njihove sudbine biti zapečaćene. Joshua i Bruce nisu se zanosili nikakvim iluzijama o tome da će ih Donovan poštediti. Ni trenutka se nisu dvoumili da uđu u vučji brlog. Savezni šerif je smatrao da mu to nalaze dužnost, a Joshua se nadao da će se time barem malo iskupiti za pogibiju Johna Redlocka.

Polako su ujahali u naselje, pripravnici da se suprotstave svim opasnostima koje su ih tamo vrebale. Budno su motrili prozore na kućama, ali je bilo nemoguće bilo što otkriti iza spuštenih kapaka.

Već su bili dojahali gotovo do sredine glavne ulice a još ništa se nije događalo. Činilo se kao da je gradić napušten, no to je bio samo privid. I zaista. Kad su dojahali do saluna, pokretna vrata su se otvorila. Na njima se pojavio Bob Donovan.

U rukama je držao dvocijevku. Iako je njezina cijev bila okrenuta prema zemlji, Joshui je odmah bilo jasno da je lažni pogrebnik na neki način saznao što se dogodilo u Rocky Springsu. To se jasno moglo vidjeti po ljutitom izražaju njegova lica.

Iza njega se tiskalo barem dvadesetak muškaraca. Svi su bili do zuba naoružani. Pažljivo su motrili dvojicu došljaka, željno očekujući najmanji Donovanov mig pa da ih sliste.

Činilo se da se njemu nije žurilo. Izišao je iz saluna i sišao na ulicu. Njegovi ljudi su nahrupili za njim, ali su ostali na nogostupu, u gomili kao stado bizona koje se sprema na stampedo.

Joshua je osjetio kako mu niz leđa struje hladni trnci. Vjerojatno se ni Bruce nije osjećao ništa bolje, no na njemu se to nije moglo opaziti.

Tišinu je prvi prekinuo Donovan. Nasmijuljio se i procijedio kroz zube:

– Nadao sam se da ćeš se ipak vratiti. Koliko sam te upoznao, zaključio sam da si dovoljno lud da to učiniš.

– O čemu to govorite? – promućao je Joshua, pretvarajući se da su ga zbunile Donovanove riječi.

– Vrlo dobro znaš što sam time htio reći – zarežao je njegov sugovornik.

Joshuin mozak je munjevito radio. Shvatio je da su on i Bruce učinili pogrešku, no bilo je prekasno da je isprave. Nadao se da će odugovlačenjem ipak na kratko odgoditi kraj. Zbog toga je u istom tonu nastavio:

– Što sve to treba da znači, gazda?

– Lukaviji si nego što sam pretpostavljao, no to ti više neće koristiti. Pogriješio sam što nisam poslušao Georgeov savjet kad mi je rekao neka ne zapošljam strance. Sad je prekasno da se bilo što ispravi, no barem ti se mogu osvetiti.

Joshua je htio nešto reći, ali se naglo predomislio kad je u gomili ugledao poznato lice. U prvi trenutak nije povjerovao vlastitim očima, jer tako nešto mu se činilo nemogućim. Pa ipak, morao se suočiti s činjenicom da pred njim stoji Michael Foster!

Da mi je samo znati kako je uspio pobjeći iz zatvora? – zaprepašteno je pomislio.

Donovan kao da je čitao njegove misli. Paklenski se nacerekao i prosiktao:

– Kao što vidiš, nije ti uspjela podvala, jer naših ljudi ima svugdje. Bolje rečeno uspjelo ti je samo djelomično, no i time si već naštetio našoj stvari. – Prijeteći je odmjerio Brucea i dodao: – Tome je prilično kumovao tvoj prijatelj, za kojeg smo prekasno saznali da ga je poslao Washington. Sad ćete zajedno osjetiti kako izgleda južnjačka osveta.

Savezni šerif je hrabro izdržao njegov pogled. Nasmiješio se kao da ga sve to dobro zabavlja.

– Tvoje riječi me podsjećaju na lajanje ostarjelog psa kojemu su ispali zubi. Vjerojatno i sam shvaćaš da su vam trenuci odbrojeni.

To je samo još više povećalo Donovanov bijes.

– Čak da je i tako, otići ćeš u pakao prije nas – s mržnjom je zarežao.

Podigao je pušku i usmjerio je prema dvojici neprijatelja, no Bruce je bio brži. Munjevito je izvukao revolver i zapucao. Donovan se trgnuo, ali nije ispuštao oružje.

Predstavnik zakona je zapucao drugi put. Sad je bio precizniji, jer je metak pogodio Donovanu samo nekoliko centimetara od srca. Zateuturao je i srušio se u snijeg. Bruce i Joshua počeli su pucati.

Medu preživjelim je zavládala panika. Razbježali su se na sve strane kao jato preplašenih divljih purana. Jedino je Foster sačuvao prisebnost duha. Iznenadni obrat je i njega zatekao, no to nije dugo potrajalo. Kad se snašao, posegnuo je za revolverom.

Joshui to nije promaklo. Brzinom zvečarke iz navlake je izvukao vinčesterku. I ne ciljajući, povukao je okidač. Foster je klonuo na koljena, a onda se prevalio i otkotrljao niz nogostup do nepokretnoga Donovanova tijela.

– Bježimo! – povikao je Bruce i potjerao konja niz ulicu.

Joshua nije oklijevao već je pojurio za njim. Nisu prošli ni desetak metara, a onda su se njihovi protivnici ponovo pribrali. Bijesno su zaurrali i zapucali za njima.

Meci su zujali posvuda oko dvojice muškaraca, te je bilo pravo čudo što ih nijedan nije pogodio. To bi se sigurno dogodilo da oni nisu plegli kao Indijanci sasvim uz lijevu stranu konjskih tijela, tako da su ih ona štitila od ubojitih zrna.

Prvi je bio pogoden Joshuin konj. Istovremeno su se u njegovo tijelo zarila tri metka. Životinja je bolno zarzala i pretrčala još nekoliko metara, a onda se stropoštala. Joshua je odskočio u posljednjem trenutku prije nego što će ga konjsko tijelo poklopiti. Vješto se dočekao na noge i potrčao prema najbližoj kući.

Bruce je odmah opazio što se dogodilo. Ne oklijevajući ni trenutka, potjerao je konja prema Joshui. Kad mu se približio, hitro je sjahao i sam potrčao prema kući.

Prvi je stigao do ulaznih vrata. Pokušao ih je otvoriti, a onda je na svoj užas ustanovio da su zaključana. Na trenutak je bespomoćno zastao, a onda se sjetio spasonosnog rješenja.

U ruci je još čvrsto stiskao revolver. Brzo ga je podigao i zapucao prema bravi. Od snage udarca ona se naprosto rasprsnula. U sljedećem momentu već je dojurio Joshua. Ne usporavajući u punom trku, ramenom je naletio na vrata i ona su se s treskom otvorila, a mlađić je izgubio ravnotežu i naglavce uletio u unutrašnjost kuće. Spotakao se o neki predmet i pao koliko je dug i širok.

Pad je bio prilično bolan, no Joshua nije imao vremena o tome razmišljati. Hitro se pridigao i okrenuo. Brucea nigdje nije bilo.

Unatoč opasnosti ponovo je prišao vratima i provirio napolje. Od prizora koji je ugledao sledila mu se krv u žilama. Predstavnik zakona je pucao uzadluno se pokušava-

jući približiti kući. Iza njega je u snijegu ostajao crveni trag.

Njihovi protivnici su pojačali paljbu, no meci su se zabijali svuda oko Brucea, ali ga nijedan nije pogodio. To je samo još više pojačalo njihov bijes.

– Izdrži još malo, Bruce! – povikao je Joshua i pojurio prema svom ranjenom prijatelju.

– Ne budi lud, Josh – prošaptao je ranjenik.

Od siline pucnjeve Joshua ga nije čuo, i da je i čuo sigurno ne bi promijenio svoju odluku. Jurio je kao da ima krila. U nekoliko sekundi pretrčao je desetak metara koji su ga dijelili od Brucea. Ne osvrćući se na urnebesnu paljbu, počeo ga je vući prema kući.

U tome zacijelo ne bi uspio da se nije dogodilo nešto što je izazvalo užas među njihovim protivnicima. Odjedanput je iz daljine začuo zvuk trube, a odmah zatim zemlja se zatrešla pod mnogobrojnim kopitima.

– Konjica! – povikao je zaprepašteno jedan od stanovnika Bunkley Cityja spazivši gomilu konjanika koji su im se brzo približavali.

Među napadačima je nastala pometnja. U borbi za goli život zaboravili su Brucea i Joshuu. Okrenuli su se u suprotnom smjeru da pobjegnu, a onda su na svoj užas ugledali drugu skupinu vojnika koju je predvodio narednik.

– Naprijed! – urlao je stari podoficir vitlajući sabljom.

Pobunjenici su shvatili da im kakvu-takvu sigurnost može pružiti kuća iz koje su istrčali prije nekoliko minuta. Ne gubeći ni trenutka, pojurili su u salun. Do vrata i prozora dogurali su masivne stolove čije su im debele ploče mogle poslužiti kao zaklon, a onda su ponovo zapucali.

U tom trenutku pred salun su već stigli vojnici pod zapovjedništvom poručnika Springfielda. Brzo su sjahali i potrčali prema kući, no tada je odjeknuo novi plotun i to je bio kraj za nekolicinu muškaraca u plavim odorama.

– Povlačenje! – povikao je poručnik, shvaćajući da su nemoćni pred dobro zaklonjenim neprijateljima.

Vojnici nisu čekali da im to dva puta ponovi. U neredu su se povlačili prema kraju ulice. Pri tom su puca- li iz karabina nastojeći protivnike prisiliti da se sakriju.

Uvidajući da su nesmotreno uletjeli u zamku, narednik je naredio svojim ljudima da se zaustave i sklone u neku kuću. Da bi ironija bila veća, ubrzo su shvatili da su se našli u pogrebnom poduzeću. Posvuda oko njih bili su prazni lijesovi, koji kao da su čekali svoje stanovnike.

Iznenadni događaj pomogao je Joshui i Bruceu da izvuku živu glavu iz gotovo bezizlazne situacije u kojoj su se našli. Ne gubeći ni trenutka, Joshua je dohvatio saveznog šerifa ispod ruku i ne baš pretjerano nježno počeo ga vući prema kući. Bruce je stisnuo zube i šutke podnosio sve jače bolove. S njegova lica slijevale su se krupne kapi znoja.

Kad su se napokon našli na sigurnom, Joshua je izvukao nož i rasporio nogavicu na ranjenikovim hlačama. Odvezao je maramu koja mu je bila svezana oko vrata i podvezao ranu.

– Čini se da ćeš se ovaj put izvući – zadihano je rekao. – Koliko sam mogao vidjeti, metak nije ozlijedio kost.

– I meni se tako čini iako me rana peče kao sama vatra – prošaptao je Bruce.

– Sad nemam vremena da ti izvučem metak, a ionako se u to baš previše ne razumijem. Stoga će biti najbolje da pričkaš dok ne pohvatamo pobunjenike.

Unatoč jakoj boli, savezni šerif se kiselo nasmiješio.

– Kako stvari stoje, nisam baš uvjeren da će se to brzo dogoditi.

Joshua je zabrinuto kimuno.

– Da, i ja se toga pomalo bojim. Zabarikadirali su se u salunu pa je potrebna cijela pukovnija da ih istjera odande.

– Koliko sam uspio vidjeti, već je poginulo nekoliko vojnika, a da tim prokletnicima nisu uspjeli nauditi.

– Ne bih želio biti u poručnikovoj koži. Zacijelo se osjeća kao zec što se peče na laganoj vatri. Možda mu mi možemo na neki način pomoći.

– Kakvu korist može imati od mene kad se ne mogu ni pomaknuti? – ljutito je odbrusio savezni šerif. – Ni ti se baš ne možeš pohvaliti nekom korišću kad nisi čak ni naoružan.

Joshua nije ništa rekao, premda su ga pogodile njegove riječi. Iako nerado, ipak je morao priznati da Bruce ima pravo, jer je vinčesterku ispustio dok je trčao prema kući.

– Mora postojati neko rješenje – više za sebe promrmljao je u bradu.

Iako je napolju još bio dan, u kući je bilo sve tamnije. Prozori su bili zastrti, pa je kroz njih dopiralo vrlo malo svjetla. Joshua se ponadao da će negdje u kući pronaći neko oružje, te je odlučio pretražiti kuću. Sad mu od neprijatelja nije prijetila neposredna opasnost. Shvatio je da se ne usuđuju promoliti nos iz saluna, jer bi se našli pod paljbom vojnika.

Znao je da to neće dugo potrajati, jer je vrijeme radilo za njih. Čim se smrači, sigurno će pokušati izići iz saluna kroz stražnji izlaz. Možda je postojao još neki skroviti put za koji Joshua nije znao.

– Nemamo vremena. Malo ću prošvrljati po kući, možda nešto pronađem – rekao je Bruceu i iz

džepa izvadio kutiju sa šibicama. Kresnuo je jednu i slabo svjetlo obasjalo je prostoriju. Ugledao je gomile drvenih škrinja naslaganih jednu na drugu.

Ovo izgleda kao neko skladište – začuđeno je promrmljao. – To vidim i sam – nervozno će Bruce, kojeg je rana sve više boljela.

Šibica se ugasila i opet je zavladao mrak. Joshua je kresnuo novu i potražio neku svjetiljku. Našao ju je u susjednoj prostoriji i pripalio stijenj. Znatiželjno se ogledao, jer je vidio da je velika soba ispunjena drvenim bačvicama.

– Ovo bi bilo sasvim dovoljno da se pošteno napije cijelo pleme Kiowa – razočarano je uzdahnuo, jer nije našao ništa od onog što ga je zanimalo.

Sasvim slučajno je tada pogledao natpis na nekoj bačvici.

– Nemoguće! – uzbuđeno je prošaptao i protrljao oči.

Kad ih je ponovo otvorio vidio je da crnim slovima na bačvici piše: »BARUT«.

Zbrabio je bačvicu i odjurio u sobu gdje je ostavio Brucea. Smijao se kao ludak, drmajući bačvicom kao da je pomahnitao.

– Gledaj što sam pronašao! – ushićeno je uskliknuo. – Ovo je pravo rješenje!

– Ako misliš da je rješenje u alkoholu, onda te moram razočarati, jer se ne slažem s tobom – ljutito je zafrktao Bruce.

– Tko uopće priča o alkoholu? – začuđio se Joshua.

A što bi drugo bilo u bačvi?

– Barut, Bruce, barut! Pomoću njega ćemo istjerati one kojote iz saluna kao miševe iz rupe.

Bruce se iznenadio ništa manje nego Joshua prije nekoliko trenutaka.

– Oprosti što sam posumnjao u

tebe, Josh. Nije mi palo na um da bi u bačvici mogao biti barut.

– Ne moraš zbog toga brinuti, staro momče. Nisam ni slutio da je u ovoj kući glavno skladište pobunjenika. To znači da su odavde kretale zagonetne pošiljke.

– To je sad i meni jasno. Reci što si smislio?

– Pričekat ću dok se ne smrači, a onda ću preko krovova doći do kuće u kojoj su se sklonili pobunjenici. Nekoliko ovakvih bačvica bit će više nego dovoljno da ih istjeram iz brloga.

– Čuvaj se, jer to bi moglo biti opasno – upozorio ga je Bruce.

– Ne brini za mene, Bruce! Već ću se nekako snaći.

Joshua više nije oklijevao. Procijenio je da Bruceu ne prijeti opasnost, jer su njihovi protivnici očito imali dovoljno glavobolje zbog prisutnosti vojske. Otvorio je jednu škrinju i u njoj, kao što je očekivao, pronašao puške. Izvadio je jednu i pružio je saveznom šerifu.

– Sumnjam da će ti zatrebati, no za svaki slučaj neka ti se nađe pri ruci.

– Što će mi puška kad nemam municije? – zarogoborio je Bruce.

– Umjesto bilo kakvog odgovora Joshua je nastavio otvarati škrinje. Napokon je u jednoj pronašao što je tražio. Izvadio je drvenu kutiju i dobacio je Bruceu.

– Pretpostavljam da će ti ovo za neko vrijeme biti dovoljno – našalio se, a onda je, ne gubeći vrijeme potražio stražnji izlaz.

Uskoro se našao u malom vrtu, u kojem već odavno ništa nije bilo posađeno. Preskočio je ogradu i krenuo ulijevo, namjeravajući u širokom luku zaobići salun. Nije prošao ni stotinjak koraka kad je iza sebe začuo neki šum. Naglo se okrenuo i uperio vinčesterku u

neznance. Odahnuo je kad je shvatio da je pred njim poručnik Springfield.

– Ako ste me željeli prestrašiti, moram vam priznati da ste u tome potpuno uspjeli – kiselo je promrmljao.

– Što radite ovdje? Mislio sam da ste još u onoj kući s gospodinom Powellom.

Ukratko je Joshua objasnio oficiru što je smislio. Kao što je očekivao, Springfield se odmah složio s njegovim planom.

– To će nam uštedjeti dosta vremena, a vjerojatno će spasiti i poneki život. Međutim, čini mi se da je vaš pothvat prilično rizičan. Vjerojatno i sami znate da nemate izgleda da preživite ako vas pobunjenici otkriju?

– Nadam se da se to ipak neće dogoditi – mrzovoljno je rekao Joshua.

Smatrao je da je bolje da o tome ne razmišlja. Od poručnika je zatražio da zapovijedi vojnicima da ponovo počnu puzati i da tako privuku pažnju neprijatelja, a sam se uputio na kraj grada. Prešao je na suprotnu stranu ulice, a zatim se hitro kao mačka popeo na krov kuće. Počeo je vratolomnu šetnju po krovovima. Nakon desetak minuta došao je na krov kuće u kojoj je bio salun. Ispod njega je praštalo kao u pravom ratu, no on se na to gotovo nije obazirao. Dvije bačvice baruta koje je ponio sa sobom povezao je sa stijenjom, nakon čega je zapalio njegov slobodni kraj. Hladnokrvno je pričekao dok stijenj nije dogorio gotovo do kraja, a onda je bačvice gurnuo u dimnjak.

Protekla je gotovo minuta a da se ništa nije dogodilo. Joshua je već pomislio da se stijenj ugasio, no tada je odjeknuo strahoviti prasak. Iz unutrašnjosti kuće začuli su se pre-

strašeni krikovi i zapomaganja, praćeni ponekom psovkom. Nedugo zatim na jednom od salunskih prozora pojavila se dugačka motka na koju je bila pričvršćena bijela krpa. To je označavalo kraj otpora pobunjenika.

XI

Nakon povratka u Fort Jackson Bruceova rana je dobro zacjeljivala, no još se nije smio micati iz kreveta. Liječnik koji je izvadio metak potvrdio je Joshuinu pretpostavku da kost nije ozlijeđena. Savezni šerif bio je na stotinu muka jer je želio provesti do kraja ono što su započeli u Bunkley Cityju. Pobunjenička urota još nije bila slomljena. U nizu južnjačkih gradova bile su netaknute dobro organizirane skupine koje su samo čekale znak da počnu s pobunom.

Činilo se da Joshua naslućuje kakve su brige mučile Brucea. Nastojao ga je uvjeriti da situacija ipak nije tako kritična, jer su urotnici ostali bez glavnog izvora iz kojeg su se opskrbljivali oružjem. Po njegovu mišljenju to je znatno moralo usporiti planirani tok pobune.

– Imaš pravo, jer i sam tako mislim, no, ipak, čini mi se da ću poludjeti jer moram ovdje ležati skrštenih ruku – tužio se Bruce. – Samo je pitanje dana kad će pobunjenici ponovo osigurati redovitu opskrbu.

– Najvažnije je da što prije ozdraviš. O svemu što se dogodilo poslao si iscrpan izvještaj pretpostavljenima u Washington. I sam znaš da će oni već poduzeti što bude potrebno – tješio ga je Joshua.

Čini se da je napokon uspio, jer se savezni šerif malo primirio.

– Što sad namjeravaš učiniti? – upitao ga je.

U Joshuinim očima je opet zaiskrio čudni sjaj.

– Napokon je došlo vrijeme da raščistim stare račune.

– Kako to misliš? – začudeno je prošaptao Bruce, jer nije shvaćao na što cilja.

– Odjahat ću u Ellsworth i potražiti ono dvoje pokvarenjaka. Ta prokleta vještica je kriva za sve što sam u posljednje vrijeme propatio.

– U neku ruku bi joj morao biti zahvalan – nasmijuljio se Bruce.

– Kako to misliš? – zaprepášteno je promrmlijaó Joshua, jer nije shvaćao na što cilja njegov prijatelj.

– Stvar je jednostavna: da nije bilo nje, ti bi najvjerojatnije i dalje bio plaćeni revolveraš. I sam znaš da takvi ne žive dugo.

– A to što sam ubio Redlocka? Zbog toga ću zacijelo snositi posljedice jer dobar dio odgovornosti leži na meni.

Bruce je odmahnuo rukom.

– Ne moraš se više time opterećivati. Meni je bilo povjereno da ispitam uzroke njegove zagonetne smrti. U početku sam mislio da si i ti na njihovoj strani, ali ti si to demantirao svojim postupcima.

Joshui se činilo da ne vjeruje vlastitim ušima. To što je čuo zvučilo mu je previše lijepo da bi bila istina.

– Znači da me zbog toga neće...?

– započeo je, ne usuđujući se dovršiti misao.

– Možeš mirno spavati, jer protiv tebe neće biti pokrenut postupak. Koliko sam mogao saznati od svjedoka toga neobičnog dvoboja, čini se da si bio uvjeren da će John potegnuti oružje.

Joshuu su njegove riječi tako gahnule da su mu u kutovima očiju zaiskrile suze. Osjećao se kao da mu je pao golem kamen sa srca.

– Hvala ti za ovo, Bruce – prošaptao je.

– To još nije sve, Josh – nastavio je savezni šerif i obješenjački se nasmiješio. Ispod pokrivača je izvukao ruku i rastvorio dlan. Na njemu je zasjala srebrna šerifska zvijezda.

– Odlučio sam da te imenujem za svog zamjenika. Tako će sve što učiniš biti u skladu sa zakonom.

Joshui se učinilo da sanja, jer je to prevršilo sva njegova očekivanja. Umjesto da bude osuđen, na kraju je postao zamjenik saveznog šerifa.

* * *

Već sutradan se oprostio s Bruceom i odjahao iz tvrđave. Želio je što prije stići u Ellsworth, no sad više ne samo radi osвете nego iz osjećaja dužnosti, koji je proizlazio iz njegove nove uloge. Bruce mu je spomenuo da je u Ellsworthu, prema njegovu mišljenju, sjedište pobunjeničkog štaba, u kojem su Alexis Simon i šerif Bryan imali ključne uloge.

Oko pojasa je pričvrstio remen s koricama u kojima su bila dva nova revolvera. Smith and Wesson, a u navlaci na sedlu bila je zataknuta njegova vinčesterka. Svjesno je prekršio riječ koju je sam sebi zadao, no zbog toga nije osjećao ni najmanju griznju savjesti. Zakleo se da će se jedinim talentom koji je imao ubuduće koristiti samo u službi zakona. Sjetno se osmjehnuo pri pomisli što bi rekao njegov otac da ga vidi u novoj ulozi.

– Sigurno bi promijenio mišljenje o kukolju u svom žitu – promrmljao je.

U Ellsworth je stigao u predvečerje, kao ono prvi put kad je dojahao u taj grad prije nešto više od šest mjeseci. Činilo mu se da je otad

prošlo šest desetljeća, toliko toga se u njemu promijenilo.

Ne oklijevajući ni trenutka, uputio se prema šerifovu uredu. Sjahao je i privezao konja za ogradu te se popeo na nogostup. Prije nego što je ušao, provjerio je izvlačenje revolvera, a onda je pritisnuo kvaku.

Bryan se u proteklih pola godine nimalo nije promijenio. Čak je na sebi ima onu istu kariranu košulju kao u salunu kad ga je prvi put ugledao. Dremuckao je na stolcu za jahanje ruku prekrženih na prsima.

Trgnuo se kad je začuo škripu vrata. Otvorio je oči i zaprepašteno se zabuljio u Joshuu.

– Što ti ovdje tražiš? – promucao je.

– Možeš tri puta pogadati – odgovorio je Joshua i paklenski se nacerio.

Nakon početnog iznenađenja Bryan se brzo snašao.

– Ovaj put mi nećeš tek tako pobjeći. Vrlo lako bih te mogao zatvoriti zbog ubojstva saveznog šerifa, no to ipak neću učiniti.

– Mislio sam da smo tu stvar riješili. Ako se ne varam, svjedoci su tvrdili da je Redlock prvi posegnuo za oružjem, ili je to barem tako izgledalo.

Šerif ga je prostrijelio pogledom punim mržnje i prosiktao:

– Zaboravljaš da svjedoci mogu promijeniti iskaz, osobito ako ih ja u to uvjerim.

– Sumnjam da ćeš imati vremena za to – polako je rekao Joshua, a ruke su mu kliznule niz bok.

Bryan je shvatio da više nema vremena za razgovore. Posegnuo je za revolverom, ali je Joshua bio brži. Izvukao je oba revolvera i zapucao. Šerif je odletio unazad i srušio se na stolac, koji se pod njegovom težinom počeo njihati.

SUPERSTRIP BIBLIOTEKA

alan ford

**Svakih četrnaest dana nove duhovite
dogodovštine Grupe TNT koja je
osvojila čitatelje širom naše zemlje!**

Potražite na svim kioscima!

Prizor je djelovao groteskno, ali Joshua više nijedanput nije pogledao mrtvaca. Izbacio je prazne čahure iz bubnja i na njihovo mjesto stavio nove metke. Prezirno je pljunuo i promrmljao:

– Zaboravio sam ga upitati što je učinio s Chicitom.

Pucnjevi u šerifovu uredu privukli su pažnju prolaznika i oni su se počeli skupljati pred vratima. Gomila se stalno povećavala, ali nitko od njih nije se usudio ući i pogledati o čemu je riječ.

Kad je Joshua otvorio vrata, ljudi su prestrašeno ustuknuli. Nešto ih je u Joshuinu držanju tjeralo na oprez. On se na njih uopće nije obazirao. Sišao je s nogostupa na ulicu i uputio se prema hotelu »Ellsworth«.

Kad je ušao, na recepciji je zatekao onoga istog crnca kao i prvi put kad je onamo došao. Mladić ga je odmah prepoznao, smeteno se nasmiješio i upitao ga:

– Tražite gospodicu Simon?

– Pogadaš, momče. Želio bih je što prije vidjeti.

Recepcionaru je još bilo u živom sjećanju strančevo grubo ponašanje, pa nije želio da se to ponovi. Zbog toga je nekoliko puta žustro kimnuo i piskutavo rekao:

– Odmah ću je obavijestiti da želite s njom razgovarati.

Nije ni pričekao da čuje što će Joshua reći već je odmah nestao iza nekih vrata. Opet se pojavio nakon nešto manje od dvije minute. Još se ljubazno smiješio, no Joshua je osjetio promjenu u njegovu ponašanju.

– Gospodica Simon vas može primiti – rekao je crnac i rukom pokazao vrata.

Joshua je samo to čekao. Pretpostavljao je da je Alexis iznenađena njegovim dolaskom, jer tako nešto

vjerojatno nikad ne bi ni sanjala. Prošao je polumračnim hodnikom i gurnuo odškrinuta vrata.

Ona ga je čekala nasred sobe. Ponosno je zabacila glavu, a s lica joj nije silazio pobjednički smiješak.

– Tko bi mogao pomisliti da ćemo se opet sresti – podrugljivo je dobacila umjesto bilo kakvog pozdrava.

– Postoji izreka po kojoj se ubojica uvijek vraća na mjesto zločina.

– To zbilja niste morali učiniti, jer za vas više nema povratka.

– Da sam na vašem mjestu, ne bih bio tako samouvjeren. Nakon svega što se dogodilo niste baš u položaju da se možete tako ponašati.

– Zar sam ja ubila saveznog šerifa ili vi? – zvonko se nasmijala.

– Vi ste glavni krivac za to ubojstvo, jer ste znali ono što ja nisam znao.

– Samo bez lažnog moraliziranja, jer ubojstvo je ubojstvo. U to barem nema sumnje. Osim toga, nitko vam ne bi povjerovao kad biste mu rekli da sam vam platila da počinite tako gnusno djelo.

– To vi samo mislite, no neću vas uvjeravati u suprotno. Želio sam vam reći da znam zbog čega ste to učinili.

Činilo se kao da su je njegove riječi malo zbunile.

– Zar mislite da ne znam za pobunu koju spremate s vašim istomišljenicima. Jadni Redlock vam je ušao u trag, pa ste ga se odlučili riješiti po kratkom postupku.

Prestrašeni izraz preletio je preko njezinog lica.

– Kako si to do vruga saznao?

– To je dugačka priča, za koju sad nemam ni volje, ni živaca, ni vremena da ti je ispričam, vještice – s mržnjom u glasu rekao je Joshua.

Potražite na kioscima novi broj

LASO

— svakog 13. u mjesecu!

– Onda idi do vraga i zadrži je za sebe, jer uistinu za to više nemaš vremena – odbrusila je ona i zakikotala se.

Pogledala je nekamo iza Joshuinih leđa. On se iznenađeno okrenuo i zagledao ravno u otvor revolverске cijevi.

– Što da učinim s njim, gazdariče? – upitao je Crnac.

Lice mu je bilo bezizražajno, no Joshua ni na trenutak nije posumnjao da je na sve pripravan. Bio je potreban samo mali mig vlasnice hotela pa da Crnac povuče okidač.

– Ušutkaj ga, Patrick! Čini se da zna više nego što bi smio.

Joshua nije izgubio prisutnost duha. Munjevito se bacio u stranu upravo kad je Crnac zapucao. Još u zraku je izvukao revolver i dva puta pritisnuo okidač. Prostoriju je ispunio zaglušni prasak i miris barutnog dima.

Čim je pao, Joshua se otkotrljao u stranu, a onda je ponovo naciljao prema protivniku. Tada je shvatio da to više nije potrebno, jer je krupno Crnčevo tijelo ležalo nepokretno.

Polako je ustao i okrenuo se prema Alexis. Oči su mu se raskolačile od prizora koji je ugledao. Na njezinoj bijeloj haljini pojavila se crvena mrlja, koja je svakog trenutka bila sve veća. Shvatio je da je metak iz Crnčeva revolvera, koji je bio namijenjen njemu, pogodio vlasnicu

hotela. Ona se zanjihala i srušila na pod. Još jedanput se pokušala pridici, a onda se potpuno umirila.

– Pravda je napokon zadovoljena – promrmljao je Joshua, ali pri tom nije osjetio nikakvo zadovoljstvo.

Kad je izišao iz hotela, pred njim se upravo zaustavila poštanska kočija. Iz nje je izišao samo jedan putnik. Joshua je u njemu odmah prepoznao starog znanca, Freda Dresnera.

Muškarac je njega također odmah prepoznao i lice mu je ozario osmijeh.

– Tko bi se nadao da ću na tebe naletjeti, Josh! – veselo je povikao.

– Gubi se do vraga! – zarežao je Joshua, jer ga je iznenadni susret podsjetio na mračnu prošlost.

– Polazak! – zaurlao je kočijaš i zamahnuo bičem.

– Što ti je došlo, Josh? Imam za tebe dobar poslić. Zaradić ćeš najmanje pet stotina zelembaća.

Joshua ga više nije htio slušati. Grubo ga je pograbio za ovratnik i ugurao u kola. To je učinio u posljednji trenutak, jer su konji zagrabili i kočija je pojurila niz ulicu.

Vjetar, koji je upravo tada zapuhnuo, razgrnuo je Joshui kaput, tako da se na unutrašnjosti revera ukazala srebrna zvijezda na kojoj je bilo utisnuto:

JOSHUA KELLEY, ZAMJENIK
SAVEZNOG ŠERIFA.

KRAJ

REDAKCIJA
ROMANA I STRIPOVA
VJESNIKA

LASO

EVA

SUPERSTRIP

Tom i Jerry

MI

SIRIUS

MAGAZIN

erotika

Svaki
tjedan

Svaki
14 dana

Svaki
14 dana

Svaki
14 dana

Svakog
13. u mjesecu

Svakog
5. u mjesecu

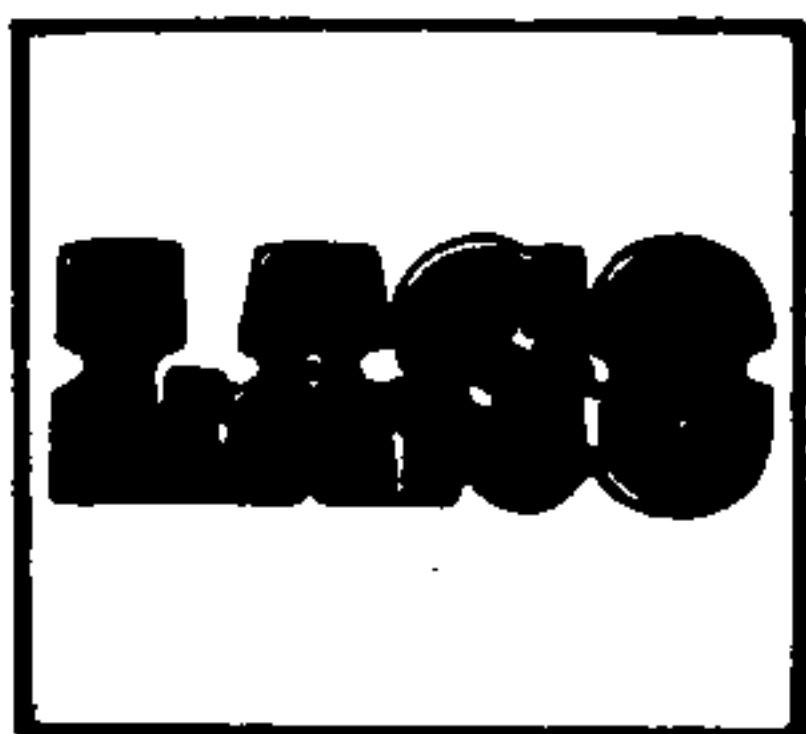
Izlazi
povremeno

Svaki mjesec

U PRIPREMI:

Matt Braun

UZAVRELA KRV

Cijena pretplate za godinu dana iznosi 7020 d, a za šest mjeseci 3510 d. U cijenu je uračunat i pretplatnički popust. Pretplata se uplaćuje općom uplatnicom u korist računa: SOUR »Vjesnik«, Interna banka, Zagreb, broj 30101-833-1216, za »Laso«.

Cijena za inozemstvo: DM 2,00, ASCH 10,00, SFRS 2,00, HFL 2,50. Cijena inozemne pretplate za šest mjeseci: DM 36,00, SKR 63,00, ASCH 250,00, FF 74,00, SFRS 36,00, HFL 37,00, US 15,00.

Uplata na devizni račun 30301 – 620 – 16 – 25731 – 3252051 kod Udružene banke Hrvatske, Zagrebačke banke, Zagreb (za »Laso«, izdanje OOUR-a IRI)

Ekonomska propaganda: »Vjesnik«, Agencija za marketing, Zagreb, Trg bratstva i jedinstva 6.

Zadnja kolor stranica 55.000 d, c/b stranica 40.000 d. Oslobodeno plaćanja poreza na promet mišljenjem Republičkog sekretarijata za prosvjetu, kulturu i fizičku kulturu SRH broj 2935/7 1973. od 26. XI 1973. Rukopisi se ne vraćaju.

NAŠ NOVI ZNAK HOROSKOPA »BLIZANCI« STIGAO JE NA KIOSKE!

**SVE O »BLIZANCIMA«
U JEDNOJ KNJIZI!**

**PRILAGODLJIVI
BLIZANAC
OMILJEN JE ZNAK!**

Prvi put na našem tržištu
uvjerljiva točnost opisa
ličnosti!

Potkraj svakog mjeseca
novi znak Zodijska!

A očekuje vas i poklon
– 1500 bedževa sa znakom
BLIZANACA!

Blizanci

**Dosad su objavljeni Škorpion, Strijelac, Jarac, Vodenjak, Ribe,
Ovan i Bik.**

Ako ste propustili kupiti na kiosku horoskop koji vas zanima, javite se na ŠALTER SITNE PRODAJE, SOUR »VJESNIK«, 41000 Zagreb, Avenija bratstva i jedinstva 4, ili pošaljite općom uplatnicom 300 dinara u korist računa 30101-833-1216, SOUR »Vjesnik«, Interna banka Zagreb, s naznakom: Za Horoskop (upišite znak koji želite kupiti).